BIBLIA KOLBRIN
(Cartea a VI-a)

”CARTEA PRECEPTELOR ŞI ÎNVĂŢĂTURILOR MORALE”

Traducerea: Octavian Cocoş

Biblia Kolbrin, un text de înţelepciune egiptean-celtic vechi de 3600 de ani studiat în zilele lui Isus şi păstrat cu drag de generaţii de mistici celtici din Marea Britanie, are 11 cărţi, primele 6 sunt numite „*texte egiptene*” şi au fost scrise de academici egipteni în urma Exodului ebraic, iar ultimele 5 sunt numite „*texte celtice*” şi au fost scrise de preoţii celtici în urma morţii lui Isus, resectiv:

1. BIBLIA KOLBRIN - Cartea I: ”*Cartea Creaţiei*”
2. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a II-a: ”*Cartea textelor compilate*”
3. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a III-a: ”*Cartea pergamentelor*”
4. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IV-a: ”*Cartea Fiilor focului*”
5. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a V-a: ”*Cartea manuscriselor*”
6. ***BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VI-a: ”Cartea preceptelor şi învăţăturile morale”***
7. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VII-a: ”*Cartea originilor*”
8. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: ”*Cartea crengii de argint*”
9. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a IX-a: ”*Cartea lui Lucius*”
10. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a X-a: ”*Cartea Înţelepciunii*”
11. BIBLIA KOLBRIN - Cartea a XI-a: ”*Cartea Marii Britanii*”

© Biblioteca Spirituală

”CARTEA PRECEPTELOR ŞI ÎNVĂŢĂTURILOR MORALE”

Iată învăţăturile şi mărturiile referitoare la viaţă, care sunt adevărate călăuze către portalurile Palatelor Măreţe ale Veşniciei. Acesta este un cod de comportament şi o scriere care ne învaţă cum să ne trăim viaţa în conformitate cu recomandările Celor Nobili. Este povestea vieţii, ce conţine o revelaţie a secretelor şi misterelor Tărâmurilor Nevăzute şi ale Pământului. Ea ne prezintă semnificaţia şi scopul care guvernează toate lucrurile.

CUPRINS

Capitolul I. - Introducere
Capitolul II. - Natura dumnezeului adevărat
Capitolul III. - Natura sufletului omenesc
Capitolul IV. - Viaţa
Capitolul V. - Omul
Capitolul VI. - Bărbatul adevărat
Capitolul VII. - Bărbatul becisnic
Capitolul VIII. - Atitudinea bărbatului adevărat – 1. Faţă de cei săraci şi slabi
Capitolul IX. - Atitudinea bărbatului adevărat – 2. Faţă de cei bogaţi
Capitolul X. - Atitudinea bărbatului adevărat – 3. Faţă de slujitori
Capitolul XI. - Atitudinea bărbatului adevărat – 4. Faţă de superiori
Capitolul XII. - Atitudinea bărbatului adevărat – 5. Faţă de răufăcători
Capitolul XIII. - Bărbatul nestatornic
Capitolul XIV. - Bărbatul josnic
Capitolul XV. - Femeile
Capitolul XVI. - Alegerea soţiei
Capitolul XVII. - Trupul fizic
Capitolul XVIII. - Omul – Cochilia exterioară
Capitolul XIX. - Omul – Esenţa veşnică
Capitolul XX. - Înţelepciunea

© Biblioteca Spirituală

Capitolul XXI. - Curajul
Capitolul XXII. - Mulţumirea
Capitolul XXIII. - Sârguinţa
Capitolul XXIV. - Munca
Capitolul XXV. - Reputaţia
Capitolul XXVI. - Ambiţia
Capitolul XXVII. - Cinstea
Capitolul XXVIII. - Dărnicia
Capitolul XXIX. - Voioşia
Capitolul XXX. - Discreţia
Capitolul XXXI. - Cumpătarea
Capitolul XXXII. - Conducerea
Capitolul XXXIII. - Demnitatea
Capitolul XXXIV. - Adevărul
Capitolul XXXV. - Necazurile
Capitolul XXXVI. - Bucuria şi tristeţea
Capitolul XXXVII. - Compasiunea
Capitolul XXXVIII. - Lăcomia
Capitolul XXXIX. - Vanitatea
Capitolul XL. - Invidia
Capitolul XLI. - Furia
Capitolul XLII. - Minciuna şi înşelăciunea
Capitolul XLIII. - Ipocrizia
Capitolul XLIV. - Clevetirea
Capitolul XLV. - Prietenia
Capitolul XLVI. - Vorbirea
Capitolul XLVII. - Pălăvrăgeala
Capitolul XLVIII. - Conduita
Capitolul XLIX. - Funcţionarii
Capitolul L. - Legile oamenilor
Capitolul LI. - Obligaţiile sociale
Capitolul LII. - Mâncarea şi băutura
Capitolul LIII. - Căminul familial
Capitolul LIV. - Relaţiile familiale – Fiul
Capitolul LV. - Relaţiile familiale – Tata
Capitolul LVI. - Relaţiile familiale – Mama
Capitolul LVII. - Relaţiile familiale – Fratele
Capitolul LVIII. - Relaţiile familiale – Fica
Capitolul LIX. - Relaţiile familiale – Soţia
Capitolul LX. - Secretele feminităţii
Capitolul LXI. - Rugăciunea
Capitolul LXII. - Moartea
Capitolul LXIII. - Încheiere

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL I - INTRODUCERE

1:1. Învăţătura este comoara tuturor veacurilor şi ea va rămâne nealterată până la sfârşitul timpului. Prin urmare, lăsaţi tumultul vieţii să se potolească şi primiţi în tăcere şi cu pioşenie aceste învăţături din vremurile străvechi.

1:2. Iată învăţăturile şi mărturiile referitoare la viaţă, care sunt adevărate călăuze către portalurile Palatelor Măreţe ale Veşniciei. Acesta este un cod de comportament şi o scriere care ne învaţă cum să ne trăim viaţa în conformitate cu recomandările Celor Nobili. Este povestea vieţii, ce conţine o revelaţie a secretelor şi misterelor Tărâmurilor Nevăzute şi ale Pământului. Ea ne prezintă semnificaţia şi scopul care guvernează toate lucrurile.

1:3. Aici sunt luminile călăuzitoare ale cugetului, care îi vor permite omului să urmeze calea cea dreaptă pe marea cea mare a vieţii şi să evite răul. Dacă o va urma cu fidelitate, aceasta îl va duce într-un port unde va fi în siguranţă.

1:4. Ea îi va permite să judece aşa cum se cuvine şi să dea un răspuns adecvat celui care îi vorbeşte sau îl provoacă. Păstrând aceste lucruri în inimă, omul va impune respect semenilor săi şi va fi izbăvit din jugul la care trag oamenii obişnuiţi.

1:5. Ceea ce ne rezervă veşnicia nu va rămâne ascuns de el, iar viaţa nu îşi va tăinui misterul înaintea lui. Iată, aici găseşti înţelepciunea şi cunoaşterea care ţi se dau, astfel încât la timpul potrivit toţi locuitorii pământului să poată trăi în lumina lor. Aici sunt vechile învăţături, care vor servi ca toiag pentru oamenii simpli şi ca un paznic pentru cei tineri.

1:6. Oriunde străluceşte soarele şi bate vântul; oriunde există un ochi care vede limpede sau o ureche care ascultă cu înţelegere; oriunde se găseşte o minte care să primească şi să asimileze, acolo trebuie făcut cunoscut acest mod minunat de a trăi, iar preceptele Adevărului trebuie cinstite şi respectate.

1:7. Acest text a fost scris pentru cei aleşi de către Maestrul Misterelor, care altădată a fost Supraveghetor al Recoltelor şi Scrib al Birurilor. Paznic al Mormintelor şi Susţinător al Legilor Regale, Iubit al Zeilor Superiori şi al celor inferiori. Păstrător al Secretelor Dumnezeului Preaînalt, Stăpân Inferior al Festivităţilor şi Mare Scrib al Scrierilor Sacre. Cel născut în casa unui dumnezeu fals, pe care l-a respins, Distribuitor al Seminţelor de Orz şi Maestru al Marelui Sanctuar. Căpetenia Clarvăzătorilor şi Paznicul Marilor Mistere. Veghetor la Sfintele Altare şi Apărător al Ţinutului Lacustru şi al Porţilor. Inspector al Curţii Fiinţei Sacre, Paznic al Cronicilor Secrete şi Slujitor al Tempului Tainic, Mesager al Dumnezeului Adevărat. Al treilea fiu născut al unui tată iluminat, Judecător al unui oraş important. Fiul unei femei blânde, care cânta din sistru şi era stăpâna cântăreţelor din Templul Dumnezeului Dual. Cel al cărui nume este acum şters prin puterea legilor de necontestat, dar care odinioară era un om nobil al acestei ţări, a cărui moşie se păstrează chiar şi în zilele noastre.

1:8. Copiii mei, ascultaţi vocea învăţăturii şi plecaţi-vă urechea cu bunăvoinţă la discursul de înţelepciune. În felul acesta, vorbele ce vă vor ieşi din gură vor fi ferme înaintea oamenilor, iar poruncile voastre vor fi respectate ca nişte legi. Nu vă lăsaţi mintea să rătăcească, astfel încât să vă distragă atenţia. Păstraţi aceste lucruri în inima voastră ca pe un Sigiliu Regal sau ca şi cum ar fi săpate în marmură.

1:9. A vă lepăda de cuvintele izvorâte din experienţă, care i-au călăuzit pe Bătrâni, este un lucru nesăbuit şi o invitaţie adresată nenorocirilor. Prin urmare, scufundaţi-vă în scrierile trecutului aşa cum vă scufundaţi într-o apă răcoroasă în arşiţa zilei, iar spiritul vostru se va împrospăta şi se va întări. Ele vor fi o vâslă stabilizatoare, care va permite corăbiei dorinţei inimii voastre să îşi schimbe cursul şi să înfrunte vânturile potrivnice fără a se răsturna.

1:10. Când adversarul va trimite o furtună de cuvinte spre sistemul vostru de apărare, acestea se vor rupe aşa cum se rupe sabia când loveşte scutul, iar gura voastră va fi pregătită să contraatace. Trăiţi-vă viaţa în conformitate cu aceste învăţături şi veţi fi bine apăraţi atunci când evenimentele nefericite vă vor pune la încercare.

1:11. Copiii mei, eu vă dau această comoară a trecutului, această înţelepciune pe care oamenii au acumulat-o. Cuvintele şi afirmaţiile au fost alese cu grijă; s-a făcut o selecţie a

© Biblioteca Spirituală

lucrărilor de înţelepciune şi s-au ales cu atenţie unele pasaje din Scrierile Tainice, şi toate au acestea au fost consemnate cu multă strădanie sufletească, căutând permanent inspiraţia oferită de Dumnezeul Măreţ. Nu s-a adăugat nimic la învăţăturile vechi, nicio rostire necunoscută, niciun cuvânt străin. Nimic care să nu fi fost pe buzele şi în inimile strămoşilor noştri. Am rescris ceea ce a fost consemnat în zilele lor, fiindcă Adevărul şi Înţelepciunea reprezintă ţărmul la care trebuie să acosteze de la primul până la ultimul om, generaţie după generaţie, până la final. Aş vrea să pot prinde ceva din necunoscut ca să vă ofer, însă eu sunt doar un canal ce duce apele răcoroase ale înţelepciunii de la marele iaz al Adevărului până la pământurile uscate ale celor lipsiţi de învăţătură.

CAPITOLUL II - NATURA DUMNEZEULUI ADEVĂRAT

2:1. Există doar un singur Dumnezeu, Dumnezeul Preaînalt, Arhitectul, Creatorul şi Stăpânul Pământului, Stăpânul Tărâmurilor Luminii şi Întunericului. Veşnic, Atotputernic şi aflat dincolo de înţelegerea oamenilor. Locuitorul Măreţ din Eterna Tăcere Prolifică, Cel Nevăzut, Cel Necunoscut.

2:2. El a creat omul printr-o singură poruncă şi a permis să fie făuriţi şi zeii. El este Sursa a tot ceea ce există, este *Tatăl Taţilor*, *Mama Mamelor*, Cel care a fost înaintea soarelui. Soarele nu este Dumnezeu, ci a fost creat de El, iar strălucirea lui dă Pământului lumină şi viaţă. El îi încălzeşte pe cei bătrâni şi însufleţeşte copilul din pântecul mamei. El hrăneşte sământa şi o face să încolţească. El este unealta Dumnezeului Preaînalt, cuptorul Său în care se află focul vieţii. Soarele pleacă noaptea de la oameni, dar Dumnezeul Adevărat este mereu cu ei. Omul nu umblă niciodată singur; el nu rămâne neînsoţit.

2:3. Lăudaţi-L doar pe acest Dumnezeu, Cel Autocreat, Făcătorul Cerului şi al Pământului, Întemeietorul Împărăţiilor Luminii şi Întunericului, ale Apelor şi Munţilor. Pe Acela care este mai presus de toate, care este Izvorul din care curge toată înţelepciunea; doar El trebuie adorat; doar Lui trebuie să îi mulţumim; doar pe El trebuie să-L cinstim şi să-L slăvim. El este cel care a desfăcut larg cupola măreaţă a Cerului şi a fixat stelele pe cortina neagră a nopţii. Degetul Lui este acela care rânduieşte şi menţine neschimbată traiectoria luminilor nopţii.

2:4. El ţine marile ape în limitele lor şi pune frâu ploilor aduse de furtuni. El acoperă faţa Pământului cu o mantie de verdeaţă. El inundă ţinuturile cu apele vieţii. Mâna Lui mătură cerurile, iar oamenii sunt uimiţi; Pământul se cutremură, iar popoarele se prăbuşesc. Cei răi tremură înaintea manifestărilor Sale şi sunt mistuiţi de focul Său.

2:5. Răufăcătorul se simte ameţit şi cade lovit de săgeţile fulgerului Său. Tunetele Sale sfâşie acoperişul Cerului, iar Pământul geme în durerile facerii. El, Dumnezeul Măreţ, este cel ce biruieşte armatele cu molime sau care dă unui singur om stăpânire peste mii de oameni. La porunca Lui, mările vor năvăli pe Pământ sau munţii vor scuipa focuri distrugătoare.

2:6. Lungimea vieţii omului este hotărâtă de Dumnezeul Preaînalt din Vechime, prin a cărui voinţă se desfăşoară toate treburile zilnice. Toate lucrurile îşi au începutul şi sfârşitul în Dumnezeu. Puterea Lui nu poate fi înăbuşită. Cunoaşterea Lui este înţelepciunea veşniciei. Puterea Lui se întinde până la infinit.

2:7. Locuinţa Lui este situată în centrul universului, iar El cuprinde toate universurile mari şi mici. Suflarea Lui susţine viaţa în multiplele ei ipostaze, iar gândul Lui face ca toate lucrurile să-şi păstreze forma. El stabileşte traiectoriile stelelor. El porunceşte vânturilor, iar acestea îi răspund cu cântecul lor. Mările întinse îl slăvesc cu murmurul lor. El pune în mişcare tăcerile din vidul spaţiului, unde Inima Veşnică stă şi doarme. Ordinea şi frumuseţea sunt făurite de mâinile Sale.

2:8. Glasul Lui vorbeşte din tăcerile nisipoase. El şopteşte în brizele răcoroase. Vuieşte în vârtejul de vânt. Murmură în apele curgătoare. Oftează în vârful copacilor, iar oamenii îi aud glasul, dar nu îl înţeleg.

2:9. Omul visează şi spune că aceasta este realitatea. El vede doar umbra, fiindcă lumina îl orbeşte. El cugetă şi se înşală. Alcătuirea Dumnezeului Adevărat şi natura Sa nu pot fi înţelese în

© Biblioteca Spirituală

lumina raţiunii, căci acest Dumnezeu, care cunoaşte toate lucrurile fără a gândi, nu se foloseşte de raţiune.

2:10. Nu mai există nimeni asemenea acestui Unic Dumnezeu în toată slava Lui. Cine este suficient de puternic ca să îi stea împotrivă? Cine se poate opune voinţei Sale? Cine poate avea tăria Lui? Cine mai are o asemenea înţelepciune? Cine se poate compara cu El în privinţa bunătăţii?

2:11. Prin puterea gândurilor sale se nasc multe împărăţii dincolo de Pământ. El le creează doar prin puterea cuvântului Său de nerostit. El stăpâneşte asupra creaturilor Sale cu o înţelepciune infinită şi le dirijează destinele cu ajutorul unor legi imutabile. Voinţa Lui controlează forţele din interiorul oamenilor, şi El este acela pe care ei îl caută fără să ştie. Aşa cum trupul, atunci când este înfometat, simte nevoia de a mânca, iar atunci când este însetat simte nevoia de a bea, tot aşa şi spiritul omului simte nevoia de a-L căuta pe Dumnezeu.

2:12. Legile Sale guvernează Pământul şi Cerurile de deasupra. Toate lucrurile de acolo ocupă un anumit loc şi au un anumit scop, iar natura lor este în conformitate cu Legea Sa. Căile Sale sunt enigmatice, ele transcend înţelegerea oamenilor. Gândurile Sale sunt un mister pe care oamenii nu îl pot pătrunde, căci ele sunt învăluite şi ascunse de înţelegerea muritorilor.

2:13. Cei mulţi nu îi pot vedea chipul. Puţini sunt acei oameni care înţeleg de ce a aşezat pe drumul ce duce spre Locul Slavei pietrele ascuţite ale durerii şi suferinţei. Sau de ce în viaţă trebuie să ne luptăm să străbatem pădurea cu ghimpi a lucrurilor care ne stau împotrivă.

2:14. Însă Dumnezeu cunoaşte purtarea oamenilor, căci creatorul ştie întotdeauna ce a creat, însă asta nu înseamnă că şi creaturile îl pot cunoaşte pe creatorul lor. Aşadar, O, omule, aminteşte-şi că inima ta stă dezvelită în faţa privirii Sale şi că El îţi vede toate gândurile. Nicio faptă nu rămâne vreodată neconsemnată.

2:15. Nimeni nu-i poate vedea locuinţa, căci El locuieşte în tăcerea profundă a sferei exterioare. Căutaţi-L în ordinea din Natură şi vedeţi care este planul Lui în această direcţie. Căutaţi-L printre stele care se mişcă şi veţi înţelege grandoarea proiectului Său. Căutaţi spiritul nemanifestat în obiectele manifestate.

2:16. Slava Lui este vestită în Ceruri; soarele îi reflectă splendoarea; luna este martora păcii Sale. Rodnicia sa se răspândeşte pe faţa pământului, iar apele sunt pline de belşugul Său. Pământul se înclină în faţa voinţei Sale sau se rupe la porunca Sa. Omul poate să meargă de bunăvoie în direcţia indicată sau poate fi obligat să o facă. Umblaţi în lumina Legii şi nu pe potecile celor care o încalcă, fiindcă legile Dumnezeului Preaînalt sunt imuabile şi nu pot fi încălcate, fiindcă cel care face asta este pedepsit. Faptele rele şi gândurile păcătoase ale omului rămân înscrise definitiv pe tablele veşnice ale sufletului său nemuritor.

2:17. El este Creatorul, după chipul şi asemănarea căruia aţi fost făuriţi. Legile Sale sunt acelea care au rânduit bunurile pe care le aveţi acum pe Pământ şi situaţiile cu care vă confruntaţi. Puterea intelectului vostru este promisiunea Lui de dumnezeire, iar trupul vostru minunat este lucrarea mâinilor Sale. Sufletul Lui comunică cu sufletul vostru, iar conştiinţa pe care o împarte cu voi este sursa vieţii voastre.

2:18. În ochii Lui, toţi oamenii sunt egali, iar El îi judecă după faptul că sunt oameni, nu după averile pe care le au. Cei bogaţi şi cei săraci, cei nobili şi cei umili, cei înţelepţi şi cei simpli, primesc răsplata cuvenită în funcţie de lucrările pe care le fac. De la ei se aşteaptă rezultate pe măsura posibilităţilor lor; de la unii mult, de la alţii puţin. Doar ceea ce serveşte scopului Dumnezeului Măreţ are însemnătate în ochii Lui.

2:19. El a dat Legea datorită căreia soarele străluceşte la fel şi peste cei buni, şi peste cei răi. El trimite ploaie în mod egal şi peste cei prevăzători, şi peste cei neprevăzători. Săgeţile nefericirii îi lovesc fără deosebire şi pe cei vrednici, şi pe cei nevrednici. Doar marii înţelepţi pot înţelege de ce se întâmplă toate aceste lucruri. Pentru majoritatea oamenilor, aceasta este o situaţie ce trebuie acceptată cu seninătate, căci lor le este suficient să ştie că aparenta indiferenţă a universului urmăreşte un anumit scop.

2:20. Adevăratul Dumnezeu nici nu răsplăteşte, nici nu pedepseşte, căci El a instituit Legea prin care fiecare om îşi hotărăşte soarta. Viitorul destin şi viitoarele circumstanţe ale

© Biblioteca Spirituală

sufletului se modelează în trupul pământesc. Când, în ceasul eliberării, sufletul îşi ia zborul, părăsind recipientul său pământesc alcătuit din carne, el capătă forma modelată de dorinţele sale. În acea zi minunată a judecăţii, cei răi vor fi amorfi şi respingători, pe când cei drepţi vor înainta învăluiţi în frumuseţe.

2:21. Prin urmare, respectaţi aşa cum se cuvine Legea lui Dumnezeu; umblaţi pe căile Lui şi plecaţi-vă înaintea hotărârilor Sale. Voi sunteţi puşi pe Pământ pentru ca scopul Lui să poată fi atins. Aşadar, nu luptaţi împotriva voinţei Lui, nici nu vă răzvrătiţi împotriva legilor Sale, ca să nu atrageţi pieirea asupra capului vostru. Nu Dumnezeu îl nimiceşte pe acela care calcă Legea Lui, ci acela se va nimici singur. În cele din urmă, fiecare om îşi va decide soarta şi de aceea va fi răsplătit sau pedepsit în conformitate cu Legea.

2:22. Salutare Creatorului, Dătătorului Pâinii, Dumnezeului Destinelor, Dumnezeului Măreţ al Tunetului şi Focului, Cel care vuieşte deasupra Pământului. Cel Tăcut, care merge alături de vii, nevăzut şi nemanifestat. Dumnezeul Tată, Dumnezeul Mamă, Dumnezeul Mângâierii şi Conflictului, Luptătorul Puternic cu piatra. Fiinţa Glorioasă, Stăpânul Vieţii şi al Luminii, Dumnezeul dumnezeilor, Prinţul Eterităţii. Stăpânul Infernului, Împăratul Tărâmului Apusean. Lumina Veşniciei, Lumina Vieţii.

2:23. Iată care sunt numele Lui în conformitate cu natura pe care o are, ca să puteţi şti cine este Dumnezeul Adevărat; El este Izvorul Tuturor Lucrurilor. Puterea Lui este nelimitată, iar Mintea Lui este nesfârşită. El are înţelepciunea veşniciei, iar mantia Măreţiei Sale învăluie toată omenirea.

2:24. El stă pe tron în centrul universului, iar razele divine, care se revarsă din prezenţa Sa, menţin stabile toate formele. El îşi mişcă degetul pe cerurile nopţii, iar stelele dansează în lungul cărărilor lor. El merge pe aripile vântului şi ţine laolaltă toate împărăţiile Cerului şi Pământului.

2:25. Ordinea şi frumuseţea merg pe urmele Lui, şi toate lucrurile se supun indicaţiilor pe care le dă cu mâna. Chipul frumuseţii priveşte din lucrările Sale, iar glasul înţelepciunii vorbeşte din creaţia Sa, chiar dacă abia se aude din cauza barierelor impuse de limitările pământeşti. Gloria şi măreţia reprezintă mantia Sa; dreptatea şi mila îi împodobesc trupul. Iubirea şi bunăvoinţa îi acoperă capul, iar virtuţile sunt scaunul pe care îşi ţine picioarele.

2:26. Nu vă preocupaţi de forma Lui, căci ea este dincolo de înţelegerea voastră. Nu vă îmbulziţi atunci când vă aflaţi în mulţimea celor care i se închină. Nu rostiţi cuvintele scrierilor Sale în mod nesăbuit. Nu murmuraţi laudele pe care i le aduceţi. Nu staţi în faţa altarului Său afişând o smerenie ipocrită. Aveţi grijă să-L slujiţi şi fiţi plini de bună-cuviinţă în locurile Sale. Amintiţi-vă de El întotdeauna.

2:27. El este mereu cu voi, în mijlocul oamenilor şi în tăcerea odăii voastre de odihnă. Suflarea Lui dă viaţă nenumăratelor făpturi, iar voia Lui face ca toate lucrurile să îşi păstreze forma care li s-a dat.

2:28. Supuneţi-vă poruncilor Sale; ţineţi cont de legile pe care le-a făcut, fiindcă ele sunt conforme cu nevoile voastre. Toate lucrurile sunt făcute spre folosul omului şi toate lucrurile care vă influenţează viaţa sunt în conformitate cu îndrumările Sale, astfel încât sufletul din voi să se poată bucura, de la o etapă la alta, de o creştere permanentă şi minunată. Aşa încât atunci când teaca stânjenitoare a cărnii muritoare va fi lepădată, el să poată avea parte de o compensaţie justă şi cuvenită, în conformitate cu Legea cea Mare, pe măsura gândurilor şi faptelor sale de pe Pământ.

2:29. Unde este acest Dumnezeu ciudat al nostru, întrebaţi voi, şi este bine că faceţi acest lucru, căci dacă vreţi să fiţi fericiţi pe Pământ, atunci trebuie să cunoaşteţi căile Lui. El nu este un Dumnezeu vizibil. El s-a ascuns, deoarece cunoaşte bine firea oamenilor. Dacă ar fi acum în mijlocul oamenilor şi s-ar arăta lor, cei slabi se vor gudura pe lângă El, cei ipocriţi îl vor urma, iar răufăcătorii vor merge în urma Lui, vestindu-şi în gura mare nevinovăţia. Aşa că dacă ar fi aici, cum ar putea fi puşi la încercare cei slabi, cum ar putea fi descoperiţi ipocriţii şi cum ar putea fi daţi în vileag răufăcătorii?

2:30. Dumnezeul nostru este ascuns pentru ca oamenii să fie puşi la încercare şi să se

© Biblioteca Spirituală

vadă ce sunt ei cu adevărat. Dacă El s-ar revela ochilor şi înţelegerii oamenilor, Pământul şi viaţa nu ar mai avea niciun scop. El se ascunde pentru a descoperi inimile oamenilor.

2:31. Nu se afirmă în Planurile lui Dumnezeu că incertitudinea este o stare pământească esenţială? Totuşi, puteţi să cunoaşteţi acest lucru, şi anume că dacă sunteţi vrednici, şi foarte puţini sunt, există o metodă prin care puteţi privi în spatele vălului, şi în felul acesta nu veţi mai umbla în nesiguranţă.

2:32. Însă pentru majoritatea oamenilor, Dumnezeul Nedescoperit nu este vizibil. Nu există niciun idol făurit de mâna omului care să semene cu El, aşa că El stă în întuneric în spatele marelui alcov care se află dincolo de templul din Locul Flăcării. Totuşi, El se face cunoscut în feluri subtile, căci pentru cei cu adevărat spirituali nu poate rămâne nemanifestat, aşa cum nici un rău nu poate rămâne ascuns, fiindcă erodează pământul care îl acoperă. La fel va ţâşni şi Dumnezeu din mijlocul lucrurilor materiale şi, distrugându-le soliditatea, va străluci în faţa căutătorului sincer.

2:33. Acesta nu este un Dumnezeu Nou, ci este Cel Mai Vechi Dumnezeu al Tuturor Lucrurilor, Tatăl Tuturor Veacurilor, Cel Vechi de altădată. El nu are nevoie de niciun templu care să îi pună în evidenţă slava şi de nicio jertfă care să-i dea putere. O fire veselă este mai de dorit pentru acest Dumnezeu decât ofrandele de aur şi argint ale omului posomorât sau decât boul de jertfă al omului vulgar. El îl preferă pe omul care îi întinde o mână binevoitoare aproapelui său, în detrimentul celui care îi aduce o comoară.

2:34. Un cuvânt de încurajare spus omului aflat la necaz este mai preţios pentru Dumnezeul nostru decât laudele răsunătoare care i se aduc în templul Său. El nu ia totul, ca apoi să rămână mut. Nu are nevoie de daruri fără niciun scop sau de jerfte inutile. Ce-i poate da omul ca să-i sporească slava? Ce lucru făurit de om îi poate fi de folos Unicului Dumnezeu, care doar prin puterea gândului poate crea un univers?

2:35. Lucraţi pentru Dumnezeul nostru, şi el va lucra pentru voi. El îl ţine bine minte pe omul care lucrează în favoarea Lui. Cel ce munceşte în folosul altora lucrează pentru Dumnezeul Măreţ. Cel ce face Pământul mai bun lucrează pentru tot pentru El.

2:36. Scopul pelerinajului omului pe Pământ este slăvirea omului, nu slăvirea lui Dumnezeu, care este Cel Atotslăvit. Aşa este scris în planurile lui Dumnezeu.

2:37. Adevăratele temple ale lui Dumnezeu nu sunt clădirile din piatră şi cărămidă. Există locuri liniştite în inimile şi în casele voastre, unde puteţi asculta trezirea sufletului vostru atunci când acesta intră în legătură conştientă cu El. Închinarea la El este munca voastră printre oameni. Laudele pe care i le aduceţi reprezintă cântecul inimii voastre. Adorarea Lui este bucuria vieţii voastre.

2:38. Menţineţi printre bărbaţi şi femei pacea Misteriosului Dumnezeu şi ordinea impusă de Legea Sa. Căci aceştia reprezintă turmele şi cirezile sale, şi din mijlocul lor va ridica păstori. El a făcut ca Pământul să fie un loc de muncă pentru om, nu o grădină a plăcerilor; aşadar, după ce vă îndepliniţi sarcina, fiţi voi cei care daţi tonul la cântec.

2:39. El este Puternicul Dumnezeu, Cel Fără Nume, pe care îl venerau părinţii voştri. El a împrăştiat întunericul de deasupra apelor şi a separat haosul. El este cel care a ridicat norul şi care a făcut ca suflarea vieţii să pătrundă în nările oamenilor.

2:40. Oamenii au ieşit din mădularele Sale şi au fost făcuţi după asemănarea Lui. Ca să se poată hrăni, El le-a dat fructele şi legumele, animalele, păsările de curte şi peştii.

2:41. El şi-a înfrânt duşmanii, da, i-a nimicit chiar şi pe copiii Săi.

2:42. El a înfăşurat grâul, şi iată că acesta a devenit hrana oamenilor. El a sfăşiat în bucăţi Nimicitorul în vremurile vechi. El a făcut lumina zilei pentru bucuria omului şi întunericul pentru odihna lui. Oamenii strigă la El atunci când sunt disperaţi, iar El suferă împreună cu ei.

2:43. El trimite o căpetenie ca să-i întărească pe cei şubrezi şi un comandant pentru cei slabi.

2:44. El i-a înzestrat pe oameni cu puterea vorbirii şi le-a împodobit limbajul cu cuvinte frumoase, astfel încât măreţia să răsune pe întregul Pământ. El a iluminat mintea omului cu gânduri minunate, pentru a putea înfrunta evenimentele neplăcute. El i-a dat curajul să biruie

© Biblioteca Spirituală

spaimele nopţii şi să le risipească pe cele care îl ameninţă în timpul zilei.

2:45. El este un Dumnezeu al dreptăţii şi bunăvoinţei, fiindcă împarte pedepse, chiar dacă acest lucru nu este întotdeauna evident, aşa cum oamenii îi pedepsesc pe oameni, iar uneori aşa cum un om îşi pedepseşte fiul din cauza fratelui său.

2:46. Nimeni nu poate fi mai măreţ decât Dumnezeul Adevărat, căci chiar dacă nu are nume, El cunoaşte toate numele.

2:47. Nu fi reticent să te închini, căci acesta este privilegiul celor înţelepţi şi de viţă nobilă. Regele şi nobilii vin la templu cu râvnă, dar omul prost şi jefuitorul de morminte nu au niciun Dumnezeu.

2:48. Închinarea nu-i aduce niciun folos lui Dumnezeu, căci El nu are nevoie de nimic. Scopul ei este ca omul să profite, nu Dumnezeu. Ea satisface o nevoie a omului, nu a lui Dumnezeu. Nimic din ce poate face omul nu va adăuga ceva la slava lui Dumnezeu. Omul nui poate da nimic lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu are deja toate lucrurile.

2:49. Acestea sunt învăţăturile Celor Înţelepţi, cărora li se cuvine toată cinstea şi tot respectul. Plecaţi-vă urechea şi ascultaţi cu o minte receptivă. Consemnaţi aceste lucruri pentru generaţiile viitoare, ca nu cumva să se facă ţărână împreună cu locuinţele voastre.

2:50. Prin urmare, scrieţi-le, iar după ce le scrieţi faceţi-le cunoscute.

CAPITOLUL III - NATURA SUFLETULUI OMENESC

3:1. Dumnezeul Unic este mai măreţ decât tot ceea ce există, dar sub El, mai măreţ decât tot ce există pe Pământ, este sufletul omului. Acesta nu este izolat de Divinitatea de deasupra, nici de muritorii care se află sub el, căci el este ca un pod între acestea două. El reprezintă legătura dintre Dumnezeu şi om, dintre ceea ce este nemuritor şi ceea ce este muritor.

3:2. Nu există nimic care să fie izolat sau care să poată fi izolat de toate celelalte lucruri. Există o legătură între Pământ şi Ţinutul de Slavă, o legătură între praf şi stele. De la Dumnezeul Preaînalt şi până la firul de praf se întinde un lanţ continuu, ce nu poate fi rupt.

3:3. Omul este separat de toate celelalte creaturi prin faptul că el ştie că există moarte şi descompunere. Dacă omul este nemuritor, atunci aceasta este povara nemuririi sale; însă dacă este muritor, atunci este mai blestemat decât toate fiarele sălbatice, fiindcă acestea nu sunt îngrozite de osânda care se apropie.

3:4. A fost pus oare omul deasupra animalelor doar pentru a se confrunta cu propria nimicnicie? Să fie oare superioritatea lui un motiv de teamă ? Aşa ceva nu este posibil, deoarece viaţa se îndreaptă întotdeauna către progres şi nu poate fi întoarsă din drumul ei.

3:5. Măgarul nu cunoaşte valoarea hranei, chiar dacă are burta plină. Pentru el, ieri, azi şi mâine sunt la fel. Leul nu ştie nimic despre descompunere, de care va avea parte într-o bună zi, şi nici boul nu trăieşte cu gândul că va fi sacrificat. Carnea nu poate să gândească, iar oasele nu pot să judece.

3:6. Ceva nevăzut animă lutul inert al fiinţei voastre. La materialul pământesc al trupului vostru s-a adăugat ceva ce nu poate fi atins. Nu vă gândiţi doar la sinele vostru material, şi nici nu spuneţi „*Inima mea este suverană*”. Căci în interiorul trupului vostru se află sufletul, care activează gândirea şi inima, şi nu este oare cel ce ocupă locuinţa cu mult mai important decât materialele din care a fost construită?

3:7 Priviţi un cadavru; vedeţi? Este lipsit de viaţă, ceva care era acolo s-a dus, nu mai are suflet.

3:8. Sufletul vostru este Stăpânul Trupului; nu lăsaţi trupul să se revolte, nici să îşi afirme dominaţia, fiindcă aceasta nu poate fi benefică. Permiteţi-i sufletului nu doar să dea viaţă, ci să şi stăpânească şi să călăuzească trupul; violenţa şi excesele trebuie ţinute în frâu.

3:9. Sufletul se desfată cu mirosuri plăcute şi cunoaşte parfumurile Pământului cu ajutorul nasului. El se bucură de delicatesele de pe masă şi le gustă prin intermediul limbii.

Mâncarea hrăneşte trupul, însă trupul nu găseşte nicio plăcere în actul de a mânca, pentru că cel ce se bucură de mâncare este sufletul.

© Biblioteca Spirituală

3:10. Ochii sunt nişte santinele care veghează, nişte lumini care merg pe cărare înaintea voastră, aşa cum tipsiile cu jeratic merg înaintea caravanei. Totuşi, nu ei sunt cei care văd, deoarece nu sunt altceva decât nişte instrumente cu care privim; nu au o conştiinţă proprie. Sufletul din interior este acela care interpretează mesajele pe care ei le trimit.

3:11. Dintre toate creaturile, numai omul este capabil să roşească, căci dintre toate lucrurile vii doar el are un suflet care poate simţi ruşinea. Faptul că omul are un suflet este dincolo de orice îndoială; este adevărul cel mai evident dintre toate. Nu căutaţi să vă adânciţi în mod nejustificat în tainele sale, ci faceţi în aşa fel încât să îl armonizaţi cu trupul. Intraţi în contact cu el şi treziţi-i potenţialităţile.

3:12. Intelectul, raţiunea, voinţa şi înţelegerea nu reprezintă sufletul. Acestea sunt manifestări ale existenţei sale, atributele activităţii sale, dar ele nu sunt sufletul. Stimulaţi sufletul prin contactul cu acele lucruri la care reacţionează. Cunoaşteţi-l prin manifestările sale şi înţelegeţi-l prin facultăţile sale.

3:13. El rămâne nemuritor şi indestructibil de-a lungul tuturor veacurilor. Splendoarea lui se reflectă în faptele nobile, iar slava lui în lucrările de artă şi în meşteşuguri. El va supravieţui dezintegrării trupului vostru. El nu a fost creat prin trezirea la viaţă a cărnii, şi nici nu a fost zămislit în pântec. Sămânţa lui a existat înaintea trupului şi a precedat apariţia inimii gânditoare. Dumnezeul Măreţ sădeşte seminţele sufleteşti în carnea pământească la fel cum omul sădeşte seminţele de orz în ogoarele cu solul închis la culoare.

3:14. Sufletul este al vostru şi trebuie să îl modelaţi; prin bunătate, el poate fi făcut strălucitor, prin virtute poate fi înfrumuseţat, iar prin iubire poate fi glorificat. Viciile şi pasiunile îl deformează groaznic, iar josnicia şi ura îl urâţesc.

3:15. El are o valoare uriaşă şi trebuie îngrijit cu cea mai mare atenţie, căci este sinele vostru adevărat, realitatea care este în voi. El este pentru voi ca o piatră neprelucrată pe care trebuie să o tăiaţi şi să o modelaţi aşa cum vreţi; dar ţineţi minte, că forma pe care i-o daţi nu se poate schimba aşa uşor şi într-o zi va fi dezvăluită în faţa ochilor veşniciei, chiar dacă acum pe Pământ ea este învelită în carne.

3:16. Dorinţa sufletului nu poate fi ţinută sub control; chiar dacă se află la marginea Pământului, sufletul o va găsi, iar dacă se află dincolo de stele, va ajunge la ea. Sufletul călătoreşte mereu; aşa cum cel ce străbate pustietatea duce dorul apei, tot aşa şi sufletul tânjeşte după cunoaştere.

3:17. Zeii din Miazănoapte şi din Miazăzi asigură hrană trupului omenesc, dar Dumnezeul Tuturor Veacurilor este Acela care asigură hrană sufletului. Aşa cum trupul are nevoie de anumite alimente care să-l hrănească, tot aşa are şi sufletul. Aşa cum trupul se împutinează atunci când îi lipseşte hrana adecvată, tot aşa se întâmplă şi cu sufletul.

3:18. De-a lungul timpului, omul muritor îşi poate uita experienţele, însă în suflet ele rămân pentru totdeauna. Sufletul este un vânător, iar prada lui este Adevărul. Armele pe care le foloseşte la vânătoare sunt gândirea şi experienţa.

3:19. Anii răufăcătorului şi ai celui ce umblă în păcat lasă pe chipul sufletului mai multe riduri şi cicatrice decât pe chipul trupului.

3:20. Sufletul nu este născut, şi nici nu se cunoaşte pe sine însuşi ca suflet. Scopul călătoriei lui pământeşti este acela de a deveni conştient de sine însuşi şi de a dobândi capacitatea de a-şi continua existenţa în Tărâmul de Dincolo de Apus. Aşadar, cum ar putea să vină în viaţa pământească cu aceste lucruri? Căci dacă le-ar poseda deja, atunci viaţa şi Pământul nu ar mai avea niciun scop.

3:21. Sufletul din interiorul trupului nu are consistenţă şi el este veşnic, pe când trupul se schimbă şi piere. Omul nu-şi poate percepe sufletul, deoarece simţurile lui sunt orientate spre exterior, spre lucrurile pământeşti, cu care intră în contact. De aceea, numai cei mai dezvoltaţi dintre oameni pot lăsa în afară lucrurile din jurul lor şi îşi pot întoarce simţurile către interior, pentru a-şi percepe sufletul.

3:22. Sufletul priveşte în afară prin intermediul ochilor şi vede tot ce este în exterior, dar niciun lucru aflat în exerior nu poate privi prin ochi şi să vadă sufletul, chiar dacă starea

© Biblioteca Spirituală

sufletului se reflectă în ei. Ochiul care nu are un suflet în spatele lui nu vede nimic.

3:23. Cei pământeşti şi nestatornici caută doar plăcerile exterioare şi satisfacţiile trupeşti. Ei cad în capcana neîncrederii în existenţa sufletului, iar Legea stabileşte că neîncrederea indică lipsa efortului.

3:24. Oamenii înţelepţi, care cunosc natura lucrurilor nemuritoare, nu caută ceva stabil aici, printre lucrurile nestatornice.

3:25. Există ceva prin care cunoaştem alcătuirea lucrurilor, prin care gustăm, mirosim şi auzim, prin care experimentăm blândeţea şi durerea iubirii, prin care percepem frumuseţea naturii şi prin care apreciem măreţia sacrificiului de sine; ei bine, prin acel ceva noi căpătăm şi convingerea că în interiorul nostru există ceva nemuritor.

3:26. Aşa că atunci când omul îşi dă seama că sufletul din el este acela prin care cunoaşte şi experimentează toate lucrurile din jurul său, asta înseamnă că a făcut un pas mare către nemurirea conştientă.

3:27. Când sufletul se desprinde de trup, ce mai rămâne? Nimeni nu trăieşte cu aerul pe care-l respiră. Este vorba de ceva mai mult; sufletul este cel care dă viaţă.

3:28. Aşa cum acelaşi foc care vine pe Pământ se manifestă diferit într-un loc sau altul, potrivit naturii lucrurilor pe care le mistuie, tot aşa şi Sufletul Unic care animă sufletele oamenilor se diferenţiază în funcţie de natura învelişului său.

3:29. Aşa cum acelaşi aer trece prin mai multe instrumente şi se modifică în funcţie de natura instrumentelor, tot aşa şi Esenţa Unică din sufletele oamenilor se modifică în funcţie de modul său de utilizare.

3:30. Aceeaşi apă se află în toate lucrurile, deşi în fiecare dintre ele este diferită. La fel se întâmplă şi cu Marele Suflet şi cu sufletele oamenilor. Omul înţelept, care este conştient de sufletul din interiorul lui, va intra în legătură cu el şi nu-i va neglija niciodată nevoile. Căci dacă un om nu îşi poate trezi sufletul înainte ca trupul lui să se desfacă în bucăţi, după aceea nu-l va mai putea trezi, aşa că acesta se va reîntoarce la apele Mării Magnifice a Sufletului.

3:31. Scopul Pământului şi al vieţii pământeşti este trezirea sufletelor oamenilor. Condiţiile de pe Pământ nu pot servi altui scop.

3:32. Bucuraţi-vă de faptul că ştiţi sigur că sufletul vostru este indestructibil, însă această bucurie trebuie însoţită de amintirea faptului că voi sunteţi cei responsabili pentru starea în care se află.

3:33. Omul a ieşit gol din pântecul mamei sale şi tot gol se va întoarce în pântecul Pământului. El nu vine pe Pământ cu nicio posesiune, şi nici nu va lua nimic de aici. Totuşi, nu pleacă exact aşa cum a venit, căci deşi bogăţiile şi moşiile sale, titlurile şi chiar veşmintele pe care le are sunt lăsate în urmă, dacă a trăit în mod înţelept, va lua cu el un suflet mai bogat în înţelepciune şi mai bine îmbrăcat în frumuseţe. Omul va ajunge la Marele Portal îmbrăcat în slavă sau înveşmântat în răutate.

3:34. În copilul nou-născut se află sămânţa delicată a sufletului care doarme; aceasta se va dezvolta, va fi modelată şi îşi va schimba aspectul de-a lungul existenţei sale pământeşti. Omul este cel care îi dă formă, iar această formă va fi aidoma cu ceea ce este el în interior; apoi, când va fi dezbrăcat de învelişul lui trupesc exterior, omul se va vedea pe sine însuşi, şi va avea în faţă ceva minunat sau ceva respingător.

3:35. Aşa că forma aceea care se va modela în interiorul trupului şi care este asemenea felului de a fi al omului va ieşi la iveală la vremea cuvenită ca spirit.

3:36. Aşa este scris în Cărţile Secrete ale Înţelepciunii, care sunt revelate celor puţini. Trupul este un pântec, viaţa se referă la zilele zămislirii, iar moartea este naşterea sufletului.

Nu stă scris că unii vor naşte monştri şi lucruri îngrozitoare, iar unii vor naşte dumnezei? Aceste cuvinte nu sunt mai presus de înţelegerea oamenilor.

3:37. Pontas a învăţat poporul că fiecare om este propria lui mamă, însă a fost aruncat la crocodili, ca să fie mâncat. Copiii nu pot pricepe nici măcar jumătăţile de adevăr, aşa că trebuie conduşi către înţelegere cu ajutorul poveştilor.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL IV - VIAŢA

4:1. Intraţi în legătură cu sufletul din interiorul vostru şi veţi vedea cât de minunat sunteţi alcătuiţi. Meditaţi îndelung asupra naturii voastre, contemplaţi puterile pe care le aveţi. Analizaţi-vă nevoile şi dorinţele; în felul acesta, veţi găsi drumul corect prin viaţă, precum şi o călăuză care să vă îndrume paşii.

4:2. Aşa cum unirea căldurii cu iasca produce foc, tot aşa şi unirea sufletului cu trupul determină viaţa omului.

4:3. Nimic nu este constant în viaţă, cu excepţia înţelepciunii, cunoaşterii şi iscusinţei. Viaţa vine şi se duce, asemenea fluxului şi refluxului, iar soarta oamenilor se schimbă aşa cum creşte şi descreşte luna. Bogaţii ajung săraci, iar săracii ajung bogaţi. Cei puternici devin slabi, iar cei slabi devin puternici. Acolo unde ieri curgea un râu, acum este doar praf, pentru că apele răcoroase s-au mutat în altă parte. Lacurile din anotimpul trecut au secat, iar digurile s-au transformat în gropi. Norocul le zâmbeşte celor neprevăzători, iar nenorocirea îi loveşte pe cei vrednici. Oamenii se nasc chipeşi sau urâţi, bogaţi sau săraci, moştenesc o viaţă tihnită sau o viaţă zbuciumată.

4:4. Iată ce este înţelepciunea; acceptaţi natura lucrurilor şi luaţi-le aşa cum sunt, căci ele corespund Planurilor lui Dumnezeu şi sunt în conformitate cu Legea. Însă nu le acceptaţi cu resemnare, ca pe o povară pe care trebuie să o purtaţi, ci ca pe o provocare la întrecere. Omul trebuie să se ridice şi să înfrunte viaţa, fiindcă altfel va fi biruit; şi acest lucru care face parte tot din Lege. Când drumul pare lung şi povara grea, amintiţi-vă că negustorul cel mai curajos cară povara cea mai mare.

4:5. În viaţă, nimic nu e statornic, ci totul este mişcare şi transformare. Aşadar, este bine să construiţi viaţa pe temelia unor lucruri ce nu pot fi îndepărtate cu uşurinţă. Acestea sunt înţelepciunea, iscusinţa şi cunoaşterea, care odată ce le-aţi dobândit nu vă mai pot fi luate, aşa cum puteţi pierde aurul pe care l-aţi adunat şi bunurile la care ţineţi atunci când norocul vostru în viaţă vine şi se duce. Aurul şi argintul sunt nişte pietre ce nu pot fi mâncate, însă înţelepciunea este hrana zeilor. Iscusinţa şi cunoaşterea fac diferenţa între boul care trage în jug şi plugarul care îl mână cu un bici.

4:6. Nu vă temeţi de simţămintele care agită inima, căci acolo se află cele mai mari comori ale vieţii. Gustaţi mierea lor amară şi cu toate că pe măsură ce le consumaţi vă consumaţi şi voi, ceva va rămâne, iar acel ceva va fi al vostru pentru totdeauna. Viaţa ajunge la maturitate şi se coace datorită comorilor care îndurerează inima, căci fără ele, sufletul nu sar putea dezvolta.

4:7. Cu unii oameni viaţa este generoasă, cu alţii este zgârcită, însă indiferent dacă parcurgeţi etapele vieţii ca om de vază ori ca un amărât, viaţa voastră nu va fi nici fericită în întregime, nici nefericită în întregime.

4:8. Indiferent dacă viaţa este îngăduitoare sau severă cu voi, dacă vă răsplăteşte sau vă pedepseşte, amintiţi-vă că hotărârile sale derivă dintr-o înţelepciune infinită şi din prevederile Legii, care sunt drepte, chiar dacă nu le puteţi înţelege. Prin urmare, atunci când viaţa nu vă tratează într-un mod prea plăcut, acceptaţi acest lucru nu ca nişte creaturi stupide, ci spuneţi, *„Oare ce-am făcut ca să primesc o asemenea răsplată?*".

4:9. Hotărârile vieţii şi desfăşurarea evenimentelor sunt de aşa natură, încât cel care duce o viaţă bună va avea parte de prosperitate, pe când cel care duce o viaţă rea va avea parte de necazuri. Oare nu se văd aceste lucruri în viaţa oamenilor? Dacă nu se văd, înseamnă că poporul suferă de o boală de natură morală.

4:10. Călătoriţi pe drumul vieţii potrivit abilităţilor voastre, şi piciorul vostru va găsi întotdeauna locul unde trebuie să păşească. Nu vă grăbiţi, ci cumpăniţi bine fiecare acţiune. Acela care călătoreşte încet călătoreşte cel mai bine, iar alergătorul care nu se grăbeşte în mod excesiv îşi atinge scopul.

4:11. Aşa cum este roua pentru iarbă, mierea pentru albină, vântul de miazănoapte pentru corb şi amurgul pentru bufniţă, tot aşa este şi viaţa pentru spiritul omului.

4:12. Nu gândiţi, aşa cum fac oamenii becisnici, că nimic nu este mai preţios decât viaţa, dar nici cum fac pustnicii, care zic că trebuie să vă lepădaţi de ea. Nu o iubiţi pentru ea însăşi ori

© Biblioteca Spirituală

pentru lucrurile pe care le puteţi obţine de la ea, ci pentru ceea ce puteţi face cu ajutorul ei.

4:13. Nu uitaţi că viaţa are un singur scop, un singur final şi un singur obiectiv, iar acesta este trezirea sufletelor oamenilor. Toate lucrurile de pe Pământ susţin acest scop. Fără complicaţiile şi problemele sale, fără luptă şi fără vrajbă, fără inegalităţi şi nedreptăţi, Pământul nu ar putea niciodată să dezvolte sufletul în aşa fel încât să-l pregătească pentru destinul său. Acesta este răspunsul la ghicitoarea veche de când lumea. Dacă totul ar fi bine pe Pământ, omul nu ar mai avea ce să facă; însă în lume există suficiente lucruri cu care să se ocupe de-a lungul multor generaţii. Când oamenii vor fi desăvârşiţi, atunci ei îşi vor fi atins scopul, iar Pământul va deveni şi el desăvârşit.

4:14. Bogăţiile nu pot cumpăra viaţa, nici aurul nu poate fi dat la schimb pentru timpul irosit. Prin urmare, folosiţi viitorul care v-a rămas, astfel încât să dobândiţi cel mai mare folos de pe urma lui. Nu vă plângeţi că v-aţi născut şi nici nu vă doriţi ca viaţa să plece, căci ea are un scop şi o semnificaţie, chiar şi pentru cei nefericiţi, aşa cum sunteţi voi, fiindcă Legea nu poate fi evitată.

4:15. Indiferent care vă este averea sau cât de mult aţi decăzut, voi încă aveţi în mâna dreaptă puterea de a face bine, iar în mâna stângă puterea de a face rău.

4:16. Ar veni oare peştele la momeală dacă ar şti că în ea stă ascuns cârligul sau ar trece leul pe deasupra gropii dacă ar vedea ţepuşele de pe fundul ei? Nu, şi nici omul n-ar vrea să trăiască dacă sufletul ar pieri odată cu trupul. Fiindcă dacă ar fi fost aşa, un Dumnezeu drept nici nu l-ar mai fi creat, iar Dumnezeul Adevărat este drept.

4:17. Viaţa este a voastră; că nu aţi cerut-o este puţin important, căci nu puteaţi să alegeţi. Prin urmare, acceptaţi cu inimă bună ceea ce vi s-a dat şi trageţi toate foloasele de pe urma situaţiei în care vă aflaţi.

4:18. Aceste foloase sunt însemnate, dar dacă ar fi vizibile cu uşurinţă, atunci viaţa ar fi acceptată cu mulţumire şi oamenii i-ar îndura toate necazurile; însă dacă oamenii ar şti dinainte ce-i aşteaptă, viaţa ar deveni inutilă şi nu şi-ar mai atinge scopul. Aşadar, numai prin eforturi teribile va putea omul să cunoască veşnicia sufletului său.

4:19. Viaţa trebuie trăită de la început până la sfârşit. Alergaţi în cursa vieţii încetişor, fiindcă traseul este lung, iar alergătorul care ajunge primul la capăt este acela care şi-a conservat puterea pe prima porţiune.

4:20. Nu fiţi tulburaţi sau copleşiţi atunci când nefericirea vă însoţeşte pe traseu. Nu vă descurajaţi atunci când ritmul este rapid, şi nici nu vă daţi bătuţi în faţa obstacolelor. Acceptaţi provocările nenorocirilor cu bună dispoziţie, căci ceea ce este flacăra pentru ceară sau cuptorul pentru aramă, aceea este şi nenorocirea pentru suflet.

4:21. Fiecare lovitură dureroasă ce se abate asupra sufletului este menită să-l călească. Metalul care îndură cel mai mult focul în cuptor este cel mai bun din punct de vedere calitativ.

4:22. Cugetaţi bine la problemele zilei de mâine, dar nu le permiteţi să vă împovăreze excesiv, căci problemele aflate în pântecul viitorului s-ar putea să nu se nască.

4:23. Chiar dacă poteca vieţii este denivelată, plecarea nu este întotdeauna dificilă. Mergeţi pe ea aşa cum o găsiţi, dar aveţi grijă atunci când este netedă, căci răul vă întinde o cursă. Pericolul pândeşte acolo unde vă aşteptaţi cel mai puţin.

4:24. Când călătoriţi fără posesiuni sunteţi lipsiţi de griji, însă atunci când căraţi cu voi multe bunuri, veţi atrage atenţia oamenilor răi.

4:25. Cel care doarme neacoperit poate să doamă fără nicio grijă, dar dacă este acoperit cu o mantie, atunci ar trebui să ţină un ochi deschis.

4:26. Să ştiţi că viaţa este lipsită de importanţă dacă nu este trăită aşa cum se cuvine. O moarte nobilă este mai bună decât o viaţă irosită. Cel ce renunţă la o viaţă de răutate în schimbul unei morţi nobile demonstrează că se îndreaptă, iar balanţa va fi reechilibrată. De aceea, scopul vieţii voastre trebuie să fie acela de a trăi atât cât trebuie, nu atât cât puteţi.

4:27. Însă dacă viaţa voastră este mai de preţ decât moartea, atunci datoria voastră este să o păstraţi. Dacă slujiţi mai bine trăind, atunci trăiţi; dar dacă moartea voastră îi slujeşte mai bine pe cei vii, atunci nu vă eschivaţi, ci fiţi plini de curaj.

© Biblioteca Spirituală

4:28. Dacă vă daţi viaţa în folosul altora, atunci să v-o daţi pe un preţ cât mai bun, fiindcă Legea a rânduit că nimeni nu trebuie să renunţe la viaţa sa cu uşurinţă.

4:29. Durata vieţii omului nu este nici mare, nici mică, ci este de ajuns pentru atingerea scopului. Orice foloase vrea omul să obţină pentru sufletul său, le poate obţine pe durata vieţii sale. O viaţă este suficientă să modeleze sufletul şi să-l facă să devină deosebit de luminos sau deosebit de groaznic la vedere.

4:30. La ce-ar servi o viaţă lungă? Ticăloşii vor găsi în ea prilejul de a face şi mai mult rău, egoiştii ar avea mai mult timp să-i rănească pe alţii, iar avarii ar putea să strângă mai multe lucruri nefolositoare. Cei leneşi s-ar bucura, căci ar avea mai mult timp să lâncezească, şi din această cauză povara celor harnici ar fi cu mult mai mare.

4:31. Cei buni ar putea spune, „Atunci nouă de ce nu ni se prelungeşte viaţa şi nu ni se dau mai mulţi ani?". Oare nu-şi dau seama că lucrarea pe care au făcut-o pe parcursul vieţii lor a fost suficientă şi că nu mai este nevoie de ei pe aici? Dacă au slujit bine pe Pământ, aceştia pot aspira la slujbe de nivel superior în Regiunile Luminii, căci oportunitatea de a sluji nu dispare în momentul morţii.

4:32. La ce bun să trăiţi mai mult, ca să faceţi lucrurile pe care nu le-aţi făcut sau ca să repetaţi lucrurile pe care deja le-aţi făcut? Ceea ce nu aţi putut face va fi făcut de alţii, şi oare nu îşi pierd oamenii plăcerea atunci când fac aceleaşi lucruri? Aţi vrea să vă sporiţi cunoaşterea sau iscusinţa? Păi cine o să vă înveţe mai mult decât se poate învăţa pe Pământ? Sau unde pe Pământ veţi putea, ca prin disciplina pe care o practicaţi, să ajungeţi dincolo de desăvârşire? Cel care vrea să progreseze trebuie să meargă într-un loc de instruire superior. Lucrările făcute pe Pământ vor dispărea, dar roadele muncii omului pe Pământ vor fi culese în altă parte.

4:33. Viaţa fiecărui om trebuie să lase urme pe Pământ şi fiecare trebuie să plece mai bun după ce a trăit. Nu plângeţi după posibilităţile pe care le-aţi avut, căci posibilităţile nu dispar atunci când omul moare. Faceţi tot ce puteţi mai bine aici şi veţi face mai bine în altă parte. Fiţi înţelepţi aici şi veţi fi mai înţelepţi în altă parte.

4:34. Succesul lumesc nu reprezintă măsura realizării omului, căci un lucru câştigat aici poate să însemne un lucru pierdut în altă parte. O pierdere lumească poate să însemne un câştig spiritual; balnţa este întotdeauna dreaptă.

4:35. Când veţi fi bătrâni şi veţi spune, „Vai, ce scurtă este viaţa", gândiţi-vă la felul în care v-aţi bătut joc de ea şi aţi irosit-o în tinereţe; aşa că nu primiţi de fapt răsplata care vi se cuvine? Amintiţi-vă că potecile spre o bătrâneţe plăcută se aleg în tinereţe. Acestea sunt potecile smereniei, cumpătării, curăţeniei sufleteşti şi virtuţii.

4:36. Gândiţi-vă la cruzimea conducătorilor, la lăcomia celor bogaţi şi la încăpăţânarea celor puternici. Dacă aceştia cuteză să înrobească Pământul şi să îi facă pe oameni nefericiţi, ştiind că se pot buucura de roadele asupririi lor doar un număr mic de ani, ce n-ar face ei dacă viaţa lor s-ar dubla sau dacă ar fi nemuritori?

4:37. Prin urmare, Dumnezeul Măreţ, în înţelepciunea Sa, a rânduit viaţa omului aşa cum este. De aceea, dacă voi consideraţi că e scurtă, de ce o irosiţi şi vă bateţi joc de zilele preţioase? Oare nu chiverniseala este cea care-l face pe om bogat, şi nu belşugul?

4:38. Omul înţelept îşi trăieşte viaţa pe deplin şi este mereu conştient că trăieşte. Prostul începe mereu să trăiască, iar cel slab încearcă să uite de viaţă refugiindu-se în confort. Cei ce trăiesc pe jumătate deja au murit pe jumătate.

4:39. Trăiţi cu pasiune şi curaj, căci trebuie să vă bucuraţi de viaţă şi să o savuraţi din plin. Mai bine o zi vultur, decât un an gâscă.

4:40. Ce este viaţa, ca omul să caute să şi-o prelungească? Nu este ea doar o continuă evitare a capcanelor, o luptă cu deziluziile, o serie de evenimene neplăcute şi o urmărire a umbrelor care nu se lasă prinse? Ea începe în ignoranţă, continuă în vrajbă şi îngrijorare şi se sfârşeşte în tristeţe şi durere. Este ca o zi călduroasă, iar moartea vine precum răcoarea nopţii.

4:41. Nu se îngrămădesc necazurile vieţii unele peste altele asemenea pietrelor unei piramide? Nu se bazează speranţele noastre doar pe posibilităţi, iar aşteptările noastre nu se dovedesc a fi neverosimile?

© Biblioteca Spirituală

4:42. Proştii se tem ca oamenii şi speră ca zeii. Legaţi de firea lor muritoare, aceştia doresc să obţină nemurirea. Însă viaţa veşnică este răsplata celor care duc o viaţă bună pe Pământ, fără să fie tentaţi de nemurire. Aşadar, premiul nu este niciodată dezvăluit, iar viaţa îl menţine pe om într-o stare de îndoială şi nesiguranţă. Poate avea nădejde, dar certitudine, niciodată.

4:43. Viaţa pe unii îi ridică, iar pe alţii îi doboară. Ea nu oferă întotdeauna o soartă bună celor vrednici, iar celor nevrednici nu le dă ceea ce merită. Îi ridică pe oameni ca să îi pună la încercare, şi tot din această cauză îi şi doboară. Omul care descoperă o comoară de aur este pus la încercare, la fel cum este pus şi cel lovit de orbire. Fiecare este testat acolo unde este slab, nu acolo unde este puternic. Răsplata pentru cei vrednici nu este aici; nici pedeapsa pentru cei răi nu este aici. Dacă recompensele şi pedepsele juste ale oamenilor ar fi cunoscute, drumul prin viaţă ar fi prea evident şi nu şi-ar putea atinge scopul lui măreţ. De aceea, întotdeauna trebuie să existe stimulul îndoielii şi nesiguranţei.

4:44. Unii oameni se nasc pentru a conduce, iar alţii pentru a sluji, însă nu toţi conducătorii pot să conducă şi nici toţi slujitorii să se supună. Aşadar, dacă nu puteţi conduce, învăţaţi să fiţi supuşi, iar dacă nu vă puteţi supune, deveniţi nişte oameni mai buni, ca să puteţi fi înălţaţi la rangul de conducători.

4:45. Înţelepciunea se hrăneşte cu ceea ce este în afară, însă ea creşte dinăuntru. Noi nu trăim datorită luminii marelui disc solar de deasupra, ci datorită luminii soarelui răcoros din interiorul nostru.

4:46. Experienţele amare, necazurile şi eşecurile vieţii sunt semnele care vă arată că aţi fost nepăsători. Cine le-a abătut asupra capului vostru? Învăţătura singură nu vă poate oferi cunoaşterea, după cum nici cărţile nu vă pot da înţelepciune. Discipolul stă la picioarele maestrului său şi capătă cunoaştere, iar scribul citeşte cărţile oamenilor. Însă cu mult mai înţelept este acela care stă sub stele şi contemplă universul sau care citeşte din Marea Carte a lui Dumnezeu, ce se află peste tot în jurul lui.

4:47. Viaţa bună este aceea în care visurile şi idealurile tinereţii se realizează la bătrâneţe, însă viaţa în sine este maestrul care îi testează pe oameni în aceste privinţe, şi puţini sunt cei care trec probele.

4:48. Viaţa nu este de pe Pământ, chiar dacă apare acolo. La moarte, ea nu rămâne împreună cu trupul, căci însoţeşte sufletul în călătoria pe care o face dincolo de Portalul Întunecat. Moartea este doar încheierea asocierii vieţii cu trupul muritor. Ultima respiraţie de pe Pământ este un rămas bun.

4:49. Viaţa pleacă de pe Pământ; ea trece prin Portalul Morţii şi se duce în existenţa de dincolo.

4:50. Viaţa există ca atare în ambele sfere, însă viaţa de pe Pământ este nestatornică. Viaţa este ca o fată care dansează.

CAPITOLUL V - OMUL

5:1. Gândiţi-vă la voi, copiii mei, şi meditaţi la motivul pentru care existaţi şi la scopul pentru care aţi luat fiinţă. Contemplaţi-vă puterile, analizaţi circumstanţele, descoperiţi care vă sunt îndatoririle de neevitat şi faceţi faţă obligaţiilor ce vă revin pe Pământ.

5:2. Purtaţi-vă poverile cu bucurie, fiindcă acestea nu sunt impuse la întâmplare. Unicul Dumnezeu v-a dat o sarcină grea, însă aceasta nu este mai presus de puterile voastre. Ţineţi minte că fiecare necaz, oricât de mare şi oricât de inutil ar părea, slujeşte unui scop şi are o finalitate.

5:3. O, omule, tu eşti încântarea şi întristarea Dumnezeului tău; ţie ţi s-a făcut o mare favoare, căci ai fost pus deoparte şi ai fost ridicat mai presus decât toate celelalte creaturi. El te-a înzestrat cu raţiune, ca să îţi menţii supremaţia. Ţi-a dat facultatea vorbirii, ca înţelepciunea să se acumuleze de la o generaţie la alta. Ţi-a dat o minte înflăcărată, ca să poată percepe frumuseţea şi măreţia. A rânduit Legea care îţi guvernează viaţa şi ţi-a ajustat firea în aşa fel

© Biblioteca Spirituală

încât să fie pe măsura îndatoririlor tale şi a destinului tău.

5:4. Fiecare om este o lucrare individuală a lui Dumnezeu; mintea lui este un fragment din voinţa Sa; Suflarea lui Dumnezeu îi dă viaţă.

5:5. Unicul Dumnezeu v-a modelat aşa cum a modelat şi fiarele de pe câmpuri şi din pădure. V-a făcut la urmă şi v-a pus în vârful creaţiei. Vi s-a dat putere şi autoritate asupra a tot ceea ce există. Voi aţi devenit superiori creaturilor pădurii şi ale câmpului, şi jugul vostru este asupra lor.

5:6. Fiţi conştienţi de voi înşivă, fiindcă voi sunteţi mândria lui Dumnezeu şi rodul dorinţei Lui; nimic mai măreţ nu va mai fi creat pe Pământ. Voi sunteţi vasul care conţine esenţa divinităţii, iar acesta a fost făurit din lutul materiei. Priviţi, aveţi în voi chiar şi natura lui Dumnezeu şi vă împărtăşiţi din substanţa Lui.

5:7. Aşadar, ţineţi minte că voi sunteţi superiori; fiţi mândri şi păstraţi-vă demnitatea ce decurge din poziţia pe care o aveţi şi nu vă coborâţi la niciun lucru meschin sau degradant.

5:8. Copiii mei, ţineţi minte că orice om, indiferent din ce popor face parte şi ce avere are, este om; prin urmare, să nu înjosiţi pe nimeni, căci chiar şi cel mai neînsemnat dintre oameni este candidat la dumnezeire.

5:9. Omul poate să fie orice vrea; Legea nu îi limitează realizările potenţiale. Ţintiţi către lună, nu către vârful copacilor, căci nu este niciun lucru pe care să nu-l puteţi atinge.

5:10. Dacă Dumnezeu ar apărea pe Pământ şi s-ar arăta omului, iar acesta ar arunca cu suliţa în El, Dumnezeu nu l-ar trăzni cu mânie, ci i-ar admira îndrăzneala. Aceasta este atitudinea lui Dumnezeu faţă de om. Astfel, dacă Dumnezeu l-a creat, se cuvine oare ca omul să se gudure pe lângă El cu o atitudine slugarnică?

5:11. Omul are puterea de a judeca şi de a lua decizii. Un tată înţelept deleagă răspunderea copiilor săi, de aceea Dumnezeu nu intervine în mod excesiv în treburile oamenilor.

5:12. Omul este stăpânul creaţiei şi moştenitorul dumnezeirii. El se poate avânta spre cele mai mari înălţimi, dar poate şi să cadă în abisurile cele mai adânci. Niciun om nu este bun pe de-a-ntregul şi niciun om nu este rău pe de-a-ntregul. Talerele balanţei nu coboară niciodată până jos.

5:13. Omul nu poate obţine niciun lucru dezirabil pe Pământ sau în Regiunile Luminii, decât dacă depune efort. Nimeni nu poate să prevadă viitorul ori să ştie ce încercări a pregătit pentru el Dumnezeu cel Înţelept.

5:14. O, omule, bagă bine de seamă. Să nu uiţi niciodată că scopul tău este dumenezirea, dar nu te lăuda cu asemănarea ta cu Dumnezeu, căci pe urmele tale calcă o fiară, iar sufletul tău este pus într-un înveliş animal. Tu locuieşti sub umbra întunecată a norului ignoranţei muritorilor. Tu trăieşti în amurgul stării de vis; eşti amăgit de simţurile tale; visezi şi crezi că aceasta este realitatea; gândeşti şi îţi este teamă. Dar să ştii că toate lucrurile sunt în Dumnezeu, iar înţelepciunea Lui se situează dincolo de limitele raţiunii. El a pus temeliile Adevărului şi Realităţii pentru veşnicie.

5:15. Copiii mei, omul nu este alcătuit doar din carne şi oase, ci în el mai există ceva, ceva cu mult mai măreţ decât şi-ar putea imagina în prezent. Vulturul se avântă în văzduh fără să ştie că nu peste multă vreme va coborî pe Pământ şi nu se va mai ridica. Leul nu dă atenţie viermilor care îl vor mânca, iar boul nu ştie că va fi tăiat. Măgarul nu ştie la ce foloseşte hrana, cu toate că dinţii lui mestecă iarba şi plantele ierboase.

5:16. Omului simplu i se adaugă ceva care îl ridică deasupra animalelor; în trupul său există un lucru aparte; acesta este sufletul. Nu vedeţi că substanţa muritoare a trupului nu mai este atât de perfectă odată ce sufletul a plecat? Acum va putrezi şi se va descompune, dar acest lucru nu se petrece tocmai pentru că spiritul nu mai este acolo? Spiritul imaterial s-a dus; oare unde a zburat?

5:17. Spiritul pleacă, luând cu el viaţa şi conştiinţa. Acel ceva care a venit din locuinţa spiritului s-a întors acolo. Ceea ce Dumnezeu a dat din El însuşi s-a întors la Sursă.

5:18. Omul, vasul cu dumnezeire şi animalitate, s-a spart în două la atingerea morţii, aşa că fiecare element se întoarce în locul de unde provine.

© Biblioteca Spirituală

5:19. Omul este cel mai măreţ dintre fiare şi cel mai umil dintre zei. Omul este câmpul de luptă dintre animalitate şi dumnezeire.

CAPITOLUL VI - BĂRBATUL ADEVĂRAT

6:1. Omul nu este împărţit doar în neamuri, popoare, triburi şi religii, ci în linii mari este el însuşi împărţit în două. În toate neamurile şi în toate popoarele există două tipuri de bărbaţi, Bărbatul Adevărat şi bărbatul becisnic. Cei ce nu aparţin integral unuia dintre cele două tipuri tind fie spre natura Bărbatului Adevărat, fie spre cea a bărbatului becisnic.

6:2. Gândiţi-vă la Bărbatul Adevărat, cel care caută să atingă dumnezeirea. El este omul în care eforturile lui Dumnezeu au fost încununate de succes. El este alesul lui

Dumnezeu. El este precum un pom sădit într-un sol negru, care înfloreşte în linişte şi produce vara de două ori mai multe fructe. Roadele sale desfată gura şi umplu stomacul de satisfacţie. Sub coroana lui, cei obosiţi găsesc un adăpost plăcut împotriva căldurii. La umbra lui, oamenii găsesc pace şi mulţumire.

6:3. Bărbatul becisnic este precum un pom ale cărui frunze se ofilesc din cauza căldurii soarelui de vară. Ale cărui fructe nu ajung niciodată la maturitate, deoarece cad la pământ înainte să se coacă şi sunt călcate în picioare. Oamenii îl evită şi îi pun toporul la trunchi.

6:4. O, tu, Bărbatule Adevărat, plin de calmul puterii, tu eşti adevăratul chip al lui Dumnezeu pe Pământ. A ta este viaţa nobilă, iar răsplata ta aici va fi un trup mereu tânăr.

Când va veni vremea şi vei face marea călătorie spre apus, atunci sufletul tău se va înălţa spre tărâmul misterios de dincolo şi va căpăta o strălucire de nedescris.

6:5. Iată probitatea Bărbatului Adevărat. Nu este el tatăl orfanului şi soţul văduvei?

Fratele celor oropsiţi şi protectorul celor fără părinţi? Prietenul celor lipsiţi de prieteni şi binefăcătorul sărmanilor?

6:6. Nu este greu să dai celor nevoiaşi ori să-i ajuţi pe cei slabi atunci când sunt aproape. Însă Bărbatul Adevărat nu lucrează în aceste limite strâmte, căci el îşi întinde mâna până la cei aflaţi departe.

6:7. Priviţi-l printre cei aflaţi în necaz; vorbeşte cu compasiune şi ascultă cu înţelegere. Priviţi-l printre cei umili, câtă răbdare are şi cât este de amabil.

6:8. Asemenea oameni se detaşează printre ceilalţi nu doar datorită calităţilor lor, ci şi datorită respectului pe care ceilalţi se simt obligaţi să li-l acorde.

6:9. Un om măreţ nu este mai puţin măreţ dacă zace învins în ţărână. Bărbatul Adevărat acceptă şi victoria şi înfrângerea, fiindcă le consideră a fi o provocare pentru curajul lui.

6:10. Bărbatul Adevărat este măreţ deoarece are calităţi remarcabile, iubeşte Adevărul şi dreptatea şi urăşte josnicia şi înşelăciunea.

6:11. Cu toate că oamenii măreţi declanşează evenimente extraordinare, aşa cum şi evenimentele extraordinare au nevoie de oameni măreţi, totuşi ei nu sunt întotdeauna favorizaţi de soartă. Faptele lor nu au parte mereu de succes şi ovaţii, dar nu este atât de important dacă se ridică sau se prăbuşesc, ci cum se ridică şi cum se prăbuşesc. Nu faptele îl fac pe om măreţ, ci ceea ce intenţionează să realizeze.

6:12. Oamenii măreţi nu au parte de monumente comemorative dacă acţiunile lor au fost nepopulare sau dacă nu au fost încununate de succes. În umbra oricărui om măreţ, care are parte de un monument comemorativ, stau mii de oameni măreţi care au rămas necunoscuţi şi nu au avut parte de onoruri.

6:13. Bărbatul Adevărat nu este perturbat de capriciile vieţii. El nu se eschivează din

faţa necazurilor şi nici nu se relaxează atunci când îi zâmbeşte norocul. Când nenorocirea coboară asupra sa şi când speranţele şi visurile i se sfărâmă, el nu se lamentează cu voce tare, ci continuă să-şi îndeplinească în tăcere sarcinile zilnice.

6:14. Dacă soarta îi este favorabilă, el îşi adună puterile şi nu se lasă copleşit, deoarece ştie că adesea este mai greu pentru om să facă faţă belşugului pe care i-l oferă soarta, decât să îndure necazurile.

© Biblioteca Spirituală

6:15. Spiritul Bărbatului Adevărat nu se pleacă în faţa loviturilor nenorocului, indiferent cât de dureroase sunt. Calmul lui îi deviază săgeţile, iar tăria lui morală îl apără de atacurile acestuia. El nu-şi abandonează niciodată cuprins de disperare scutul de veselie şi sabia curajului.

6:16. Mulţumirea lui nu depinde de capriciile soartei, de aceea el nu este doborât de indiferenţa ei. Asemenea instrumentului de măsură din metal, el rămâne neschimbător în faţa oricăror forţe care acţionează asupra lui; însă bărbatul becisnic oscilează mereu în sus şi în jos, asemenea talerelor unei balanţe.

6:17. Bărbatul Adevărat stă în faţa adversităţilor ca o stâncă înaintea mărilor agitate; rămâne ferm în mijlocul tulburării şi nu se lasă cuprins de furie, ci îşi păstrează calmul şi tăria. Mintea lui făureşte planuri măreţe, iar spiritul lui se desfată cu punerea lor în practică. Ideile sale se dezvoltă; ele nu se nasc niciodată moarte, şi nici nu se ofilesc înainte să ajungă la maturitate.

6:18. Exemplele oamenilor măreţi strălucesc în faţa lui ca vedeniile din timpul nopţii, iar faptele lor de odinioară îl însoţesc pe durata zilei. Dragostea sa înaltă pentru viaţă îi înflăcărează spiritul din el. Se străduieşte să găsească urmele şi este nerăbdător să-şi urmeze calea.

6:19. El se ridică mai presus de stânca care i se opune şi o sparge în două, aşa cum fac copacii tineri. El este ca un stejar falnic, care se se înalţă deasupra tufişurilor aflate în întuneric şi îşi ridică ramurile spre slava de deasupra.

6:20. El are compasiune pentru orb; îl ajută pe cel şchiop şi îi păzeşte pe cei schilozi şi nenorociţi de batjocura oamenilor nevrednici.

6:21. Se poartă cu demnitatea cuvenită; rămâne neclintit în faţa năpastelor. Înşelăciunea şi ipocrizia le-a lăsat mult sub el; este tăcut şi încrezător şi are curajul să spună adevărul. Gândurile inimii sale se vădesc în vorbele care îi ies din gură şi orice lucru promite este ca şi făcut.

6:22. Bărbatul Adevărat este acela care serveşte scopului lui Dumnezeu şi îi pune în practică planul. Datorită lui, toţi oamenii se bucură de ceea ce sunt şi fiecare îşi poartă omul carnal ca pe o povară.

6:23. Coroana bărbăţiei glorioase este pe capul său; mantia curajului îi acoperă umerii; el se deosebeşte de ceilalţi prin gloria şi fala naturii sale umane.

6:24. El preţuieşte feminitatea şi visurile bărbaţilor; el este stăpânul Pământului şi domnul creaţiei. Bărbatului nu i se cere nimic altceva pe Pământ decât să fie un Bărbat Adevărat. Acesta este un obiectiv suficient de bun, dar destul de greu de atins.

6:25. Natura umană este o stare de libertate, dar bastionul ei este în spiritul omului. Trupul poate fi ţinut cu forţa în sclavie, însă spiritul nu poate fi înlănţuit. Cel care este aruncat în temniţa cea mai de jos poate fi mai liber decât acela care umblă pe deasupra cu un spirit supus care îl ţine în robie. Slugărnicia este marca celor slabi.

6:26. Nu judecaţi niciodată un om după averea lui sau după situaţia în care se află, ci acceptaţi-l ca om în funcţie de caracterul lui omenesc. Cel care este om se poartă ca un om, chiar dacă este vrăjmaşul vostru, dar cel care este o jumătate de om se poartă ca atare, chiar dacă este de partea voastră. Căci dacă vrăjmaşul vostru ar fi un om de nimic, atunci ar putea să se prefacă că vă este prieten, şi în felul acesta v-ar putea distruge prin trădare. Este bine să nu uitaţi niciodată că unii prieteni v-ar fi duşmani dacă ar fi nişte oameni adevăraţi. Prin urmare, măsura omeniei unui prieten poate fi de asemenea şi măsura sincerităţii sale.

6:27. Bărbatul Adevărat nu înjoseşte şi nu umileşte natura umană a unui vrăjmaş învins, căci făcând acest lucru îşi arată propria josnicie. Este bine să ţineţi minte că cel ce luptă împotriva voastră face acest lucru din perspectiva propriului adevăr, iar Adevărul nu este un pion în bătălie.

6:28. Bărbatul Adevărat este viguros, tenace şi curajos. El este blând cu femeile şi aspru cu bărbaţii. El se disciplinează în conformitate cu codul bărbăţiei. Este generos şi primitor. Este vigilent şi îndrăzneţ. Confortul, lipsa de cumpătare şi plăcerile fără măsură sunt apanajul oamenilor slabi. Bărbaţii Adevăraţi se luptă, dau piept cu necazurile şi sunt stăpâni pe ei înşişi.

6:29. Bărbatul Adevărat este un om adevărat şi nicio putere din afara lui nu îi poate anula natura umană. El este integru şi puternic şi are un mare respect faţă de sine însuşi. El este un om

© Biblioteca Spirituală

de acţiune, nu un pierde-vară. Purtarea lui este blândă şi discretă; este chibzuit în privinţa tuturor lucrurilor, şi la aceste calităţi se mai adaugă mărinimia, bunătatea şi dicreţia.

6:30. Să nu vorbiţi ca o moară stricată, fiindcă tăcerea interioară este ca o stâncă de care se sparg valurile mâniei aduse de furtună; pripeala dă buzna în zadar.

6:31. Este cu mult mai uşor ca cineva să fie un bărbat becisnic decât un Bărbat Adevărat. Dacă Pământul ar fi mai puţin aspru sau condiţiile de viaţă mai puţin austere, omul s-ar distruge în faţa altarului zeiţei pasivităţii. Doar Bărbaţii Adevăraţi pot distruge în siguranţă pădurile dese şi pustietăţile Pământului pentru a face din ele grădini, dar oare cei ce vor moşteni aceste grădini vor fi Bărbaţi Adevăraţi? Legea stabileşte că trebuie să fie, fiindcă altfel natura sălbatică îşi va lua înapoi ceea ce îi aparţine.

6:32. Cel care vrea să trăiască într-o grădină trebuie să muncească în soare şi să îmblânzească pământul. Cel care se mulţumeşte să trăiască în sălbăticie poate să stea şi să doarmă la umbră, însă va fi doar un sclav al vieţii.

6:33. Bărbatul Adevărat se deosebeşte de toţi ceilalţi; el îşi ţine capul sus şi calcă apăsat. Are o ţinută demnă, chipul îi este calm, mâna sigură, iar inima liniştită. El mătură din calea lui toate obstacolele; îşi continuă drumul chiar dacă toţi demonii coşmarurilor şi toate puterile întunericului caută să îl împiedice. Unde este acela care îi poate aduna laolaltă pe toţi Bărbaţii Adevăraţi, ca să-i facă cârmuitorii oamenilor, astfel încât Pământul să aibă parte de glorie şi măreţie?

CAPITOLUL VII - BĂRBATUL BECISNIC

7:1. Povara Bărbatului Adevărat şi ruşinea Pământului este bărbatul becisnic. Acesta zădărniceşte Planul lui Dumnezeu şi îi degradează pe oameni. Omul carnal este hain la inimă, căci răutatea se lipeşte uşor de oameni. Este mai uşor să fii rău decât să fii bun; este mai uşor să fii slab decât să fii puternic; bărbatul becisnic este acela care alege poteca uşoară.

7:2. Sufletul bărbatului becisnic este învelit într-o foiţă subţire şi şerpuitoare de ură, iar stricăciunea îi mănâncă spiritul. El este batjocoritor, fiindcă batjocura este o revărsare a otrăvii care se produce în inimile mici. Bărbatul Adevărat mai degrabă ar vrea să aibă parte de ură decât de batjocură, căci ura aparţine bărbaţilor, în timp ce batjocura este apanajul celor laşi.

7:3. Bărbatul becisnic îi linguşeşte pe cei bogaţi şi puternici, însă pe cei slabi îi asupreşte, şi se desfată făcând rău văduvelor şi celor lipsiţi de apărare. El nu poate arăta respect pentru nimeni mai mare decât el însuşi, fiindcă toţi oamenii îi sunt superiori. Prin urmare, arată un respect ipocrit doar atunci când acest lucru este în favoarea lui.

7:4. El se ploconeşte în faţa celor puternici şi îşi impune voinţa asupra celor neajutoraţi. Îşi pleacă capul în ţărână înaintea celor puternici, dar piciorul lui apasă cu putere pe gâtul celor umili. Bunătatea şi datoria se află mai presus de înţelegerea lui, deoarece răul din firea lui îi întinează spiritul şi îl face incapabil de fapte vrednice sau de servicii nobile.

7:5. Bărbatul becisnic este acela în care răul distruge binele. În Bărbatul Adevărat, bunătatea învinge răul.

7:6. În ceasul pericolului, bărbatul becisnic tremură de frică, spiritul său slab cade în depresie, iar gândurile sale sunt tulburi, aşa că acţionează ca şi cum ar fi ameţit. În ziua când îl loveşte nenorocirea se scufundă în mocirla laşităţii şi este copleşit de mlaştina neagră a disperării. Lăsaţi-l în voia sorţii, căci altfel vă va trage şi pe voi în jos şi vă va distruge.

7:7. Tocmai teama pe care o simte omul laş este cea care atrage atenţia nenorocirilor şi îl expune pe acesta la pericol. Din cauza faptului că tremură de frică în faţa sărăciei, acesta se lasă pradă josniciei, iar pentru că rabdă insultele cu docilitate se expune atacurilor. El profită de pe urma nenorocirilor care îi lovesc pe cei slabi şi lipsiţi de apărare, căci hienele se hrănesc cu hoiturile lăsate în urmă de lei. Pe unde trece, lasă în urma lui doar distrugere, căci este mai uşor să distrugi decât să construieşti.

7:8. Nimeni nu are respect pentru el sau pentru averile pe care le are, iar soţia lui este deschisă la privirile bărbaţilor adulteri şi la glumele răutăcioase ale surorilor sale. Bărbatul

© Biblioteca Spirituală

becisnic nu este doar slab la trup, ci şi la spirit. Dar nici tăria trupească nu ar face din el un Bărbat Adevărat, fiindcă natura umană aparţine spiritului, nu cărnii.

7:9. Un bărbatul becisnic poate să se căsătorească chiar şi cu o femeie de rând, care a mai avut cinci sute de soţi, fiindcă spiritul lui slugarnic se desfată atunci când se înjoseşte.

7:10. Omenirea este împărţită în două: Bărbaţi Adevăraţi şi bărbaţi becisnici. Voi trebuie să optaţi pentru una dintre aceste categorii, căci aceştia nu se vor împăca niciodată.

CAPITOLUL VIII - ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT

1. FAŢĂ DE CEI SĂRACI ŞI SLABI

8:1. Daţi o mână de ajutor celor bătrâni şi deschideţi-vă punga pentru cei săraci. Păziţivă de ispita de a-i jefui pe cei neajutoraţi şi de a-i trata cu asprime pe cei nevoiaşi.

8:2. Dacă sunteţi lipsiţi de compasiune, este bine să vă amintiţi că astăzi un om este bogat, iar altul sărac; totuşi, după un an de zile, cel bogat poate lucra într-un grajd, iar cel sărac poate fi îmbrăcat în haine fine de in. Aşa înclină balanţa vieţii, de aceea este un lucru înţelept să-i priviţi pe toţi oamenii la fel.

8:3. Ajutaţi-l pe omul care trece prin situaţii dificile, căci oricine poate să cadă în groapa nenorocirii. Nu agresaţi pe nimeni doar pentru că este slab, şi nici nu profitaţi de necazul lui. Umpleţi-i stomacul cu pâine şi băutură. Puneţi-i la dispoziţie un loc unde să-şi pună capul. Priviţi-l cu veselie şi lăsaţi să curgă de pe buzele voastre doar cuvinte de încurajare.

8:4. Evaluaţi în mod cinstit hotarele moşiei văduvei. Terenul în care nu intră plugul este un bun pe care omul îl risipeşte în viaţă.

8:5. Nu râdeţi de vorbirea stângace a unui om simplu. Frazele minunate ale celor bogaţi pot fi doar nişte lucruri lipsite de conţinut. Sinceritatea nu prea se înveşmântează cu fineţuri. Este mai important ce are omul în cap şi în inimă decât cuvintele frumoase care curg de pe buzele sale.

8:6. Omul sincer este domol la vorbă, îşi caută cuvintele şi este tulburat, dar ochiul său este ager. Omul viclean este iute la vorbă, căci mintea lui este ascuţită, deoarece o foloseşte în mod constant.

8:7. Dumnezeul Just îşi apleacă grabnic urechea la strigătele oamenilor de rând. Aşadar, rugăciunea omului sărac este mai puternică decât armele ascuţite, chiar dacă acel om este lipsit de însemnătate printre semenii lui şi nu ştie să vorbească frumos.

8:8. Dacă vedeţi un om bătrân care se împleticeşte din cauza unei băuturi tari, oferiţi-i braţul vostru, astfel încât ocara lui să devină mai mică. Trataţi-i cu respect pe cei în vârstă în prezenţa copiilor lor. Nu staţi aşezaţi atunci când un om bătrân stă în picioare sau când cei slabi şi nefericiţi nu au unde să şadă.

8:9. Orice om puternic care îi jefuieşte pe cei slabi trebuie să devină vrăjmaşul vostru. Dar să nu îl duşmăniţi pe ascuns, căci în acest fel veţi ajunge nişte ipocriţi. Dacă vedeţi o nedreptate, nu o ascundeţi în inima voastră, ci strigaţi-o de pe acoperişul caselor.

8:10. Chiar dacă vă pierdeţi viaţa ori irosiţi averile copiilor voştri, să nu aveţi de a face cu jefuitorul celor slabi şi cu asupritorul celor neajutoraţi. Căci acela nu este vrednic de averea lui şi este drept să îi fie luată.

8:11. Bărbatul Adevărat este protectorul celor neajutoraţi şi sfătuitorul ignoranţilor, fiindcă întotdeauna vor exista oameni care să facă abuz de putere şi să îi oprime. Aceştia îl vor prăda pe cel sărac, îl vor asupri pe cel nenorocit, îl vor exploata pe cel neajutorat şi vor seduce fecioara din casa tatălui ei. Ei împovărează Pământul, dar Omul Real ştie cum să îi trateze, căci va mânui sabia răzbunării în numele Dumnezeului Preaînalt, aşa că justiţia nu va plânge în afara curţii de judecată.

8:12. Omenia are povara ei de responsabilităţi. Ea nu este un costum de in fin, ci o cămaşă de zale.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL IX - ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT
2. FAŢĂ DE CEI BOGAŢI

9:1. Dacă Dumnezeu v-a înzestrat cu bogăţii, atunci priviţi-le cu plăcere, căci posibilitatea de a face fapte bune se află în mâinile voastre.

9:2. Nu este suficient ca omul bogat să dea celor săraci ori să uşureze necazul celor aflaţi în nevoi. Cel care, după ce a primit din belşug de la Dumnezeu, împarte cu zgârcenie celor săraci, nu face altceva decât să-şi liniştească conştiinţa, însă nu umblă cu a devărat împreună cu Dumnezeu.

9:3. Este de datoria omului bogat să îşi pună bogăţiile în balanţă şi să se îngrijească ca binele să atârne mai greu decât răul.

9:4. Este de datoria omului puternic să se alăture forţelor binelui în bătălia împotriva răului. El trebuie să îi apere pe cei săraci de exploatatori şi să îi protejeze pe cei slabi pentru a nu fi asupriţi de tirani.

9:5. Nu este atât de important să daţi omului sărac, cât mai degrabă să îndepărtaţi cauza sărăciei lui. A-l ajuta pe cel slab este un lucru bun, însă mult mai important este să-l atacaţi pe asupritorul lui.

9:6. Legea stabileşte că nu există doi oameni care să aibă aceeaşi soartă. Dacă lucrurile ar sta altfel, atunci Pământul nu şi-ar putea atinge scopul. Însă cel care are bogăţii, care este puternic sau chipeş, cel care este inteligent şi iscusit, trebuie să ţină minte că el are aceste lucruri în condiţiile Legii. Aşa că el trebuie să contribuie la bunăstarea oamenilor pe măsura bunurilor pe care le-a primit, căci Evaluatorii vor face un bilanţ strict atunci când va ajunge în Palatul Înfricoşător.

9:7. Niciun om nu este posesorul absolut al averilor sau terenurilor, fiindcă perioada cât le are în proprietate este limitată. Mai degrabă, el este administratorul bogăţiilor pe care le are la dispoziţie, aşa că trebuie să le privească în consecinţă.

9:8. Uitaţi-vă la omul merituos şi veţi vedea că nu rămâne nerăsplătit. Încurajaţi-l pe meşter şi promovaţi lucrările bune. Faceţi în aşa fel încât bogăţiile voastre să îi slujească pe toţi oamenii şi nu să se irosească pe plăceri egoiste.

9:9. Căutaţi-i pe aceia care provoacă sărăcie şi suferinţă şi puneţi bogăţiile voastre în balanţă ca să scăpaţi de ei. Nu aşteptaţi ca viaţa să vă răsplătească sau să vă ofere pace ori plăcere. Cei puternici vor fi vrăjmaşii voştri, şi până şi aceia pe care-i slujiţi vă vor trăda. Nu veţi fi ovaţionat, ba chiar veţi fi luat de prost, dar sufletul vostru trebuie să rămână neclintit.

9:10. Omul bogat nu este ticălos din cauza bogăţiilor sale, căci prin ele însele acestea nu pot să facă pe cineva bun sau rău. Statutul unui om este dat de felul în care se foloseşte de aceste bogăţii.

9:11. Nu trăiţi într-un confort prea mare, şi duceţi o viaţă pe măsura posibilităţilor voastre. Nu pregetaţi să dobândiţi învăţătură şi lucruri frumoase. Evitaţi să vă daţi în spectacol şi să stârniţi interesul oamenilor, pentru că acestea sunt proptelele omului carnal.

9:12. Bogăţiile care vă depăşesc nevoile modeste sunt inutile pentru bunăstarea voastră. Voi veţi fi judecaţi după felul în care folosiţi surplusul.

9:13. Simpla posesie a bogăţiilor vă aduce puţin folos; important este să ştiţi ce să faceţi cu ele. Nu aşteptaţi până când oamenii vor veni să vă caute compasiunea; găsiţi-i voi primii şi ajutaţi-i, fără să aşteptaţi laude sau foloase.

9:14. Nu permiteţi ca generozitatea voastră să fie stânjenită de bogăţiile pe care le aveţi; bucuraţi-vă că sunteţi în posesia lor, deoarece dacă le folosiţi pentru a face bine atunci plăcerea voastră este fără pată. Însă acela care strânge bogăţii mai mari decât are nevoie şi nu le dă o întrebuinţare bună îşi înfăşoară sufletul cu bandajele morţii.

9:15. Dacă sunteţi bogaţi, nu vă umflaţi în pene datorită averilor voastre, iar dacă sunteţi săraci, nu fiţi descurajaţi, căci Dumnezeu, în bunătatea Lui, împarte fericirea tuturor.

9:16. Dacă sunteţi bogaţi şi puternici nu vă bazaţi pe prietenii voştri, fiindcă aceştia nu au fost puşi la încercare. Poate oare vreun om cu titlu şi poziţie socială să fie sigur că este iubit şi respectat pentru el însuşi? Dar dacă omul sărac are parte de apreciere, el este fericit, deoarece

© Biblioteca Spirituală

ştie sigur că acest lucru i se datorează numai lui, aşa că este împăcat.

9:17. Posesiunile şi poziţia socială atrag prietenii aşa cum mierea atrage albinele, însă necazurile sunt cele care îi vântură. Oamenii încearcă aurul ca să-i vadă valoarea, iar aurul la rândul lui pune la încercare vrednicia oamenilor.

9:18. Cine adună bogăţii doar de dragul lor îşi întinează sufletul, însă dacă le foloseşte în beneficiul celorlalţi, atunci sufletul lui devine frumos. Priviţi chipul celui nefericit şi închipuiţi-vă spaima întunecată pe care o reflectă, şi priviţi chipul omului binevoitor; nu vedeţi cât este de luminos?

9:19. Dacă omul vine pe Pământ ca să înveţe valorile eterne, el este nevoit să le priceapă cu ajutorul valorilor lumeşti. Contrastul dintre bogăţie şi sărăcie îşi atinge scopul.

CAPITOLUL X - ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT
3. FAŢĂ DE SLUJITORI

10:1. Fiţi drepţi cu slujitorul vostru dacă vreţi să vă slujească cu credinţă, iar dacă vă este supus, daţi-i porunci rezonabile.

10:2. Da, spiritul bărbăţiei se află şi în robi, însă în cei fricoşi doarme. O asprime excesivă faţă de slujitorii voştri îi poate face să se teamă de voi, dar nu veţi avea parte niciodată de iubirea şi respectul lor.

10:3. Îndulciţi reproşurile cu bunătate şi temperaţi autoritatea cu ajutorul raţiunii. În acest fel, slujitorii voştri vor lucra cu plăcere, iar voi veţi avea mult mai mult de câştigat.

10:4. Omul motivat de recunoştinţă slujeşte mai bine. Respectul este urmat întotdeauna de loialitate.

10:5. Nimeni nu ştie ce se pregăteşte în pântecul viitorului sau ce nenorociri pândesc la umbra zilelor ce vor veni. Când asupra omului se vor abate zile rele, slujitorul de încredere va fi acela care îl va susţine. Când servitorii sunt plini de nemulţumire, nenorocirile sunt aproape.

10:6. Dacă nu răsplătiţi loialitatea şi sârguinţa, înseamnă că nu meritaţi să fiţi slujiţi cu credinţă.

10:7. Nu abateţi pe nimeni de la îndatoririle sale, fiindcă acesta este un lucru vrednic de dispreţ. Nu faceţi ca un servitor să nu mai fie loial stăpânului său, căci acela va deveni un om de nimic.

10:8. Un stăpân care tratează rău un slujitor credincios este o persoană nevrednică, şi indiferent de titlurile şi averile sale, el este de aceeaşi teapă cu hoţii de rând.

CAPITOLUL XI – ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT
4. FAŢĂ DE SUPERIORI

11:1. Starea de supunere are multe avantaje, fiindcă îl scapă pe om de grija de a lua decizii. Cel ce slujeşte cu credinţă poate să nu simtă nicio ruşine în faptul că este slujitor. Servitorul loial umblă prin mulţime cu capul sus.

11:2. Fiţi recunoscători pentru încrederea pe care stăpânul vostru o are în voi, ca această încredere să crească şi să deveniţi şi mai importanţi. Timpul şi munca pentru care el plăteşte îi aparţin, aşa că dacă vă achitaţi cu indiferenţă de sarcinile voastre îi aduceţi un prejudiciu.

11:3. Stăpâniţi-vă limba atunci când îi răspundeţi celui care este şeful vostru. Nu-l bârfiţi de ascuns, căci aceasta este o purtare plină de laşitate. Nu-i ocărâţi pe aceia care sunt mai mari decât voi, căci în felul acesta recunoaşteţi că nu puteţi ajunge niciodată asemenea lor.

11:4. Nu vătămaţi niciodată mâna care vă apără şi nu subminaţi stâlpii acoperişului de deasupra voastră.

11:5. Fiţi chibzuiţi atunci când faceţi afirmaţii şi nu lăsaţi niciodată ca vorbele cuiva să cadă asupra voastră ca un laţ, astfel încât să trebuiască să daţi un răspuns care să îl dezlege.

11:6. Sfătuiţi-vă cu superiorii voştri într-un mod agreabil şi în linişte, recunoscând

© Biblioteca Spirituală

statutul vostru de subordonaţi. Aveţi grijă să nu-i stârniţi împotriva voastră. Purtaţi-vă tot timpul ca nişte bărbaţi, căci slujirea nu atrage după sine slugărnicia.

11:7. Poziţia unui om în cadrul unei comunităţi nu indică statutul său în viaţă. Chiar dacă guvernatorul pare a fi nobil datorită funcţiei pe care o ocupă şi titlurilor sale, el poate fi la fel de feroce şi lacom ca un crocodil sacru.

11:8. Când sunteţi în prezenţa superiorului vostru, nu insistaţi şi nu vorbiţi cu voce tare, căci în felul acesta nu veţi fi priviţi cu bunăvoinţă. Chiar dacă şeful vostru v-a umilit, voi continuaţi să rămâneţi reţinuţi şi să vă purtaţi cu demnitate, şi nu vă pierdeţi nicidecum cu firea.

11:9. Nu răspundeţi niciodată unui om care se află într-o poziţie de autoritate atunci când sunteţi mânioşi, ci retrageţi-vă în linişte din faţa lui. Răspundeţi cu blândeţe atunci când rosteşte cuvinte care dor, căci în felul acesta se va potoli, iar voi veţi da dovadă de înfrânare şi stăpânire de sine.

11:10. Răspunsurile care îi provoacă pe cei ce deţin autoritatea vor deveni nişte nuiele pe spinarea voastră şi nişte bâte care vă vor lovi până veţi cădea la pământ. Mânia superiorilor voştri se va răsfrânge nefavorabil asupra treburilor voastre.

11:11. Cel ce rămâne tăcut atunci când este provocat face un lucru bun, însă dacă este provocat prea mult, atunci este momentul să acţioneze, pentru că nici tăcerile, nici cuvintele nu mai sunt de folos.

11:12. Cel ce slujeşte în linişte slujeşte cel mai bine. Servitorul de încredere este acela care îşi ţine limba în frâu. Limba care se agită îşi are rădăcinile într-o inimă care tremură.

11:13. Îndepliniţi-vă sarcina în tăcere; răsplata este respectul vostru de sine, ştiind că este bine făcută.

11:14. Este mai greu să fii eficient decât ineficient, aşa că ineficienţa este semnul bărbaţilor becisnici.

11:15. Calităţile Bărbatului Adevărat sunt loialitatea şi sârguinţa. Bărbatul becisnic este iresponsabil şi leneş.

11:16. Poteca datoriei este dificilă şi plină de obstacole, de aceea ea este evitată de bărbaţii becisnici, fiindcă aceştia preferă calea uşoară.

11:17. Bărbatul Adevărat îşi găseşte plăcerea în meşteşugul său, însă bărbatul becisnic se desfată într-o nesăbuinţă neproductivă.

CAPITOLUL XII – ATITUDINEA BĂRBATULUI ADEVĂRAT
5. FAŢĂ DE RĂUFĂCĂTORI

12:1. Abandonaţi-i pe răufăcători şi pe cei ce încurajează nedreptatea pe malul râului, ca să fie înghiţiţi de apele care se revarsă; astfel, felul lor de a fi nu va duce la dezbinarea poporului. Lăsaţi-i să fie luaţi de demonul furtunii din mijlocul apelor umflate.

12:2. Cel ce încalcă legea şi cel ce lucrează răutatea trebuie alungaţi din popor, ca acesta să rămână sănătos. Vânzătorii de mizerii şi curvarii trebuie întâmpinaţi de braţele puternice ale Bărbaţilor Adevăraţi. Ziua însăşi se va ridica şi îi va acuza pentru păcatele lor abominabile, iar noaptea îi va scuipa afară.

12:3. Fiii răutăţii spun, „Hai, dă-ne mâna pe ascuns; hai să-l atragem în capacană pe cel neprevăzător, astfel încât bunurile lui să intre în posesia noastră. Hai să-l lovim pe la spate şi să-i lăsăm cadavrul în şanţ”; sau „Hai să intrăm în posesia aurului pe care îl are prin viclenie şi astfel să ne îmbogăţim”; sau „Hai, vino alături de noi, ca prin eforturile noastre comune să ajungem bogaţi”. Însă voi să nu o porniţi pe acelaşi drum împreună cu ei, căci aceştia vor să verse sânge, însă pentru asta vor plăti şi ei cu sângele lor.

12:4. Mânia Bărbaţilor Adevăraţi şi a Bărbaţilor Integri împotriva răufăcătorilor şi lucrătorilor răului este precum o pală fierbinte de vânt care precedă furtuna de nisip, aşa că în faţa ei puterea răufăcătorilor se micşorează şi dispare.

12:5. Răufăcătorul devine robul propriei ticăloşii; prin urmare, faceţi ceea ce este drept, căci în felul acesta spiritul vostru va rămâne liber.

© Biblioteca Spirituală

12:6. Nu este suficient ca Bărbatul Adevărat să întoarcă spatele răutăţii. El este luptătorul lui Dumnezeu, iar datoria sa este să combată răul oriunde îl întâlneşte.

12:7. Cel care vede un răufăcător acţionând şi păstrează tăcerea devine complicele lui. Cel care rămâne inactiv în prezenţa răului îl încuviinţează. Cine nu se opune unui lucru din toate puterile, îl încurajează.

12:8. Clevetitorii trebuie alungaţi, căci purtarea lor este rea. Curvarii şi seducătorii trebuie să simtă braţele puternice ale Bărbaţilor Adevăraţi şi să-şi regrete faptele. Hoţii şi trişorii vor fi izgoniţi, iar ucigaşul trebuie să moară. Persoanele adultere şi cele care provoacă suferinţă nu trebuie să scape nepedepsite, dar nu uitaţi nici de cauza care-i determină să urmeze potecile viciului. Căci este oare corect să fie tăiată mâna pentru a pedepsi inima?

12:9. Bărbaţii becisnici încurajează viciile din cauza răutăţii lor. Bărbaţii Adevăraţi le alungă datorită tăriei pe care o au.

12:10. Ceea ce-i este de folos omului este bun şi se potriveşte cu Planul lui Dumnezeu; ceea ce este împotriva fericirii omului este rău. Însă cine dintre oameni este suficient de înţelept ca să ştie ce este bun şi ce este rău? Aşadar, săpaţi aceste scrieri despre înţelepciune în inima voastră, astfel încât niciodată să nu fiţi lipsiţi de călăuză atunci când ajungeţi pe aleile întunecate ale confuziei.

CAPITOLUL XIII - BĂRBATUL NESTATORNIC

13:1. Există un om care se află situat între Bărbatul Adevărat şi bărbatul becisnic; acesta este bărbatul nestatornic. El şovăie şi este nehotărât; în gândire dă dovadă de slăbiciune femeiească; îşi frânge mâinile în faţa dezastrului şi nu face nicio mişcare.

13:2. Stăpâniţi-vă şi fiţi bărbaţi. Chiar dacă acum aveţi un trup care este cuprins de slăbiciune, sufletul din interior are o rezervă de tărie. Faceţi apel la ea şi vă va sluji bine.

13:3. Uitaţi de lucrurile la care sunteţi puternici, căci acestea nu au nevoie de atenţia voastră. Gândiţi-vă la slăbiciunile şi eşecurile voastre şi conştientizaţi-le permanent. Păziţi-vă de slăbiciunea ezitării, căci este mai bine să luaţi o decizie proastă decât să nu luaţi nicio decizie. Păziţi-vă de nehotărâre; este mai bine să mergeţi pe o potecă greşită decât să nu o porniţi niciodată la drum.

13:4. Ce puteţi chema în ajutorul vostru împotriva acestor vrăjmaşi acoperiţi cu un văl cenuşiu; oare nu puterea hotărârii şi a fermităţii?

13:5. Bărbatul nestatornic ştie că este schimbător, că este asemenea pufului de scaieţi, o jucărie a vântului, dar nu cunoaşte motivul. Cu toate că ştie că scapă de el însuşi, nu înţelege cum face asta. O, omule ca un puf de scaieţi, fii ferm; urmează cu hotărâre calea cea bună. Astfel, când vor învăţa că se pot baza pe tine, ochii oamenilor te vor privi cu respect.

13:6. Stabileşte-ţi un cod propriu de comportament şi respectă-l întotdeauna. Nu trăda niciodată principiile pe care tu le-ai stabilit, căci în felul acesta vei găsi calea fermităţii. Cel care nu are reguli pe care să le respecte este ca o corabie fără cârmă sau ca o trăsură fără vizitiu.

13:7. Suprimă dorinţele care se ridică pentru a te domina. Renunţă la îndemnurile care te îndreaptă spre nefericire şi astfel pacea ce se va instaura înăuntrul tău nu va fi tulburată de neliniște şi dezamăgire.

13:8. Bărbatul nestatornic împrăştie îngrijorare şi zbucium, care îi mănâncă spiritul, aşa cum câinele împrăştie păduchi. Niciunul dintre aceia care se află în tovărăşia lui nu se bucură de linişte şi mulţumire.

13:9. Cel care nu are niciun cod după care să trăiască este ca o giruetă care îşi schimbă poziţia odată cu direcţia vântului. Astăzi iubeşte, iar mâine urăşte, astăzi susţine una, iar mâine susţine alta, şi nici el nu ştie de ce îşi schimbă părerea. Acum este fierbinte, acum este rece; nu este niciodată constant şi nimeni nu poate avea încrede în el.

13:10. Astăzi e arogant, iar mâine slugarnic, însă acest fapt decurge din slăbiciunea firii sale, căci cel care este arogant fără a avea putere va fi slugarnic atunci când nimeni nu îi pretinde aşa ceva.

© Biblioteca Spirituală

13:11. Ce este viaţa pentru un astfel de om, decât o umbră pe nisip? Înainte de amiază este vesel, iar după amiază este în culmea tristeţii. Acum se înalţă pe aripile extazului, pentru ca în scurt timp să se scufunde în adâncul disperării. Acum râde, acum oftează. Intră pe uşă hotărât, dar înăuntru devine neputincios. Nu ştie niciodată ce este sau ce poate să devină în scurt timp. Poate fi oare ridicată vreo construcţie de mulţumire pe o fundaţie atât de instabilă?

Nesăbuită este femeia care se căsătoreşte cu un bărbat nestatornic, căci viitorul ei este nesigur.

CAPITOLUL XIV - BĂRBATUL JOSNIC

14:1. Bărbatul josnic este acela care are un comportament lipsit de bărbăţie; el are slăbiciuni femeieşti, mult amplificate, deşi nu dispune şi de virtuţile femeilor. El caută întotdeauna nod în papură celor înţelepţi şi celor buni.

14:2. Generozitatea şi compasiunea îi lipsesc; el vântură praful magaziei sale pentru a recupera câteva grăunţe murdare. Inima bărbatului josnic este precum nisipul pustiului ce înghite toate florile frumoase care cad, fără a da nimic în schimb.

14:3. Acela care se ridică nerăbdător ca să-şi aroge meritele pentru o acţiune încununată de succes şi care aruncă vina asupra altcuiva dacă lucrurile merg prost, nu este doar josnic, ci şi becisnic şi ipocrit.

14:4. Nimic nu este mai rău decât un bărbat josnic care are bogăţii şi moşii, căci acesta pune poveri mari pe spinarea servitorilor săi şi scoate grăsime din sudoarea sprâncenelor lor.

14:5. El este lipsit de compasiune şi sentimente, iar ruina fratelui său nu îi provoacă tristeţe. Se bucură chiar şi de moartea tatălui său, dacă acest lucru îi sporeşte averea; însă pentru că bărbatul josnic este ipocrit, el va fi acela care va jeli cel mai tare.

14:6. Sufletul lui este prins în montura deformată a avariţiei, şi nici chiar durererea şi suferinţa nu produc vreo impresie asupra lui. Dar ce reprezintă nefericirea provocată de sărăcie în comparaţie cu soarta care îl aşteaptă dincolo de Portalul Întunecat?

14:7. Când animalele care pasc sunt hrănite, acestea îşi manifestă plăcerea şi chiar îşi arată mulţumirea, însă doar omul are capacitatea de a-şi arăta recunoştinţa. Aşadar, bărbatul josnic îşi neagă propria natură, căci adevărata recunoştinţă este mai presus de el însuşi, cu toate că face paradă de ea cu orice ocazie.

14:8. Omul cu inima largă se bucură şi este recunoscător pentru folosul pe care l-a primit şi caută în tot chipul să-l răsplătească pe binefăcătorul său. Însă dacă acest lucru este mai presus de puterile sale, el va păstra veşnic fapta în inima lui. Bărbatul josnic uită repede, căci obligaţia apasă prea greu asupra spiritului său mărunt.

14:9. Inima lui meschină chiar invidiază posibilitatea binefăcătorului său de a da, şi de aceea acceptă binefacerea cu o nemulţumire interioară. Deşi este generos cu zâmbetele ipocrite şi cu cuvintele frumoase, privirea lui strălucitoare ascunde întunericul pizmaş al inimii lui.

14:10. Bărbatul josnic şi lăudărosul pot părea incompatibili, însă omul este o creatură cu multe faţete. Inima josnică şi avară şi gura cea mai lăudăroasă împart adesea acelaşi trup. Gura care vorbeşte mult are cele mai puţine motive să se agite, aşa că oare ce încearcă ea să ascundă?

14:11. Bărbatul josnic este laş şi îi place să-i facă să sufere pe cei neajutoraţi. Hiena sfâşie animalele moarte pe care dacă ar trăi nu ar îndrăzni să le înfrunte, însă câinele de vânătoare atunci când le-a prins cu dinţii nu le mai dă drumul. Doar laşii găsesc plăcere în a-i schilodi pe cei neajutoraţi, care sunt în puterea lor.

CAPITOLUL XV - FEMEILE

15:1. Există două categorii de femei: soţii sau potenţiale soţii şi femei pentru plăceri. Cele din prima categorie sunt menie a fi partenerele bărbaţilor, tovarăşele şi mângâietoarele lor, mamele copiilor lor şi zeiţele inimilor lor. Cele din a doua categorie sunt partenerele lor pentru

© Biblioteca Spirituală

plăcerile carnale; aceştia cochetează cu ele, apoi le dau deoparte, şi acestea se duc în braţele altor bărbaţi, care nu simt nimic pentru ele.

15:2. Fiecare femeie hotărăşte din ce categorie vrea să facă parte şi acela este drumul pe care şi l-a ales. Să nu confundaţi niciodată cele două tipuri de femei, ca să nu vă umpleţi inima de tristeţe şi regret. Natura lucrurilor stabileşte că femeile fac parte din aceste două categorii, aşa că fiecare femeie trebuie tratată în funcţie de categoria din care a hotărât să facă parte.

15:3. Ce fel de femeie este aceea fără familie? Poate doar una care a fost alungată sau care a fugit din cauza faptelor sale rele.

15:4. Evitaţi-o pe femeia cântăreaţă, a cărei purtare este frivolă; ea este frumoasă, însă frumuseţea ei este ca mierea din vas, atrage multe muşte, iar acestea o întinează.

15:5. Păziţi-vă de şiretlicurile femeii dintr-o ţară străină, despre care nu se ştie din ce oraş şi din ce familie vine. Care este poporul ei? Care este purtarea ei? Din ce cauză a fugit? Că mama sa avea grijă de ea sau ca tatăl ei o supraveghea? Aşa cum i-a lăsat pe ei trişti, tot aşa va pleca şi de la voi. Sau fuge de reputaţia ei?

15:6. Când sentimentele unei femei desfrânate se tocesc, aşa cum se toceşte lama unui topor de prea multă utilizare, ea încetează să mai producă plăcere. Astfel, aceasta devine precum o cană plină, care trece de la unul la altul. Apoi fuge din locul unde este cunoscută şi îi atrage în cursă pe străini, iar cel ce nu pune întrebări o ia în familia lui şi bea drojdia care rămâne pe fund.

15:7. Evitaţi femeia care vă flatează şi vă amăgeşte cu cuvintele ei. Fugiţi de aceea care se leapădă de legământul făcut de femeie cu Dumnezeul Creator şi care aruncă cu uşurinţă comorile femeieşti în faţa bărbaţilor. Mâna ei vă îndrumă pe poteca tristeţii; îmbrăţişarea ei vă face sufletul să se simtă pustiu. Ea distruge visurile bărbatului; ea este asemenea unui trântor; este o trădătoare a feminităţii.

15:8. Un bărbat poate fi distrus de îmbrăţişare necurată a femeii depravate. Femeia uşoară stă şi aşteaptă să sugă fericirea unei familii; din cauza faptului că a eşuat în a avea un cămin se desfată cu ruinarea altuia.

15:9. Niciun bărbat nu trebuie să-şi spurce casa culcându-se cu o astfel de femeie. Bărbaţii nu dispreţuiesc un hoţ care fură pentru că-i este foame, însă toţi bărbaţii îl dispreţuiesc pe cel ce săvârşeşte adulter, care ia ce nu-i aparţine pentru a-şi satisface poftele.

15:10. Dacă comiteţi adulter, atunci pregătiţi-vă să fugiţi, căci bărbaţii se vor ridica împotriva voastră. Căci dacă nu-l vor ocărî pe cel ce săvârşeşte adulter şi nu-şi vor ridica braţele împotriva lui, acest lucru înseamnă că poporul s-a degradat şi că toţi bărbaţii trebuie să aibă grijă de femeile lor. Dacă bărbaţii nu-l pedepsesc pe cel ce săvârşeşte adulter, atunci înseamnă că încurajează şi seducerea propriilor femei. În ţara oamenilor carnali, bărbatul adulter vânează după bunul plac, căci cine îi stă împotrivă? Nu este scris că „Lucrul nepedepsit este ca şi iertat?”.

15:11. Cel ce acceptă supus ca o femeie din familia lui să fie sedusă este un om laş şi lipsit de voinţă, care nu merită să poarte mantia bărbăţiei.

15:12. Cel care întoarce capul ca să nu vadă că soţia altui bărbat a fost sedusă îi încurajează pe cei ce comit adulter şi le legitimează locul printre oameni.

15:13. Toţi bărbaţii care sunt cu adevărat bărbaţi sunt grijulii cu sfinţenia vetrei şi căminului lor, iar mânia dreaptă a unui soţ înşelat îi va nimici pe cei vinovaţi. A lui este ziua răzbunării, şi niciun fel de daruri nu-l vor domoli.

15:14. Bărbatul care refuză să lovească în apărarea căminului său şi a onoarei sale este un laş şi un om de nimic. Bărbaţii sunt dezgustaţi când îl văd, iar femeile îl dispreţuiesc.

15:15. Cel care suferă apărând sfinţenia feminităţii suferă în slujba lui Dumnezeu, care a făcut-o pe femeie Paznicul Portalului Vieţii. În ţara Bărbaţilor Adevăraţi ea stăpâneşte ca o zeiţă a inimii, a vetrei şi a căminului.

15:16. Când o femeie al cărui soţ este plecat îşi etalează frumuseţea şi vă încurajează să o vizitaţi; când face în aşa fel încât să nu exite niciun martor şi se pregăteşte să vă prindă în mrejele ei, acela este ceasul în care bărbăţia voastră este pusă la încercare. Plecaţi din casa ei, căci ea este un loc al răului. Cel care spurcă căminul altuia nu trebuie să se supere dacă şi al lui va fi spurcat.

© Biblioteca Spirituală

15:17. Nu stă în firea unui Bărbat Adevărat să pângărească casa altuia atunci când acela este plecat; doar bărbaţii becisnici se furişează pentru a-şi satisface poftele trupeşti pe terenul altuia.

15:18. Dacă sunteţi loviţi de nenoroc şi lipsiţi de înţelepciune să iubiţi soţia altui bărbat, atunci nu degradaţi acea iubire vorbind despre ea pe la colţuri întunecate, ca nişte javre. Fiţi bărbaţi şi duceţi-vă la soţul ei şi lăsaţi lucrurile să se desfăşoare în voia lor.

15:19. Dacă vreţi să fiţi bine primiţi în casa în care obişnuiţi să vă duceţi, trataţi-le întodeauna cu rezervă pe femei. În felul acesta, nu veţi fi priviţi cu reproş de către gazdă, ci aceasta va avea încredere în voi. Dacă are fiice, omul va spune în sinea lui, „Unui astfel de bărbat i-ar putea fi încredinţată averea fiicelor mele, căci este circumspect şi se dovedeşte a fi un om de onoare".

15:20. Dacă un bărbat este nechibzuit şi le cântăreşte din priviri pe femei, gazda se va simţi ofensată, căci femeile din familia sa nu sunt indecente.

15:21. Nu fiţi orbiţi numai de frumuseţe. Un copac frumos cu flori vesele rareori dă o recoltă bogată. Aşa cum focul este frumos şi util atunci când este ţinut în vatră, dar devine distrugător atunci când se dezlănţuie, tot aşa este şi frumuseţea femeii dacă nu este ţinută în frâu de virtute.

15:22. Frumuseţea unei femei caste inspiră bărbatul către măreţie şi realizări deosebite, de aceea el poate să se bucure de ea, însă frumuseţea unei prostituate îl împinge pe potecile nechibzuinţei, unde se va risipi.

15:23. Bărbaţii se vor strădui şi vor face lucruri extraordinare pentru a-şi satisface dorinţa, însă vor înceta orice efort atunci când vor vedea frumuseţea la picioarele lor.

15:24. Frumuseţea feminină a fost rânduită cu scopul de a-l inspira pe bărbat, şi dintre toate lucrurile, ea este cel mai minunat stimulent pentru realizări deosebite. Prin urmare, secretele femeii nu trebuie dezvăluite prea uşor.

15:25. Păcatul prostituatei este acela că acţionează împotriva inspiraţiei provocate de feminitate. Viciul ei este faptul că este ieftină.

15:26. Plăcerile oferite de prostituată sunt de natură trupească şi durează doar pentru o clipă, după care trec în nefiinţă ca un vis. Ce aţi dat voi pentru ele? Căci ele nu sunt altceva decât o pagubă pentru bărbaţi.

15:27. Vigoarea care-l poartă pe bărbat spre lucruri măreţe poate deveni şi o armă în mâinile răului, însă arma rămâne ascunsă şi se dezvăluie doar atunci când ajunge în mâna unei femei desfrânate.

15:28. Prostituata îşi pune capcanele; aţele plasei sunt moi şi mlădioase; bărbatul becisnic este prins cu uşurinţă şi chiar şi bărbaţii mai buni sunt amăgiţi şi cad în plasa ei.

Sufletul bărbatului se învineţeşte, iar puterea feminităţii slăbeşte.

15:29. Momeala femeii desfrânate poate fi văzută de la distanţă; este atractivă şi ispititoare; cârligul este bine ascuns. Privirea ei este îndrăzneaţă, ea caută să atragă atenţia bărbaţilor şi să-i ademenească. Farmecele ei sunt la vedere, căci doar are multă experienţă, nu-i aşa?

15:30. Membrele ei sunt catifelate şi bine proporţionate; veşmintele ei sunt deschise şi provocatoare; ochii ei vorbesc în tăcere despre plăceri ascunse; pieptul ei invită la mângâieri pline de poftă. Zâmbetul ei înmoaie inima, iar limba ei aprinde focul dorinţei. Fineţea cu care vorbeşte biruie orice reţinere, iar purtarea ei delicată închide ochii înţelepciunii.

15:31. Ea cunoaşte felul de a fi al bărbaţilor şi slăbiciunile lor şi este bine antrenată în a le satisface trupurile. Ea ştie dinainte că va avea succes, căci victimele ei nu sunt puţine. Ea satisface poftele trupului, dar în ce fel slujeşte spiritul? Ce face ea cu cele mai minunate visuri ale bărbatului referitoare la feminitate?

15:32. Fugiţi de ispitele ei şi astupaţi-vă urechile, ca să nu auziţi vorbele mincinoase cu care vă dezmiardă, căci acestea sunt deja uzate, fiindcă au fost folosite pe o mulţime de bărbaţi. Dacă daţi atenţie privirilor ei galeşe sau dacă ascultaţi cuvintele blânde care i se revarsă de pe buze, dacă vă abandonaţi în braţele ei care vă cuprind cu căldură, atunci înseamnă că vă jertfiţi

© Biblioteca Spirituală

bărbăţia pe altarul poftelor.

15:33. Dacă vă orbeşte, ca şi cum v-ar vrăji, când vi se vor deschide ochii veţi şti ce înseamnă ruşinea. Desfrânata aduce cu ea sărăcia şi delăsarea; nefericirea şi remuşcare vor fi soarta voastră.

15:34. Bărbăţia voastră se va risipi şi vă veţi simţi vlăguiţi; trupul vostru, răsfăţat în lux şi trândăveală, îşi va pierde vigoarea, membrele vă vor slăbi, iar sănătatea vă va părăsi. Strălucirea puterii şi bucuria de a trăi vor dispărea. Nu vor mai exista braţe tandre care să vă ţină sau ochi care să vă privească tandru. Nu va mai fi nimeni care să vă asculte necazurile cu înţelegere, fiindcă aţi ales să mergeţi pe calea curvarilor. Femeile delicate se vor retrage din prezenţa voastră şi nu veţi putea stoarce nimic din inima unei desfrânate, fiindcă doar trupul ei este moale.

15:35. Prin urmare, fiţi înţelepţi atunci când aveţi de a face cu femeile, iar a fi înţelepţi înseamnă a fi chibzuiţi şi puternici. Respingeţi ceea ce vi se pune în faţă, căci de acele lucruri s-au mai bucurat mulţi bărbaţi. Căutaţi doar ceea ce este aproape de neatins, căci lucrul acela va fi doar al vostru.

15:36. Fiţi înţelepţi şi evitaţi ispitele dulci ale desfrânatei şi îndemurile senzuale ale prostituatei, şi nu permiteţi ca inima voastră să cadă în capcană ispitită de mirajul feeric al iubirii.

15:37. Femeia ieftină va avea multe oferte de argint, însă niciuna de aur.

15:38. Bărbatul are multe dălţi cu care să-şi modeleze sufletul nemuritor, însă niciuna dintre ele nu este atât de ascuţită precum e dalta dură a dorinţei. Aşadar, păziţi-vă, ca nu cumva în floarea tinereţii voastre să cădeţi pradă ispitelor femeii desfrânate, care vă va degrada bărbăţia cu mişcările ruşinoase pe care le va face pentru desfătarea voastră. 15:39. Aceasta vă va momi cu minciuni dulci, ce ascund amăreala care-i devorează sufletul. Farmecele ei sunt amăgitoare; ele vă vor orbi şi vă vor amorţi sentimentele. Beţi din fântâna cu apă murdară, dacă nu aveţi ce face, însă după aceea nu veţi mai putea să scăpaţi niciodată de murdăria ei şi nici nu veţi mai putea să vă bucuraţi de apele limpezi ale iubirii, care sunt atât de răcoritoare.

15:40. Cât de ştearsă este desfrânata pe lângă femeia castă, care este îmbrăcată într-un veşmânt de virtute strălucitoare şi de puritate impunătoare! Care prin slava ei pune în umbră strălucirea stelelor nopţii; căci influenţa ei benefică este una dintre cele mai mari puteri lumeşti. Ea făureşte destinele bărbaţilor prin puritatea şi cuminţenia ei, iar ciocanul pe care-l ţine în mână loveşte dalta pentru a crea o formă minunată.

15:41. Femeia castă este blândă şi delicată, modestă şi bună; privirea ei face ca toate inimile să bată mai repede, cu excepţia celor care sunt împietrite, iar atingerea ei domoleşte furtunile care s-au abătut asupra celor tulburaţi. Ochii ei strălucesc cu inocenţă feminină şi este înveşmântată în simplitate şi adevăr. Sărutările ei unice sunt dulci ca strugurele proaspăt cules şi răcorit de rouă, iar respiraţia care iese de pe buzele ei este ca o briză blândă, caldă şi parfumată.

15:42. Închideţi uşile spiritului vostru în faţa atacurilor distrugătoare ale pasiunilor care vă desfigurează şi deschideţi-vă inima către iubirea plină de tandreţe. Flacăra ei pură şi blândă va inspira sufletul să se ridice spre slavă şi îl va modela cu blândeţe, dându-i minunata formă a desăvârşirii.

CAPITOLUL XVI - ALEGEREA SOŢIEI

16:1. Stă în natura lucrurilor ca bărbatul să-şi ia o soţie, iar Legea stabileşte că orice femeie are nevoie de un bărbat. Însă nu orice lemn este bun pentru a face din el o săgeată, şi nu orice femeie este potrivită pentru a fi soţie.

16:2. Cercetaţi-le cu atenţie pe femeile cu care faceţi cunoştinţă. Nu alegeţi pripit, nici nu vă hotărâţi brusc, căci de alegerea bună pe care o faceţi va depinde întreaga voastră mulţumire şi bucurie viitoare, precum şi bunăstarea copiilor voştri.

16:3. Nu alegeţi numai după chip şi după aspect, fiindcă acestea vor trece, chiar dacă frumuseţea chipului şi proporţionalitatea trupului nu trebuie neglijate.

© Biblioteca Spirituală

16:4. Studiaţi-o pe aleasa voastră şi gândiţi-vă la ea atunci când sunteţi singuri. Dacă mintea ei este ocupată cu hainele şi podoabele, dacă râde prea mult şi vorbeşte prea tare, dacă iubeşte plăcerile şi îi priveşte cu îndrăzneală pe bărbaţi, dacă purtarea ei este grosolană şi buzele ei rostesc lucruri necuviincioase, atunci, chiar dacă este frumoasă ca soarele şi are un trup desăvârşit, să fugiţi de ea şi să vă împotriviţi farmecelor ei. Alungaţi din minte fantasmele ispititoare ale imaginaţiei.

16:5. Trupul vostru se poate simţi atras de ea, dar veţi avea parte de mâhnire. Dacă trupul ei vă cheamă, iar inima voastră zice, „*Nu*", atunci fugiţi din faţa ei şi evitaţi să o mai întâlniţi. Bărbatul înţelept o alege pe soţia sa cu inima, însă bărbatul becisnic o alege cu trupul.

16:6. Când găsiţi o fecioară care vă poate fi o tovarăşă convenabilă, care are o inimă loială şi statornică, un spirit sensibil, care este miloasă şi gingaşă, care are o minte rafinată şi se poartă cuviincios; care este inteligentă şi veselă şi care, pe lângă toate acestea, este plină de viaţă, atunci puneţi mâna pe ea, căci, într-adevăr, aceasta este vrednică să vă fie soţie. Ea va fi chibzuită şi cumpătată, o mamă potrivită pentru copiii voştri, şi mai presus de toate veţi avea o comoară nepreţuită. Cel care alege o mamă bună pentru copiii săi va avea parte de mulţumire şi bucurie din partea soţiei sale.

16:7. Nu o judecaţi pe aleasa voastră doar după ce credeţi voi despre ea, căci ochii voştri sunt tulburi, iar mintea vă este confuză. Judecaţi-o după părerile altor bărbaţi; este ea căutată de aceştia pentru a le fi soţie sau este una pe care o doresc doar pentru plăcerile lor?

16:8. Cel mai mare dar pe care viaţa i-l poate face unui bărbat este o soţie bună. Prin urmare, fiţi sârguincioşi şi chibzuiţi atunci când căutaţi, căci o soţie bună nu se găseşte pe toate drumurile.

16:9. Atunci când căutaţi o soţie potrivită veţi avea mulţi rivali, căci cu toate că bărbaţii şi femeile sunt în număr aproape egal, multe femei sunt nepotrivite. Fiţi plini de râvnă, ca să nu ajungeţi, spre nefericirea voastră, să alegeţi doar dintre acelea care au fost refuzate de alţi bărbaţi.

16:10. Doar un prost ia de soţie o femeie uşoară, căci aceasta are preţul ei şi este la dispoziţia tuturor; sau o femeie bleagă, care poate fi luată de orice bărbat.

16:11. Însă chiar şi acestea, atunci când farmecele lor încep să se ofilească, vor căuta un soţ pentru la bătrâneţe, şi pentru că le lipseşte farmecul virtuţii, vor întinde capcane pentru cei neprevăzători. Şi îşi vor găsi prada printre bărbaţii becisnici, cărora nu le pasă de virtuţile soţiilor lor, căci acestora le place să se umilească şi să se înjosească.

16:12. Cel mai mărinimos bărbat este acela care se căsătoreşte cu o femeie uşoară, fiindcă o împarte cu mulţi alţii.

16:13. Când găsiţi o femeie bună, să aveţi grijă de ea ca de cea mai mare comoară; faceţi în aşa fel încât bunătatea şi respectul vostru să pună stăpânire pe inima ei. Ea este stăpâna căminului vostru, aşa că trataţi-o cum se cuvine, astfel încât slujitorii să i se supună, iar străinii să o privească cu umilinţă. Dacă un bărbat nu o tratează cu respect pe soţia sa, de ce s-ar supăra văzând că şi alţi bărbaţi o tratează la fel?

16:14. Şi fiindcă participă întotdeauna la frământările voastre şi vă ajută să vă purtaţi poverile, să nu-i refuzaţi dreptul de a lua parte şi la lucrurile plăcute. Să-i fiţi credincioşi, pentru că ea este mama copiilor voştri.

16:15. Cel ce bea apă din fântâna proprie ştie că aceasta este curată. Cel ce scoate apă de la el din fântână ştie că este pură.

16:16. În vremuri de suferinţă şi durere, când soţia voastră este bolnavă sau suferă în durerile facerii, alinaţi-o cu cuvinte tandre şi cu o privire blândă. O privire plină de milă şi un gest de înţelegere din partea voastră îi va atenua amărăciunea şi va fi mai de folos decât atenţia multor vindecători.

16:17. Gândiţi-vă la delicateţea feminităţii ei şi la fragilitatea trupului ei. Mângâiaţi-o atunci când suferă şi răbdaţi-i boala. Chemaţi înţelepciunea şi înţelegerea în ajutorul vostru, căci într-o căsnicie dacă unul este înţelept, ambii sunt fericiţi.

16:18. Nu vă căsătoriţi prea tineri, căci nu veţi avea suficientă experienţă ca să vă educaţi

© Biblioteca Spirituală

fiul; dar nici prea bătrâni, fiindcă nu veţi mai avea răbdare. Şi în căsătorie, ca în toate lucrurile, există o perioadă optimă.

16:19. Cel care îşi alege soţia în mod pripit va regreta şi se va căi pe îndelete de-a lungul anilor.

16:20. Povaţa soţiei este înţeleaptă şi este direcţionată în folosul vostru, însă povaţa unei femei oarecare are în vedere propriile ei interese.

16:21. Iubiţi-vă soţia pe deplin, aşa cum vă dictează inima, şi în mod corect, aşa cum rânduiesc legile oamenilor. Hrăniţi-o şi puneţi un veşmânt pe spatele ei; puneţi-i la dispoziţie untdelemn cu care să se ungă şi şuviţe de păr cu care să se împodobească. Aveţi grijă să fie mulţumită şi nu-i daţi motiv să se agite sau să se tulbure. Fiţi blânzi cu ea, deoarece ea este pentru voi un ogor fertil.

16:22. Nu vă certaţi cu ea, fiindcă femeile sunt sensibile şi inima lor se chirceşte în faţa forţei. Dacă sunteţi aspri, ea se va închide în sinea ei. Faceţi în aşa fel încât căminul vostru să fie un loc vesel.

16:23. O soţie harnică valorează mai mult decât o comoară; ea îi dă soţului ei linişte şi bucurie, însă o soţie şlampătă aduce în locuinţă nemulţumirea.

16:24. Soţul unei femei desfrânate trăieşte într-un bârlog de suspiciune. Nu există neliniște mai mare decât aceea a unui soţ care se află departe de soţia lui necredincioasă.

16:25. Un bărbat îşi iubeşte mama şi tatăl, surorile şi fraţii, toată viaţa lui, însă pe aceştia nu i-a ales el. Prin urmare, cât de mult ar trebui să o iubească pe soţia pe care a ales-o chiar el? Sau judecata bărbatului este mai puţin înţeleaptă decât aceea a sorţii?

16:26. Nimic nu vă va aduce vreodată o plăcere şi o bucurie mai mare decât o soţie bună sau o nefericire mai mare decât o soţie rea. Însă dintre toate lucrurile pe care omul le face, care au influenţă asupra vieţii sale şi a viitorului său, el este cel mai lipsit de înţelepciune atunci când îşi alege soţia.

16:27. Fiţi grijulii, căci un soţ care nu este grijuliu îşi pregăteşte propria trădare.

16:28. Există două tipuri de femei, *femei adevărate* şi *femei uşoare*. Femeia uşoară este o parteneră potrivită pentru bărbatul becisnic, în timp ce femeia adevărată este o parteneră potrivită pentru Bărbatul Adevărat. Dar hotărârile vieţii sunt de aşa natură, încât femeile uşoare doresc ca soţi Bărbaţi Adevăraţi, în timp ce bărbaţii becisnici le seduc pe femeile adevărate. Aşadar, Bărbatul Adevărat trebuie să fie suficient de înţelept ca să cunoască diferenţa dintre o femeie uşoară şi o femeie adevărată, iar o femeie adevărată trebuie să cunoască diferenţa dintre un Bărbat Adevărat şi un bărbat becisnic.

16:29. A şti şi a recunoaşte tipurile de bărbaţi şi femei nu reprezintă doar primul pas spre mulţumirea sufletească, ci şi o datorie pe care o are omul dacă vrea să rămână sănătos.

Când linia de separaţie nu mai este clară, popoarele decad.

16:30. Este relativ uşor să găseşti o soţie, dar este dificil să găseşti una bună.

16:31. Căsătoria este ca plasa unui pescar, intri uşor în ea, dar este greu să ieşi.

16:32. Niciun bărbat nu mai este la fel după căsătorie. Fie că bucuriile i se dublează, iar mâhnirea i se înjumătăţeşte, fie că bucuriile i se înjumătăţesc, iar mâhnirea i se dublează.

CAPITOLUL XVII - TRUPUL FIZIC

17:1. Copiii mei, contemplaţi natura trupului vostru. Roadele câmpului constituie carnea, iar pietrele Pământului alcătuiesc scheletul.

17:2. Cât de minunat sunteţi creaţi, cât de precisă şi desăvârşită este locuinţa voastră pământească. Cine altcineva ar fi putut să-i rânduiască natura, decât Fiinţa Cea Mai Măreaţă? Cine altcineva ar fi putut să o proiecteze, dacă nu Maestrul Arhitect?

17:3. Dintre toate creaturile, numai voi staţi în picioare, ca să vă puteţi bucura şi să puteţi admira lucrările minunate ale Creatorului vostru. Aşadar, bucuraţi-vă de forma pe care o aveţi, de trupul vostru şi de puterile voastre.

17:4. Bucuraţi-vă de conştiinţa voastră, care vă permite să experimentaţi, şi de sufletul

© Biblioteca Spirituală

vostru veşnic, cu ajutorul căruia cunoaşteţi. În voi se află calităţile unui zeu şi acestea sunt la dispoziţia voastră dacă vreţi să faceţi apel la ele.

17:5. Fiţi blânzi cu trupul, care este vehiculul pelerinajului vostru şi carul de război al cuceririlor voastre. Păstraţi-l sănătos şi puternic, ca să vă puteţi bucura din plin de viaţă. Trupul nu a fost făcut pentru a fi neglijat; de fapt, Legea a rânduit ca cei care-şi neglijează trupul să fie pedepsiţi. Un trup slăbit din cauza destrăbălării şi umflat din cauza unui trai îndestulat reprezintă o scârbă pentru Dumnezeul Vieţii.

17:6. Pe Pământ, trupul este la fel de important ca şi sufletul. Menţineţi-l curat şi sănătos, ca să poată sluji aşa cum se cuvine scopului sufletului. Dacă sunteţi binecuvântaţi cu o sănătate bună, atunci vă puteţi apropia foarte mult de o fericire desăvârşită de Pământ.

17:7. Dacă vreţi să fiţi sănătoşi chiar şi la bătrâneţe, evitaţi ispitele destrăbălării şi lipsei de cumpătare. Farmecele acestea, care aparţin femeii destrăbălate şi prostituatei, nu sunt atât de uşor de ocolit.

17:8. Atunci când vă pune în faţă tot felul de bunătăţi, când vinul scânteiază în cupe, când vă face cu zâmbetele ei dulci să lăsaţi deoparte orice grijă, înseamnă că pericolul pândeşte, şi de aceea ar fi bine să chemaţi în ajutorul vostru chibzuinţa. Căci dacă veţi da atenţie vorbelor dulci ale ispititoarei, atunci veţi fi amăgiţi şi trădaţi.

17:9. Fugiţi de umbrarul prostituatei; chipul ei este frumos, la fel şi trupul, însă inima îi este putredă. Pe dinafară se dă cu parfumuri plăcut mirositoare, dar înăuntru este un miros de putreziciune.

17:10. Bucuriile amăgitoare pe care vi le promite sunt porţile prin care intraţi pe drumul nebuniei, iar plăcerile ei sunt cauzatoare de boală şi moarte. Uitaţi-vă cine stă la masa femeii desfrânate; aruncaţi-vă privirea asupra oaspeţilor ei şi cercetaţi-i pe aceia care au cedat farmecelor sale şi pe care i-a dus în ispită. Nu sunt ei palizi şi plăpânzi; nu sunt nişte bărbaţi becisnici, cărora le lipseşte spiritul masculinităţii?

17:11. Fugiţi de înşelăciunea feminităţii mincinoase, de mesele îmbelşugate şi de bucatele lăcomiei! Duceţi-vă şi căutaţi tovărăşia Bărbaţilor Adevăraţi. Nu sunt aceştia oneşti, curajoşi şi activi? Ei sunt înconjuraţi de o aură de vigoare; ei vibrează de cântecul vitalităţii. Braţele lor sunt musculoase şi puternice, iar munca este pentru ei o joacă de copil.

17:12. Aceştia vorbesc cu bărbăţie; ei cunosc slăbiciunile curvarilor şi râd de gingăşia bărbaţilor travestiţi în femei. Pasiunile lor sunt ţinute sub control, iar obiceiurile rele nu le întinează spiritul. Se desfată cu moderaţie, aşa că bucuria lor este de durată. Orele lor de odihnă sunt puţine, însă dorm adânc. Au inima liniştită şi trupul puternic. Gândesc repede şi sunt bine făcuţi. Aceştia sunt bărbaţi şi fii de bărbaţi.

17:13. Bucură-te, O, bărbate, de tăria şi curăţenia trupului tău şi nu te ruşina de natura ta. Trăieşte în pace şi mulţumire, căci turtele de făină amestecată cu apă mâncate cu o inimă mulţumită sunt mai bune pentru trup decât bucatele alese mâncate cu ceartă şi duşmănie.

17:14. Nu te obişnui să zaci întins în pat, atunci când zorii îşi arată frumuseţea, căci nimeni nu este sănătos dacă nu cunoaşte zorii.

17:15. Aminteşte-ţi că bucatele de pe masă, care te îmbie, depăşesc nevoile trupului tău.

17:16. Nu te îngrijora gândindu-te la problemele zilei, şi nici nu fi preocupat excesiv de familia şi averea ta. Lucrurile se întâmplă; dezastrul sau puterea vin aşa după cum rânduieşte Dumnezeu. Urmează-ţi propriile impulsuri, iar dacă planurile tale dau greş, mergi înainte liniştit. Fă tot ce poţi şi fii împăcat că nu poţi face mai mult.

17:17. Fă ca inima să-ţi fie liniştită în trup, şi atunci trupul tău nu va cunoaşte boala. El este camera de oaspeţi a sufletului; nu-ţi lăsa sufletul să locuiască în mizerie.

17:18. Dumnezeu a stabilit Legile şi rânduielile care guvernează purtarea omului, precum şi legile care guvernează natura. Faptele nefireşti atrag după sine nenorociri, iar gândurile nefireşti precedă bolile nefireşti.

17:19. Sufletul din trupul omului este ca un cuceritor într-o ţară străină. Legile învingătorului sunt în contradicţie cu legile celor învinşi, însă pentru ca şi unii şi alţii să trăiască împreună în armonie trebuie respectată legea mai mare.

© Biblioteca Spirituală

17:20. Evitaţi să vă faceţi vinovaţi de viclenie şi laşitate, ca să puteţi umbla cu capul sus şi ochii fermi.

17:21. Este păcat ca un bărbat care nu poate cunoaşte femeia să caute ajutor din partea şarpelui.

17:22. Nasul vostru este mereu gata să savureze dulceaţa parfumului, iar gura voastră se desfată cu bunătăţile de pe masă. Ochiul vostru este mereu pregătit să vadă frumuseţea. Dar ţineţi minte că parfumurile nu persistă mult timp în nări, iar bunătăţile distrug pofta pe care o stârnesc. Frumuseţea văzută prea des încetează să mai facă inima să tresalte.

17:23. Regula este ca în toate lucrurile să fiţi cumpătaţi; întoarceţi spatele purtării lipsite de bărbăţie, urmaţi poteca curăţeniei şi feriţi-vă de traiul uşor şi de nedreptate. Urmaţi aceste reguli şi dormiţi adânc; când sunteţi treji, petreceţi-vă timpul în pace.

17:24. Bucuraţi-vă de viaţă; luaţi orice vă dă cu veselie. Când vă dă satisfacţii, fiţi satisfăcuţi; când vă pune la încercare, ridicaţi-vă deasupra încercării, iar când vă loveşte necazul, întâmpinaţi-l ca nişte adevăraţi bărbaţi.

CAPITOLUL XVIII - OMUL – COCHILIA EXTERIOARĂ

18:1. Adoraţi-vă trupul; aveţi grijă de el; păstraţi-l bine, pentru că el este locuinţa sufletului. Oare un asemenea stăpân nu este vrednic de o locuinţă bine întreţinută? Este păcat să vă ocărâţi sau să vă chinuiţi trupul, căci în felul acesta profanaţi cel mai minunat templu de pe Pământ.

18:2. Aşa cum pământul trebuie pregătit pentru orz şi lutul trebuie frământat pentru roată, tot aşa şi trupul trebuie pregătit pentru a-şi împlini scopul.

18:3. Aşa cum cârmaciul conduce corabia şi cum agricultorul deviază apele, tot aşa şi spiritul vostru trebuie să poruncească trupului. Căci lasă oare cârmaciul corabia să preia controlul sau agricultorul zice apelor, „Mergeţi pe drumul vostru”?

18:4. Lasaţi-vă sufletul să vă conducă trupul fără a avea parte de împotrivire, căci dacă există revoltă, atunci veţi fi divizaţi.

18:5. Sănătatea este reflectarea armoniei dintre suflet şi trup. 18:5. Cu ce mirosiţi voi, cu nasul? Păi nu vedeţi că şi un cadavru are nasul intact? Şi ce, ochiul vede atunci când spiritul pleacă? Trupul fără suflet este ca o vâslă fără vâslaş, ca o pânză fără vânt, ca un arc fără arcaş sau ca o locuinţă fără locatar.

18:6. O, omule, care eşti în acelaşi timp şi zeu şi animal, priveşte-te şi vezi ce eşti tu cu adevărat. Nu spune, „Eu nu sunt aşa sau nu sunt pe dincolo”; fii rezonabil şi vezi Adevărul. Ţi-a fost dată limba şi puterea vorbirii; foloseşte aceste puteri care te deosebesc de animal pentru a-i învăţa pe copiii tăi înţelepciunea şi pentru a descoperi tu însuţi cărarea adevărului.

CAPITOLUL XIX - OMUL – ESENŢA VEŞNICĂ

19:1. Aşa cum sicomorul impunător stă ascuns într-o sămânţă mică, tot aşa şi sufletul vostru stă ascuns în trup. Ceea ce este solul negru pentru seminţele care sunt puse în el pentru a ieşi la lumina minunată a zilei, acelaşi lucru este şi această viaţă pentru viaţa de dincolo de mormânt.

19:2. Ceea ce este sănătatea pentru trup, acelaşi lucru este şi conştiinţa pentru suflet. Dacă trupul este bolnav, se va degrada; dacă sufletul este tulburat, acolo va fi nelinişte.

19:3. Faptul că omul este un suflet care locuieşte într-un trup este cel mai evident adevăr. Nu căutaţi să înţelegeţi prea bine acest lucru, deoarece înţelegerea este o calitate a sufletului, iar acesta trebuie mai întâi trezit.

19:4. Este oare luna diferită atunci când stă ascunsă în spatele unui nor? Este ulciorul diferit dacă este îngropat în nisip? Aşa cum aceste lucruri rămân neschimbate chiar dacă nu le vedem, tot aşa se întâmplă şi cu sufletul, chiar dacă este ascuns în trupul unui nebun. Dacă o

© Biblioteca Spirituală

coardă a lăutei se rupe, chiar şi cel mai mare muzician va cânta fals. Astfel, deficienţa arătată de un nebun este cauzată de imperfecţiunile intrumentului material al manifestării lui pământeşti; prin urmare, nu este vorba de spiritul aflat în spatele lui.

19:5. Sufletul vostru a venit în trup ca o foaie nouă de pergament la un manuscris; foaia este curată şi gata de a fi folosită, însă ceea ce veţi scrie pe ea va rămâne înregistrat pentru totdeauna.

19:6. Sufletul vostru este ca un bloc de marmură proaspăt tăiat, pe care fiecare gând şi fiecare faptă lasă o urmă. Este precum lutul proaspăt aruncat pe roata olarului.

19:7. Voi înşivă sunteţi meşterii care daţi formă sufletului vostru, voi sunteţi artiştii care stabilesc modelul. Este el un lucru de o frumuseţe veselă, izvorât din bunătate, sau un lucru întunecat şi groaznic la privit, pentru că este deformat de vicii şi răutate? Puneţi aceste întrebări spiritului vostru, căci numai el ştie ce se ascunde în interior.

19:8. Nu este ceva rău să vă hrăniţi trupul şi să-l îngriijţi, dar băgaţi de seamă să nu vă neglijaţi sufletul. Trupul vine, creşte şi se descompune, însă sufletul rămâne pentru totdeauna. Prin urmare, aveţi grijă de sufletul vostru veşnic, fiindcă el este sinele vostru adevărat.

19:9. Aşa cum este un vas de alabastru în mâinile unui copilaş şi aşa cum este un brici în mâinile unui nebun, tot aşa este şi sufletul în mâinile unui om iresponsabil.

CAPITOLUL XX – ÎNŢELEPCIUNEA

20:1. Primul pas ca să deveniţi înţelepţi este acela de a vă recunoaştea mărimea ignoranţei. Gândiţi-vă la cantitatea enormă de cunoaştere care vă lipseşte, dar nu o neglijaţi deloc pe cea pe care o aveţi. Ca şi frumuseţea femeii, şi aceasta este bine să fie afişată într-un veşmânt simplu, pentru că firea retrasă şi ţinuta nepretenţioasă sunt cele mai importante calităţi pentru a deveni înţelept.

20:2. Ţineţi minte că oamenii se nasc egali în privinţa ignoranţei, şi nimeni, oricât de mare i-ar fi averea, nu poate avea acces la cunoaştere. Adevărata înţelepciune nu provine din cărţi şi învăţătură, ci din observare şi studiu.

20:3. Scribul învăţat cunoaşte o mie de cărţi, dar ce ştie el despre felul de a fi al lăcustei? Cunoaşterea îi aduce unui grădinar mai multă bucurie decât unui judecător. Viaţa celui care hoinăreşte prin sălbăticie nu depinde de cunoaşterea din cărţi, ci de cât de bine cunoaşte modurile de manifestare ale naturii.

20:4.Dacă vrei să nu pari prost în ochii celorlalţi, atunci renunţă la dorinţa de a te da înţelept cu învăţătura pe care ai dobândit-o. Dacă pari înţelept printre proşti, atunci o să pari prost printre înţelepţi.

20:5. Omul înţelept vorbeşte arareori şi fiecare cuvânt al său este o nestemată. Prostul revarsă un şuvoi de cuvinte, dar toate sunt doar zgură. Cuvintele rostite cu calm şi sinceritate sunt poleite cu Adevăr.

20:6. Omul înţelept rămâne surd la laudele care i se aduc; el nu-şi cunoaşte valoarea şi este ultimul care-şi dă seama cât de mari sunt realizările sale.

20:7. Nimeni nu este suficient de înţelept ca să-şi cunoască propria nebunie înainte ca aceasta să se dezlănţuie, însă omul înţelept nu pierde nimic, deoarece eşecul devine călăuza lui spre succes.

20:8. Omul este măreţ doar dacă este înţelept; el va reuşi în viaţă cu ajutorul cunoaşterii pe care o are. Progresul şi puterea sunt apanajul celor înţelepţi; soarta proştilor este să rămână într-o stare de servitute. Aceia care ocolesc căile înţelepciunii sunt proprii lor vrăjmaşi.

20:9. Urmaţi-i pe părinţii voştri din vremurile vechi, căci a lor era înţelepciunea lui Dumnezeu, care este măsura experienţei omului.

20:10. Dacă acum înţelepciunea nu este respectată aşa cum se cuvine, pierderea este a omului, nu a înţelepciunii. Înţelepciunea strigă în exteriorul palatului şi al bordeiului. Ea se poate auzi pe străzi şi în locurile de adunare. Glasul ei spune, „O, proştilor şi fiilor de proşti, cât o să vă

© Biblioteca Spirituală

mai desfătaţi cu prostia voastră?". Dar proştii îşi găsesc plăcerea în prostia lor, iar plăcerea celor slabi este în slăbiciunea lor, aşa că toţi aceştia dispreţuiesc vocea înţelepciunii.

20:11. Lăsaţi-l pe prost să mănânce din pomul lui; această hrană nu-i va fi de folos în vremuri de restrişte. Când furtuna va mătura faţa pământului, lăsând prăpăd în urma ei, proştii vor fi înghiţiţi, iar Pământul va fi ca şi cum aceştia n-ar fi existat niciodată.

20:12. Viaţa este de aşa natură că prostul nu eşuează întotdeauna, şi nici omul înţelept nu are mereu succes. Totuşi, eşecul va fi întotdeuna însoţitorul celor proşti, pe când succesul va fi însoţitorul celor înţelepţi. Dar cum se măsoară oare succesul şi eşecul pământesc în regiunile superioare Pământului?

20:13. Înţelepciunea este hrana sufletului. Omul înţelept îşi hrăneşte sufletul, iar acesta devine mai frumos şi mai puternic. Prostul îşi înfometează sufletul, aşa că acesta se stafideşte şi este deformat de slăbiciune.

20:14. Cel care a crescut în înţelepciune va acţiona întotdeauna la porunca înţelepciunii. Unora le-a fost dată capacitatea de a absorbi înţelepciunea aşa cum nisipul absoarbe apa. Dacă acesta este darul vostru de la Dumnezeu, atunci nu-l strângeţi la pieptul vostru, aşa cum ar face omul meschin. Împărtăşiţi-l cu toţi aceia care sunt mai puţin înţelepţi deoarece cunosc mai puţin, şi nu-l ascundeţi de cei înţelepţi, fiindcă aceştia îl vor spori.

20:15. Omul înţelept este mai puţin îngâmfat decât prostul. Are multe îndoieli şi se răzgândeşte, căci pe măsură ce creşte înţelepciunea, cunoaşterea suferă schimbări.

20:16. Prostul se încăpăţânează să creadă ceea ce vrea; îndoiala nu-i tulbură liniştea. El cunoaşte toate lucrurile, cu excepţia propriei ignoranţe. Omul înţelept este conştient de imperfecţiunile sale şi se străduieşte permanent să se prefecţioneaze. Prostul îşi enumeră mereu micile lui talente şi este mulţumit. El se laudă cu realizările sale în chestiuni lipsite de importanţă.

20:17. Puful de scaieţi pluteşte pe apă ca toată lumea să-l vadă, însă o piatră preţioasă cade la fund. Aşa şi prostul, îşi strigă în vânt calităţile, în timp ce omul înţelept le ţine ascunse în el însuşi. Gâsca depune oul când este liniştită, iar păunul îşi desface coada când stă nemişcat. Balta liniştită şi adâncă ascunde peştele cel mare, iar vaca odihnită dă laptele cel mai bun. În acelaşi fel stau lucrurile şi cu omul tăcut, care în sinea lui dă naştere unui izvor de putere din care oamenii inferiori pot să bea, ca să se răcorească şi să prindă curaj.

20:18. Inima prostului tresare la o speranţă deşartă, însă omul înţelept nu-i dă nicio atenţie. Proştii se ceartă unii cu alţii, dar oamenii înţelepţi cad de acord în linişte.

20:19. Lăsaţi raţiunea să vă stăpânească toate dorinţele şi nu permiteţi speranţelor voastre să treacă dincolo de limitele posibilului. În felul acesta, şansele de succes vor atârna în favoarea voastră în balanţa sorţii, iar inima nu vă va fi copleşită de dezamăgire.

20:20. Omul înţelept nu are nevoie de povaţă, iar prostul nu o acceptă. Mustraţi-i pe proşti şi o să le deveniţi antipatici; mustraţi-i pe înţelepţi şi vor avea o părere bună despre voi. Prostul crede că procedează bine, el îşi justifică faptele în gura mare. Omul înţelept îşi cunoaşte limitele şi caută sfatul altora, iar dacă acesta este bun, ce contează cine i l-a dat? Acceptaţi povaţa care vă este de folos, chiar dacă nu este atât de plăcută.

20:21. Omul care este propriul său doctor în curând nu va mai fi pacient. Povaţa este bună sau proastă, indiferent de cine o dă. O povaţă bună poate ieşi din gura unui prost, iar o povaţă proastă din gura unui înţelept. Însă înţeleptul ţine întotdeauna cont de o povaţă bună, pe când prostul o dă deoparte. Prostul crede ce vrea el. Dar niciodată să nu dispreţuiţi părerile altora sau să le condamnaţi pentru că sunt diferite de ale voastre. Nu s-ar putea oare ca voi să fiţi aceia care greşesc?

20:22. Omul care se consideră înţelept nu crede nimic până când nu i se dovedeşte, însă omul înţelept crede că totul este posibil până când i se dovedeşte că nu e aşa.

20:23. Cei mai înţelepţi dintre oameni pot face şi lucruri prosteşti, însă orice spune şi face un prost nu este nesăbuit.

20:24. Înţelepciunea se ocupă doar de lucrurile care pot fi cunoscute. În cazul problemelor care nu pot fi cunoscute niciodată, cea mai bună înţelepciune este ignoranţa.

© Biblioteca Spirituală

20:25. Înţelepciunea nu poate intra într-o inimă ale cărei porţi sunt zăvorâte cu prejudecăţi, şi nici nu poate pătrunde într-un trup plin de răutate. Puterile spiritului intră în om ca şi cum ar fi nişte oaspeţi; ele nu vin neinvitate şi nici nu rămân dacă nu sunt bine primite.

20:26. Înţelepciunea este rodul experienţei trecute, care se păstrează pentru viitor. Ea poate să nu fie gustoasă, dar este hrănitoare şi nu poate fi neglijată, deoarece consecinţele vor fi groaznice.

20:27. Locuinţa omului înţelept este un sanctuar împotriva disperării, o fortăreaţă care îl apără de forţele nemulţumirii. Prezenţa lui este ca o rază de soare ce alungă întunericul, iar buzele sale sunt ca uşile unei vistierii; când se deschid, de acolo ies numai nestemate.

CAPITOLUL XXI - CURAJUL

21:1. Pericolele, nenorocirile, lupta, dezamăgirea şi durerea reprezintă mai mult sau mai puţin soarta oricărui om. Prin urmare, se cuvine ca toţi să se înarmeze cu curaj şi tărie morală, ca să îndure cu aşa cum se cuvine partea care i s-a atribuit din povara omenirii.

21:2. Aşa cum măgarul abia se mişcă şi trudeşte sub povara pe care o duce, suferind de căldură şi sete şi înfruntând pericolele şi nisipurile arzătoare ale pustietăţii fără să şovăie, tot aşa şi omul trebuie să se folosească de curajul său şi de tăria sa morală pentru a face faţă pericolelor vieţii, care îi stau în cale.

21:3. Omul fricos ascultă plânsul trupului său; membrele îi tremură şi îl cuprinde teama. În inima lui mică nu este loc pentru curaj şi îndrăzneală.

21:4. Omul curajos îi aparţine lui Dumnezeu. El îşi ascultă inima; chipul îi este îndrăzneţ, iar lovitura îi este sigură. Privirea lui cruntă şi planurile îndrăzneţe îi copleşesc pe duşmani. Adversarul trece în proprietatea lui; soţia lui umblă pe afară cu încredere şi doarme bine.

21:5. Omul curajos nu este niciodată robul schimbării sau al şansei. Plăcerile şi satisfacţia lui nu depind de capriciile sorţii nestatornice; zâmbetele şi chipul ei încruntat nu-l tulbură, pentru că este vigilent şi pregătit să facă faţă oricărui lucru care îi iese în cale.

21:6. Aşa este un om curajos. Chiar dacă este mic de statură, iar trupul îi este plăpând, spiritul său îl situează mai presus de ceilalţi. Curajul unui om căruia îi lipseşte tăria sau a unuia care este dezavantajat este mai mare decât al unui om puternic care atacă acelaşi adversar.

21:7. Curajul este calitatea cea mai importantă a unui bărbat, fiindcă în lipsa lui, toţi ceilalţi ar fi în pericol.

21:8. Omul căruia îi lipseşte curajul nu are nimic. Aşadar, dacă cineva este tată şi îşi jefuieşte fiul de exemplul bărbăţiei, înseamnă că l-a înşelat şi şi-a bătut joc de dreptul lui din naştere de a cunoaşte ce este curajul adevărat.

21:9. Curajul şi bărbăţia trec de la tată la fiu prin învăţătură şi exemplu personal. Pe acestea, orice bărbat le poate oferi, şi chiar dacă este cel mai sărac şi mai lipsit de valoare, faptul că le transmite fiului său îi permite să lase moştenire ceva mai important decât bogăţiile.

21:10. Curaj, bărbăţie şi înţelepciune; niciun bărbat nu poate pretinde mai mult, căci la acestea se vor adăuga la timpul potrivit toate lucrurile dezirabile.

21:11. Curajul este o calitate a spiritului, nu a trupului. Activitatea lui îşi pune amprenta asupra sufletului, căci acolo se înregistrează şi orice faptă de laşitate. Curajul este marca Bărbatului Adevărat; timiditatea este marca bărbaţilor efeminaţi şi a celor becisnici.

21:12. Curajul nu înseamnă absenţa fricii, ci biruirea ei. Frica îi cuprinde deopotrivă şi pe cei curajoşi şi pe cei laşi. Cel mai mare curaj este acela când omul luptă cu dârzenie şi voie bună pentru o cauză pierdută. Totuşi, este lipsit de înţelepciune să vă înspăimântaţi cu temeri nefondate sau să vă împovăraţi cu născocirile imaginaţiei, căci aceste lucruri sunt doar nişte fantasme nesănătoase ale mlaştinii care vrea să vă tragă la fund şi să vă distrugă.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXII- MULŢUMIREA

22:1. Legea este imuabilă; ea stabileşte circumstanţele care înconjoară periplul vostru pe Pământ. Totuşi, ea a hotărât că prin natura lucrurilor este posibil ca toate dorinţele rezonabile, toate strădaniile cinstite şi toate nevoile fireşti să fie satisfăcute cu succes.

22:2. Certitudine nu poate exista niciodată, căci certitudinea, atunci când se referă la asemenea lucruri, este împotriva Legii.

22:3. Omul sărac zice, „*O, ce bine ar fi să am bogăţii, ca să pot scăpa de griji!*" Omul bogat spune, „*O, ce bine ar fi să pot renunţa la responsabilităţile mele şi să pot trăi în tihnă*".

2:4. Omul sărac nu poate înţelege grijile şi neliniştea celor bogaţi, căci el nu ştie nimic despre problemele şi complicaţiile puterii; plictiseala nu face parte din experienţele sale, aşa că el îşi plânge soarta. El vede bucurie pe chipul celorlalţi, dar nu le poate vedea suferinţele ascunse. Îi invidiază pe aceia care au funcţii şi averi, dar nu le poate înţelege responsabilităţile. Invidiază tihna omului bogat şi faptul că este relaxat, însă nu poate cunoaşte tumultul efervescent din pieptul acestuia. Mulţumirea nu este dată de avere, iar pacea sufletească nu este dată de putere.

22:5. Dacă vă număraţi printre cei săraci, staţi liniştiţi, deoarece aveţi multe motive pentru a fi recunoscători. Ce, nu puteţi sta la masă cu mintea tăcută, netulburaţi de trăncăneala linguşitorilor şi ipocriţilor? Sunteţi cumva deranjaţi de cerinţele oamenilor nevoiaşi? Dumicatul din gură nu are gust bun? În stomacul celor bogaţi el ar fi ca o piatră.

22:6. Sarcina pe care o aveţi de îndeplinit în timpul zilei aduce cu ea un somn sănătos, iar dacă patul vă este tare, nu uitaţi că multe capete neliniştite dorm pe puf.

22:7. Bucuria şi mulţumirea vin de undeva din interiorul omului, nu de la lucrurile din afară. Solitudinea este un chin pentru o inimă neliniştită, dar pentru una mulţumită este un balsam.

22:8. Omul care se mulţumeşte cu puţin este înţelept. Cel care nu doreşte mai mult decât ceea ce este necesar va avea întotdeauna destul; grijile lui vor fi puţine.

22:9. Bogăţiile nu aduc pace sufletului. Cea mai mare bogăţie este o inimă mulţumită.

22:10. Dobândirea bogăţiilor nu este o nenorocire; moştenirea averilor nu este un dezastru pentru omul înţelept, căci acesta le va folosi în mod chibzuit şi cumpătat.

22:11. Omul poate să soarbă din cupa bucuriei, dar din cauza firii sale muritoare nu va putea s-o golească.

22:12. Mulţumirea este scopul vieţii, dar mai întâi omul trebuie să alerge în cursă. Nimeni nu poate primi cununa de învingător până când nu se ajunge la sfârşitul cursei şi până când omul nu-şi ocupă locul printre concurenţii aflaţi în Palatele Veşniciei.

22:13. Ce-şi poate dori mai mult omul, decât să aibă o parcelă de teren arabil, o bucată de pajişte, o pădurice de sicomori, o soţie fidelă şi mulţi fii?

22:14. Însă grâul este năpădit de neghină, iar păşunile de buruieni. Florile se ofilesc dacă nu sunt udate, iar ca să găseşti o soţie bună trebuie să fii plin de râvnă. Nimic nu se obţine fără efort şi nimic nu poate fi perfect pe Pământ, căci aceasta este Legea.

22:15. Prin urmare, fiţi mulţumiţi dacă poverile voastre sunt suportabile şi dacă tristeţea vă este echilibrată de bucurie. Trăiţi la maximum ziua de azi; nu oftaţi pentru ziua de mâine, căci va veni; nu regretaţi ziua de ieri, pentru că este moartă.

22:16. Nemulţumirea activă impulsionează realizarea spirituală, dar nemulţumirea pasivă trebuie îndepărtată ca o umflătură malignă, deoarece diminuează plăcerile oamenilor.

22:17. Ţineţi minte că în călătoria voastră plăcerea este o tovarăşă, nu o călăuză.

22:18. Legea stabileşte că poporul care pune plăcerea înainte datoriei, tihna înaintea efortului şi pacea înaintea onoarei va cădea în mâinile altui popor.

22:19. Mulţumirea este o stare a minţii, nu un scop, însă acela care este mulţumit cu orice nu merită nimic.

22:20. A da viaţă este o bucurie; a lua viaţa cuiva înseamnă a renunţa la mulţumire. Cel care are mulţi copii are multe bucurii, însă cel care ia viaţa altui om nu se va bucura de mulţumire.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXIII - SÂRGUINŢA

23:1. Zilele care au trecut s-au dus pentru totdeauna, iar cele ce dorm în pântecul viitorului nu pot fi văzute de voi în starea voastră actuală. Prin urmare, este bine să vă preocupaţi numai de prezent, uitând trecutul şi neavând aşteptări prea mari de la viitor.

23:2. Numai prezentul este al vostru, iar ceea ce vă rezervă viitorul va fi în conformitate cu Legea; aşadar, nu puteţi şti ce vă vor aduce zilele care nu s-au născut încă. În ceea ce priveşte starea voastră viitoare, care depinde de Lege, ea este făurită de gândurile şi faptele voastre din prezent.

23:3. Lenea este mama sărăciei, pe când pe cel harnic şi plin de râvnă îl aşteaptă prosperitatea şi succesul.

23:4. Nu irosiţi primele ore ale zilei. Slujiţi-vă stăpânul cu sârguinţă şi răsplata voastră va fi promovarea. Omul de acţiune se trezeşte de dimineaţă ca să se apuce de treabă. Nu neglijaţi treburile zilei, nici nu le umpleţi cu visuri deşarte de mărire, căci în felul acesta vă hrăniţi cu aer, în timp ce pâinea voastră este mâncată de altcineva.

23:5. Cine este acela care dobândeşte averi sau ajunge la putere sau este respectat de oameni sau este chemat la întrunirile convocate de rege? Nu este oare omul care se trezeşte devreme şi se culcă târziu? Acesta îşi exersează mintea şi o umple de cunoaştere, îşi antrenează trupul, astfel încât plesneşte de sănătate.

23:6. Doar omul care trudeşte îşi poate justifica existenţa, însă acela care nu poartă nicio povară şi nu produce nimic de valoare mai bine ar dispărea.

23:7. Cel leneş şi neprevăzător stârneşte ceartă în locuinţa lui şi îi distruge temelia. El este o povară pentru el însuşi, iar ziua îi trece deosebit de greu. Totul depinde de el, însă nu ştie ce să facă; lenea lui cântăreşte mai mult decât orice trudă.

23:8. Anii vieţii trec ca umbra unui nor călător, fără a lăsa pe Pământ vreo urmă de aducere aminte. Trupul lui se îngraşă din cauza lipsei de mişcare; boala pândeşte în apropiere. Vrea să acţioneze, însă nu are puterea de a se mişca. Este închis într-un nor de lâncezeală, iar gândurile îi sunt tulburate. Nu poate să se ocupe de nimic şi rătăceşte fără niciun scop, asemenea apei care se revarsă dintr-un canal deteriorat.

23:9. Locuinţa lui este în dezordine şi strigă, „*Vai, m-a lovit nenorocirea*”. Familia îl lasă în voia lui, iar el spune, „*Vedeţi, sunt părăsit*”. Este îngropat până la gât în ruinele vieţii sale, dar nu are puterea de a ieşi de sub ele. Ruşinea şi remuşcarea îl vor însoţi în mormânt.

23:10. Ca în toate lucrurile, există un echilibru între muncă şi repaos. Omul care trudeşte cât e ziua de lungă nu cunoaşte niciun moment de relaxare, iar acela care se lasă pradă plăcerilor devine peste măsură de molatec şi nu dobândeşte niciodată posesiuni.

23:11. Uitaţi-vă la barcagiu; o parte din timp se odihneşte pe mal, în timp ce altul îi ia locul la prăjină.

23:12. Nu este nevoie să vă suprasolicitaţi; o viaţă lejeră şi una inactivă nu înseamnă unul şi acelaşi lucru. Ocupaţi-vă doar de treburile voastre; guvernatorul ştie cum să conducă.

23:13. Urmăriţi perfecţiunea în tot ceea ce faceţi, căci încă nu s-au stabilit limitele meşteşugurilor. Căutaţi întotdeauna să ajungeţi la un nivel neatins anterior.

23:14. Străduiţi-vă mereu să fiţi cei mai buni în ceea ce faceţi şi nu vă irosiţi energia pentru a invidia realizările altora. Străduiţi-vă mereu să vă îmbunătăţiţi calităţile, astfel încât să vă luaţi locul printre maeştrii meşteşugului vostru.

23:15. Nu căutaţi să triumfaţi asupra rivalilor voştri prin mijloace necinstite, ci biruiţi-i doar prin superioritatea voastră. Astfel, chiar dacă veţi eşua, lovitura va fi atenuată de faptul că v-aţi păstrat onoarea.

23:16. Succesul este bun şi de dorit, însă în sine el joacă un rol minor în dezvoltarea sufletului. Contează doar felul în care succesul sau eşecul îşi pun amprenta asupra voastră.

23:17. Analizaţi cu atenţie motivele pentru care alţii au succes; ceea ce realizează ei nu este mai presus de puterile voastre. Nu fiţi dintre aceia care nu se minunează când alţii mişcă munţii, dar cred că ei nu pot căra nici măcar o pietricică.

23:18. Sârguinţa va fi întotdeauna răsplătită de un stăpân înţelept.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXIV - MUNCA

24:1. Pe Pământ, toţi oamenii trebuie să trudească, nu pentru că sunt născuţi să fie robi, ci pentru că sunt moştenitorii lui Dumnezeu şi trebuie să lucreze în via Lui.

24:2. Chiar dacă un om se naşte bogat şi nobil, dacă nu contribuie la viaţă în conformitate cu poziţia pe care o are în societate, acesta va fi socotit nevrednic în ochii lui

Dumnezeu. Chiar dacă un om este mare proprietar de pământuri şi are mulţi slujitori, asta nu înseamnă că îşi aduce contribuţia la viaţă.

24:3. Leneşul este un spectator care priveşte parada vieţii; el doar se uită, deşi viaţa are nevoie de luptători. Locul lui nu este printre acei oameni care înaintează spre regiunile necunoscute ale viitorului, către destinul care-i aşteaptă în Palatele Veşniciei.

24:4. Leneşul devine doar un simplu individ care merge în spatele oştirii, un pierdevară în tovărăşia acelor viteji care poartă pe umeri poverile pe drumul către moştenirea glorioasă a omului.

24:5. Toată munca este în zadar dacă este lipsită de scop, iar munca nu trebuie să urmărească întreţinerea trupului, ci satisfacerea sufletului. Omul care munceşte cu vervă îşi arată iubirea faţă de viaţă.

24:6. Ţesătorul trebuie să insufle firelor ceva din el însuşi, astfel încât să dea pânzei ceva din natura sa. Constructorul trebuie să pună fundaţia cu grijă şi sârguinţă şi să ridice casa cu deosebită atenţie, ca şi cum ar urma să fie locuinţa lui.

24:7. Agricultorul trebuie să are pământul cu o grijă iubitoare şi să semene sămânţa cu blândeţe, ca şi cum roadele acelea ar fi pentru copiii lui.

24:8. Meşteşugarul trebuie să impregneze cu spiritul lui lucrurile pe care le face, căci toţi aceia care lucrează cu mâinile trebuie să-şi pună pecetea pe ele.

24:9. Dacă trudiţi fără a avea satisfacţie, dacă lucraţi în scârbă, urmând o rutină monotonă, atunci ar fi mai bine să nu mai lucraţi deloc. O bucată de pâine coaptă cu indiferenţă cade greu la stomac. Dacă o casă este construită fără grijă, aceasta va deveni o locuinţă în care va domni tulburarea.

24:10. Faceţi binele ori de câte ori puteţi; lucraţi cât mai temeinic şi bucuria vă va umple inima. Pe Pământ, soarta voastră este mai degrabă truda decât revelaţia; speculaţiile în privinţa lucrurilor divine nu trebuie să treacă dincolo de limitele inimii voastre.

24:11. Nu toată munca este sănătoasă. Cel ce munceşte cu jumătate de inimă sau este neglijent în meşteşugul lui sădeşte în natură imperfecţiunea. Un astfel de om trişează, iar truda lui eminte un lucru nevăzut, care, asemenea unui abur otrăvitor, îi amorţeşte spiritul.

24:12. Nu lăsaţi niciodată ca vreo pasiune să vă devoreze substanţa sau să devină prea costisitoare, ca nu cumva chinul plăţii să fie mai mare decât plăcerea pe care o aduce. Viaţa omului trebuie să fie un amestec sănătos de obligaţii esenţiale, la care să se adauge în cantităţi moderate odihna înviorătoare şi plăcerea.

24:13. Totuşi, odihna, pentru a fi benefică, trebuie folosită cu înţelepciune, iar omul nu trebuie să-i ignore capcanele. Este bine să ţineţi minte că odihna nu înseamnă lene, care este doar o pierdere de timp.

24:14. Atunci când vă bucuraţi de odihnă, evitaţi toate vizitele împovărătoare şi inutile. Evitaţi ovaţiile mulţimii schimbătoare, care se gudură pe lângă cei renumiţi şi faimoşi, fiindcă aceste ovaţii sunt lipsite de substanţă. Ele sunt o cunună făcută din vânt.

24:15. Nu faceţi excese în privinţa odihnei şi plăcerii, şi ţineţi minte că plăcerile repetate de prea multe ori devin plictisitoare. Lăsaţi-le să fie sănătoase şi înviorătoare, dar nu le acordaţi prea mult timp, şi nici nu le lăsaţi să vă acapareze întreaga viaţă.

24:16. Omul vesel munceşte cu sârguinţă pentru a-şi îndeplini sarcina care i-a fost atribuită, însă pentru omul trist truda este ca un drog care-l detaşează de nefericirea din lăuntrul lui. Munca este o activitate firească numai atunci când este întreprinsă pentru a asigura necesităţile oamenilor sau pentru a le oferi satisfacţie. Sclav nu este întotdeauna doar acela care este legat.

24:17. Cunoaşterea şi iscusinţa pe care oamenii le dobândesc pentru a-şi însuşi un

© Biblioteca Spirituală

meşteşug sunt suficiente pentru a le asigura nevoile zilnice, dar oare nu este cunoaşterea care-i izbăveşte din jugul vieţii cea mai mare realizare a lor?

CAPITOLUL XXV - REPUTAŢIA

25:1. Bogăţiile pot trece de la unul la altul; iscusinţa şi cunoaştere pot fi transmise, însă reputaţia unui om este asemenea naturii sale, îi aparţine doar lui însuşi.

25:2. Prin urmare, reputaţia este bunul vostru inalienabil. Dacă aveţi grijă de ea aşa cum se cuvine, vă va purta prin viaţă la fel cum un cal iute îl poartă pe călăreţul lui peste nisipurile grosiere ale pustietăţii. Însă dacă o neglijaţi, aşa cum omul nechibzuit îşi neglijează soţia, atunci să nu vă plângeţi dacă ceea ce vă desfată va începe să vă provoace o tristeţe pe care veţi fi nevoiţi s-o îndurați tot restul zilelor voastre.

25:3. Când corabia prosperităţii se va scufunda şi veţi fi aruncaţi în marea falimentului, atunci buna voastră reputaţie, dacă aţi avut grijă de ea, va fi funia de care vă veţi agăţa pentru a vă salva viaţa.

25:4. Când veţi fi asaltaţi de dificultăţi, atunci înseamnă că este cazul să fiţi atenţi, ca nu cumva reputaţia voastră să fie terfelită; căci nu este dificil să-ţi păstrezi reputaţia dacă nu este pusă la încercare de întâmplările nefericite.

25:5. Reputaţia unui om care nu a fost pus la încercare de lucruri potrivnice este ca iscusinţa unui alergător care nu a participat la nicio cursă. Ea este ca lemnul care nu a fost uscat corespunzător sau ca lutul nears în cuptor.

25:6. Când omul are parte de prosperitate, reputaţia bună are puţină valoare, dar în zilele de restrişte ea este un lucru nepreţuit. Un nume bun este mai valoros decât aurul.

25:7. Nimeni nu poate aprecia valoarea reputaţiei sale până când nu rămâne numai cu ea.

25:8. Bogăţia poate veni la un om şi poate pleca din nou, căci viaţa este inconsecventă. Vremurile bune alternează cu vremurile proaste, căci roata norocului se învârte neîncetat. Prietenii vin şi pleacă în funcţie de interesele lor.

25:9. Doar reputaţia rămâne singurul vostru susţinător, şi ea nu va pleca decât atunci când vreţi voi. Însă odată plecată, nu se mai întoarce, căci fuge iute de la acela care o tratează cu superficialitate. Aşadar, păziţi-vă reputaţia la fel de bine cum vă păziţi fiica.

25:10. Hoţul care vă fură bunurile ia doar lucruri care pot fi înlocuite, însă defăimătorul care vă fură reputaţia fură ceea ce nu vă poate fi dat înapoi, dar ceea ce face nu-i este de niciun folos. Ce este mai preţios pentru voi, reputaţia sau bunurile voastre? Dacă bunurile sunt mai preţioase, înseamnă că nu aveţi încredere în reputaţia voastră, şi poate numai voi ştiţi de ce.

25:11. O reputaţie bună se dobândeşte făcând anumite lucruri şi evitând să faceţi altele. Reputaţia este vâsla stabilizatoare a bărcii care vă poartă peste apele furtunoase ale vieţii.

25:12. Bărbatul Adevărat îşi preţuieşte reputaţia la fel de mult cum îşi preţuieşte şi viaţa, iar dacă cineva rosteşte ceva sau acţionează împotriva ei, atunci o apără. El este vigilent, ca nu cumva să fie împroşcată cu noroi de către bârfitori, şi ştie cum să se comporte cu aceştia.

25:13. Bărbatului becisnic nu-i pasă de reputaţia lui, nici de cea a soţiei lui, căci natura lui sucită se bucură în taină atunci când se înjoseşte în faţa celorlalţi oameni. Cine se numără printre cei mai josnici oameni are şi un avantaj, acela că nu-i mai este teamă că va cădea.

25:14. Doar Bărbatul Adevărat poate avea o reputaţie bună, deoarece păstrarea ei implică o luptă continuă împotriva ispitei.

25:15. O reputaţie bună, care nu este pusă la încercare de necazuri sau care nu este testată în focurile ispitei, are o valoare medie. Ea este ca lutul neatins de foc sau ca o cărămidă care nu a fost arsă la soare.

25:16. Pe măsură ce trupul îşi pierde vigoarea şi spiritul tăria morală în locuinţa luxului, reputaţia îşi pierde şi ea valoarea pe poteca prosperităţii.

25:17. Omul lipsit total de reputaţie rămâne un necunoscut, căci cel ce are cel puţin o cunoştinţă are şi o reputaţie, fie ea bună sau rea.

© Biblioteca Spirituală

25:18. Dacă v-aţi născut în afara unei familii, iar mama voastră n-a avut soţ atunci când v-a dat viaţă, şi de aceea oamenii spun lucruri urâte, care vă fac să suferiţi; sau dacă soţia voastră este o floare ofilită ori fiica voastră este pentru bărbaţi ca un şoarece pentru pisică, ţineţi capul sus şi nu vă simţiţi mici din cauza gândurilor nerostite ale oamenilor. Niciun om vrednic de numele lui nu o să vă osândească pentru slăbiciunile altora; căci nu puteţi fi osândiţi decât pentru lucruri pe care le-aţi neglijat.

25:19. Trebuie să aveţi o bună reputaţie înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor, însă mai presus de toate, căutaţi ca aceasta să nu se bazeze exclusiv pe merite lumeşti.

CAPITOLUL XXVI - AMBIŢIA

26:1. Sicomorul cu frunze mari şi numeroase şi cu multe ramuri, care acum se ridică spre Cer, a fost odinioară o sămânţă mică ascunsă în pântecul întunecat al Pământului. Şi totuşi, cât de mari sunt limitările sale comparativ cu cele ale omului! Aşadar, încercaţi întotdeauna să excelaţi în tot ceea ce faceţi şi căutaţi să atingeţi un scop mai înalt decât acela de a vă bucura de bunăstare.

26:2. Să nu lăsaţi pe nimeni să vă întrecă în bunătate şi să nu invidiaţi pe nimeni pentru calităţile sale, căci lucrul acesta nu vă serveşte la nimic. Mai degrabă căutaţi să vă dezvoltaţi calităţile proprii, dar fiţi cumpătaţi şi ascundeţi în inima voastră dorinţele pe care le aveţi, fiindcă acestea vor da roade la timpul potrivit.

26:3. Nu căutaţi niciodată să vă puneţi planurile în practică prin mijloace necinstite sau să trageţi pe cineva în jos ca să vă puteţi ridica deasupra lui. Urmăriţi să vă atingeţi scopul doar în virtutea superiorităţii voastre, iar dacă succesul vă ocoleşte, măcar onoarea va merge alături de voi.

26:4. Căutarea succesului nu este nici ceva nevrednic, nici ceva nefiresc, întrucât omul s-a născut ca să se lupte. Bărbatul Adevărat se ridică la înălţimea provocărilor vieţii şi se înalţă deasupra oricărui lucru care îi stă împotrivă, la fel cum palmierul se înalţă deasupra tufişurilor. El se ridică deasupra tuturor meschinăriilor Pământului; şi asemenea unui vultur, pluteşte pe aripile libertăţii, având ochii aţintiţi asupra strălucirii soarelui.

26:5. Singurul lucru care se opune iubirii este ambiţia. Fiţi stăpâni pe voi şi veţi putea stăpâni şi pământul, însă cea mai bună modalitate de a avea succes este să urmaţi poveţele pe care le daţi altora.

26:6. Indiferent care este situaţia voastră, căutaţi s-o îmbunătăţiţi. Chiar şi peştii cei mai mici visează să devină balene. Nimeni nu ştie ce poate să facă până când nu încearcă, însă doar un prost se va strădui să depăşească limitele naturii sale. Indiferent ce se întâmplă, căci viitorul este de nepătruns, întâmpinaţi succesul ca un om din Răsărit şi eşecul ca un om din Miazănoapte. Nu vă temeţi dacă prima dată o să cădeţi, căci prăbuşit este doar acela care nu se mai poate ridica; dar dacă veţi reuşi, atunci să fiţi viglenţi, deoarece prosperitatea, ca şi sărăcia, îl poate distruge pe om. Amintiţi-vă mereu că succesul este rodul efortului, iar realizările sunt copiii sârguinţei.

26:7. Majoritatea oamenilor pot face faţă destul de bine necazurilor, dar dacă vreţi să testaţi pe cineva cu adevărat, atunci daţi-i puterea.

26:8. Alegeţi-vă chemarea potrivit aptitudinilor voastre; nu există doi oameni egali în privinţa aptitudinilor şi fiecare este bun la ceva la care altcineva nu este. Nu vă temeţi să începeţi, căci gloria omului vine din îndrăzneala de a începe; asta pentru că întotdeauna începutul unei lucrări este cel mai dificil.

26:9. Cel care nu are aptitudini sau ale cărui aptitudini sunt lipsite de importanţă poate totuşi şi el să prospere dacă se întovărăşeşte cu un om măreţ. Un strop de apă este nesemnificativ şi în arşiţa soarelui se evaporă, dar oare ar dispărea vreodată dacă s-ar uni cu un lac?

26:10. Dacă vă apucaţi de o chestiune importantă, asiguraţi-vă sprijinul unui prieten devotat. Nu se poate face nimic fără ajutor; chiar şi când daţi foc la o mirişte aveţi nevoie de

© Biblioteca Spirituală

ajutorul vântului.

26:11. Preţul succesului este sârguinţa şi efortul necontenit, căci deşi aurul se poate topi complet, dacă lăsaţi să se stingă focul se va întări din nou.

26:12. Nu căutaţi să trăiţi la umbra cuiva pentru că are avere sau titluri; mai bine oamenii ar fi scutiţi de acestea. Ce, voi judecaţi măgarul după căpăstru?

26:13. Fiţi mereu gata să recunoaşteţi un avantaj şi nu vă grăbiţi să răzbunaţi un lucru rău; în felul acesta, veţi avea parte mai mult de foloase decât de pagube.

26:14. Izvorul ambiţiei există în pieptul oricărui om, dar nu la toţi curge. La unii este ţinut în loc de înfrânare, iar la alţii de teamă. Alţii nu pot înfrunta cerinţele sale, iar unii consideră că drumul este prea greu. Bărbaţii becisnici renunţă la luptă chiar înainte să înceapă.

CAPITOLUL XXVII – CINSTEA

27:1. Cinstea este o virtute a Bărbatului Adevărat, pentru că el este cinstit în tot ceea ce face şi, nu în ultimul rând, în raport cu el însuşi. Cel mai necinstit este omul care se înşală pe sine însuşi, şi aceasta este cea mai răspândită formă de înşelăciune.

27:2. Chiar şi bărbatul becisnic, dacă este cinstit cu el însuşi, face un pas către bărbăţie.

27:3. Copiii mei, ţineţi minte că cinstea va fi răsplătită întotdeauna, chiar dacă acest lucru nu este atât de evident. De fapt, această neclaritate este necesară pentru marele plan al evoluţiei lucrurilor. Gândul acesta aduce mângâiere inimii unui om bătrân în aceste zile nefericite, când cinstea a ajuns o nestemată ce nu mai poate fi prelucrată.

27:4. Faptele şirete, făcute pe furiş, pot fi ascunse bine de alţii, însă ele îşi pun o amprentă nefastă asupra sufletului. Dacă persoana este necinstită, sufletul ei nu este plăcut la privit.

27:5. Mai bine ca omul să fie un cerşetor care umblă cu Dumnezeu în austeritatea cinstei, decât un un bogătan care stă într-o locuinţă luxoasă şi care are privirea împietrită şi sufletul temător.

27:6. Nu toţi oamenii săraci sunt cinstiţi şi nu toţi oamenii bogaţi sunt escroci; nu sărăcia şi bogăţia stabilesc limitele. Mai degrabă ar trebui ca lucrurile să stea în felul acesta: ca oamenii cinstiţi să dobândească bogăţii, iar cei necinstiţi să fie săraci. Însă aceasta este o provocare la înălţimea căreia omul nu se poate ridica încă.

27:7. Niciodată nu deposedaţi pe cineva de pământ prin mijloace necinstite. Când faceţi schimb de produse cu cineva, fiţi cumpătaţi când vă tocmiţi şi nu profitaţi de pe urma ignoranţei persoanei respective pentru a câştiga de pe urma ei.

27:8. Nu faceţi ca balanţa să se încline mai mult folosind greutăţi contrafăcute sau schimbând reperele, ca nu cumva în ziua reglării conturilor să fiţi prinşi de maimuţa care stă în spatele Marii Balanţe.

27:9. Cinstea şi mita nu se împacă una cu alta. Afacerile cinstite nu vă vor face de ruşine înaintea oamenilor; mita se dă întotdeauna pe ascuns, fiind ca un pact între două jigodii.

27:10. Omul cinstit câştigă aprecierea celorlalţi, iar a fi stimat de oameni este un lucru mai bun decât bogăţiile înghesuite în vistierie. Însă cinstea aparţine inimii şi nu este întotdeauna atât de evidentă; numai spiritele cunosc intenţia. Motivele scrise în inima omului sunt adesea citite greşit.

27:11. Un scrib sau un funcţionar n-ar trebui să se lase mituit ca să şteargă ceva din registre sau să adauge ceva ce nu se află acolo, fiindcă aşa ceva reprezintă o urâciune. El trebuie să scrie doar ce este adevărat, căci mâna care ţine condeiul va deveni gura adevărului.

27:12. Este rău pentru popor dacă există necinste printre oamenii de rând, dar este un dezastru atunci când cei cu funcţii înalte sunt necinstiţi.

27:13. Ţăranul fură cu pumnul, stăpânul fură cu grămada, dar este mai bine ca mâinile să nu fie pline, ci curate.

27:14. Cinstea nu este răsplătită în mod necesar aici pe Pământ. Adevărata răsplată a cinstei este întărirea insesizabilă a sufletului.

27:15. Bărbaţii Adevăraţi sunt cinstiţi pur şi simplu; aceasta este natura lor. Bărbaţii

© Biblioteca Spirituală

becisnici sunt cinstiţi cu ipocrizie, fiindcă vor să aibă parte de avantajele pe care le aduce reputaţia de a fi cinstiţi. Însă singurul care nu poate fi înşelat este spiritul.

27:16. Este uşor să fii cinstit atunci când ai parte de prosperitate, însă adevărata cinste a omului se vede atunci când are parte de necazuri şi nenorociri. Acesta este unul dintre motivele pentru care viaţa omului este copleşită de nenorociri, căci ele nu sunt trimise la întâmplare.

27:17. Legea stabileşte că cinstea nu va servi întotdeauna cel mai bine interesele oamenilor de pe Pământ. Acest lucru nu se întâmplă din cauza faptului că cineva a fost pus la încercare şi s-a dovedit a fi necinstit, pentru că cinstea şi-a atins scopul; încercarea a urmărit să stabilească dacă omul este cinstit de dragul sufletului său. De asemenea, Legea rânduieşte că dacă cineva nu este cinstit pe Pământ, atunci sufletul său va purta pentru totdeauna cicatricele faptului că este necinstit.

CAPITOLUL XXVIII – DĂRNICIA

28:1. Este un lucru rău să daţi doar celor care merită. Priviţi pomul din vie, orzul de pe ogorul arat, vaca de pe păşune sau păsările de curte din ţarcurile lor. Nu trăiesc ele doar pentru a da, căci acesta este felul lor de a sluji viaţa?

28:2. Nu merită şi aproapele vostru să-i acordaţi atenţie, indiferent de poziţia lui socială, deoarece călătoriţi împreună prin viaţă? Nu este el tovarăşul vostru pe Pământ, fratele vostru întru Dumnezeu? Nimeni nu este vrednic să judece greşelile altora, decât dacă şi el a fost ispitit în acelaşi fel. Este relativ uşor să vedeţi păcatele altor oameni; oricine poate să facă lucrul acesta, pentru că este mai uşor să staţi şi să-i judecaţi pe alţii, însă doar omul superior îşi poate vedea propriile păcate.

28:3. Omul care nu merită absolut nimic este acela care nu are nicio nevoie. Însă toţi oamenii sunt tovarăşi în călătoria lor prin viaţă; unii sunt tovarăşi buni, alţii sunt tovarăşi răi; unii sunt curajoşi, alţii sunt fricoşi; unii bâjbâie şi cad; alţii îşi croiesc drum înainte, dar sunt cu toţii împreună. Prin urmare, să nu-i părăsiţi niciodată pe tovarăşii voştri de călătorie atunci când dau de necaz, întrucât undeva, pe parcursul drumului, veţi avea şi voi nevoie de ajutor.

28:4. Oamenii săraci, oamenii de rând, au şi ei mândrie şi demnitate; prin urmare, s-ar putea să fie mai uşor pentru voi să oferiţi decât pentru ei să primească. Pomenile pe care le daţi vă pot face să străluciţi pe dinăuntru, însă în acelaşi timp ele pot răni inima celor care le primesc.

28:5. Când daţi ceva, gândiţi-vă bine, voi sunteţi cei care daţi? Nu este mai corect să spunem că viaţa este cea care dă vieţii, că are loc un transfer de la un paznic al vieţii la altul? Ce altceva sunteţi voi decât nişte instrumente, nişte martori, nişte agenţi ai tranzacţiei?

28:6. Voi sunteţi datori vieţii, căci nu este ea cea care v-a dat tot ce aveţi? Dacă printre oameni ar exista vreunul care nu a primit nimic de la viaţă, atunci lăsaţi-l pe el să fie acela care nu vrea să dea.

28:7. Cel care dă în mod corect este omul care după ce a dat nu-şi mai aduce aminte de darul lui. Însă cel care primeşte, dacă este vrednic, nu va uita niciodată.

28:8. Inima unui om darnic este ca o apă fertilizatoare, care se revarsă şi face să apară pe faţa pământului roade, ierburi şi flori. Ea îmbracă viaţa cu frumuseţe şi bucură inimile oamenilor.

28:9. Omul darnic poartă în inima lui un izvor veşnic de bunăvoinţă, din care curg apele bunătăţii, ce hrănesc grădinile iubirii şi respectului. El dă o mână de ajutor celor nevoiaşi, el priveşte cu compasiune starea în care se află oamenii săraci şi cei bătrâni şi le aduce lucruri care să uşureze povara zilelor lor.

CAPITOLUL XXIX - VOIOŞIA

29:1. De unde vine tristeţea? Nu din lucrurile exterioare, ci dintr-un vierme aflat în inimă. Ea nu are o existenţă de sine stătătoare, ci se înfruptă din slăbiciunea spiritului vostru.

29:2. Întotdeauna va exista tristeţe, fiindcă Legea spune că ea este esenţială pentru

© Biblioteca Spirituală

călirea sufletului, însă tristeţea este unul dintre vrăjmaşii care trebuie biruiţi şi aruncaţi afară. Ea nu este ceva ce trebuie acceptat cu resemnare. Lucrul cel mai bun pe care putem să-l facem este să ne ridicăm deasupra ei.

29:3. Prin urmare, lasă-ţi chipul să strălucească de voioşie, căci o faţă veselă va aduce lumină chiar şi în vieţile celor împovăraţi şi bucurie chiar şi celor mai necăjiţi. Un chip trist, care indică o inimă posomorâtă, va ucide până şi veselia celor tineri.

29:4. Nu mergeţi niciodată printre oameni cu o faţă tristă, căci aceasta va fi repede uitată. Oamenilor nu le pasă de chipurile întunecate, însă pe cele plăcute şi le vor aminti cu uşurinţă.

29:5. Atunci când un om care a intrat zâmbind în magazia de unde se distribuie orzul iese afară încruntat, acesta îşi arată nemulţumirea, iar cei care îşi aşteaptă rândul îl condamnă pe supraveghetor pentru faptul că socoteşte greşit. Însă cei care au de-a face cu oameni înţelepţi au chipuri vesele.

29:6. Deşi talentele voastre sunt de aşa natură încât nu puteţi părea măreţi în prezenţa altora, totuşi vă puteţi apropia de măreţie devenind plăcuţi şi agreabili. Este uşor ca un om să pară măreţ atunci când este măreţ, dar este greu ca cineva să pară plăcut şi agreabil atunci când nu este aşa.

29:7. Aerul trist al descurajării viciază aerul pur al vieţii. Angoasa din inima omului becisnic îi sporeşte nefericirea. Dacă pierde un ac este ca şi cum ar fi pierdut o avere. Mintea lui este împovărată cu nimicuri şi de aceea nu poate acorda atenţia cuvenită chestiunilor importante. Inima omului voios nu se întristează din cauza unor lucruri minore, aşa că este liberă să se ocupe de ceea ce este cu adevărat important.

29:8. Tristeţea, jalea şi deznădejdea apasă pe umerii bărbatului becisnic. Acestea îi secătuiesc puterile, voinţa şi bărbăţia.

29:9. Tristeţea şi necazurile reprezintă soarta tuturor oamenilor, însă povara le este uşurată dacă le poartă cu voioşie. Când sunteţi loviţi de nenorocire este bine să vă gândiţi, „Este oare acesta un lucru rău şi fără niciun scop?”.

29:10. Inima deznădăjduită invită înăuntru laşitatea şi josnicia; ea lasă să pătrundă în ea lucrurile inferioare. Inima voioasă nu are loc pentru asemenea lucruri.

29:11. Nu vă lăsaţi induşi în eroare de masca pietăţii, care ascunde inima tristă a omului melancolic. Chipul celui bun cu adevărat, ca şi înfăţişarea omului înţelept, străluceşte datorită veseliei sufletului său. Nici cea mai mare tristeţe şi cea mai copleşitoare nenorocire nu pot să facă să-i dispară strălucirea.

29:12. În mijlocul necazurilor şi tristeţii, lucrurile care altădată umpleau inima de bucurie nu dispar în totalitate. Şi atunci de ce să fie acestea oferite ca jertfă pe altarul tristeţii? Nu este oare prea exagerată o astfel de tristeţe? Nu este această jertfă inutilă şi neproductivă?

29:13. Îngrijorarea şi tristeţea nu uşurează niciodată povara suferinţei, şi nici nu modifică situaţia existentă. Doar voioşia, răbdarea şi tăria morală uşurează această povară şi îi atenuează loviturile.

29:14. Omul trist îşi îmbrăţişează nefericirea în singurătate, precum avarul care îşi adună aurul, deoarece nu suportă să o lase să plece. Ea i-a umplut viaţa, căci nu are prieteni, fiindcă aceştia au fugit şi l-au lăsat să se bucure de tristeţea lui dragă.

29:15. Tristeţea nu este copilul cugetului; ea nu ştie ce este raţiunea; ea respinge ofertele de prietenie şi manifestările de compasiune; ea caută doar tovărăşia acelora care au compasiune pentru ea. Cauza nu este importantă, pentru că tristeţea este un scop în sine. Eliminaţi cauza şi veţi vedea că tristeţea va rămâne. Tristeţea este o stare interioară, nu rezultatul unor împrejurări externe.

29:16. Care sunt cauzele tuturor formelor de tristeţe? Oare nu actul de a trăi şi schimbările care se produc? Şi atunci, nu înseamnă că tristeţea este inutilă? De viaţă nu puteţi scăpa, iar celelalte lucruri şi situaţii nu se schimbă ele permanent? Căci aceasta este Legea.

29:17. Aşadar, omul, care a fost creat în conformitate cu Legea şi se supune Legii, trebuie să-i accepte deciziile. Viaţa lui este guvernată de rânduielile ei, şi de acestea nu poate scăpa. Căci oricât de mult ai lovi cu capul un munte, el va continua să rămână neclintit.

© Biblioteca Spirituală

29:18. Acceptaţi cu voioşie acele lucruri care nu pot fi afectate de tristeţe; în felul acesta, povara ei se va uşura. Soarele străluceşte mai tare pentru omul voios.

29:19. O singură tristeţe este vrednică de milă; o singură tristeţe stârneşte inima; o singură tristeţe este extraordinar de profundă şi doar o singură tristeţe este într-adevăr reală. Aceea este tristeţea inimii voioase.

29:20. Dacă ştiţi că tristeţea şi necazul vă vor ieşi în cale, deoarece ele sunt o parte a tiparului vieţii, atunci veţi fi înţelepţi dacă vă veţi pregăti să daţi piept cu ele; dar este un lucru lipsit de înţelepciune să le căutaţi voi înşivă. Uneltele cu ajutorul cărora viaţa ne încearcă nu sunt niciodată departe de noi.

29:21. Dacă sunteţi ignoranţi în privinţa Legii, să nu vă plângeţi de ea. Mai bine căutaţi să înţelegeţi natura Legii, căci în felul acesta veţi înţelege ce este viaţa. Cel care înţelege Legea ştie de ce tiparul vieţii este cel care este, de ce este un model de lumini şi umbre.

29:22. Legea este neschimbătoare şi implacabilă, şi numai un prost vorbeşte împotriva a ceva ce nu poate fi schimbat. Omul nu va găsi niciodată mulţumirea până când nu va învăţa să accepte Legea aşa cum a fost ea stabilită. Ea guvernează întregul Pământ, precum şi viaţa lui; a trăi în armonie cu ea înseamnă a trăi în pace.

29:23. Dacă în slăbiciunea şi nestatornicia voastră credeţi că povara Legii este intolerabilă, toate văicărelile şi gemetele voastre nu vor uşura povara; nu se va întâmpla nimic, ci doar vă veţi spori suferinţa. Legea nu face nicio concesie slăbiciunilor oamenilor.

29:24. Firea omului este în conformitate cu Legea, de aceea este un lucru nefiresc ca cineva să se revolte împotriva ei; căci în felul acesta omul nu poate obţine nimic. Tot ce obţine este ca în el să se adune nemulţumirea. Nu este mai bine să trăiască în pace cu starea naturală a lucrurilor decât să se simtă sfâşiat în sinea lui din cauza revoltei sale zadarnice?

29:25. Nu stă în natura voastră să răbdaţi loviturile necazurilor fără a suferi, dar stă în natura voastră şi este de datoria voastră să le înfruntaţi ca nişte bărbaţi.

29:26. Tristeţea de dragul tristeţii îi răpeşte omului bărbăţia, iar omul care suferă nu este pregătit să se apuce de lucruri măreţe.

29:27. Prin urmare, aveţi grijă să nu vă provocaţi singuri vreo boală sau să vă pierdeţi aptitudinile lăsându-vă pradă slăbiciunilor spiritului, căci acestea nu duc la nimic bun. Există pe Pământ suficientă tristeţe reală şi suficientă suferinţă adevărată, care au un scop bine definit.

29:28. Pentru omul voios viaţa este o plăcere, dar pentru cel trist ea este o povară. Un chip voios este întotdeauna binevenit, un spirit voios uşurează povara multor oameni, iar un suflet voios nu este niciodată separat de Dumnezeu.

CAPITOLUL XXX - DISCREŢIA

30:1. Prevederea şi precauţia nu sunt înrudite cu laşitatea; chiar şi furnicile mărşăluiesc înarmate. Este înţelept să traversaţi curtea înainte să întărâtaţi taurul şi să învăţaţi să înotaţi înainte să clătinaţi barca.

30:2. Nu vă duceţi într-o adunare de bărbaţi dacă aveţi chef de scandal, iar ei sunt puşi pe ceartă. Evitaţi să faceţi ce face mulţimea, căci barca se scufundă dacă în ea se urcă prea mulţi oameni.

30:3. Cuţitele ascuţite sunt luate degrabă în mână de către aceia care se opun intrării cuiva nepoftit. Este imprudent să căutaţi să intraţi în alt mod decât cu invitaţie şi la momentul potrivit.

30:4. Înaine să deschideţi gura în prezenţa altora faceţi-vă ordine în gânduri, iar atunci când vorbiţi cântăriţi cu grijă cuvintele şi fiţi cumpătaţi atunci când le rostiţi, căci odată rostite ele prind aripi şi nu le mai puteţi lua înapoi. Fiţi rezervaţi, deoarece dacă le spuneţi tuturor ce vreţi să faceţi, lucrurile vă vor scăpa din mână.

30:5. Înainte să întreprindeţi ceva, analizaţi contextul fiecărei acţiuni şi rezultatul pe care îl poate avea. Este o nebunie să deschideţi gura sau să faceţi un anumit lucru până când nu aţi cântărit bine consecinţele. În felul acesta, dezonoarea nu vă va umbri niciodată cărarea, iar

© Biblioteca Spirituală

ruşinea nu va intra pe uşa locuinţei voastre. Dacă vă veţi conduce paşii cu discreţie nu veţi cunoaşte remuşcarea şi nici nu veţi fi apăsaţi de tristeţe pentru faptele pe care le-aţi săvârşit.

30:6. Fie ca chibzuinţa să vă însoţească întotdeauna; glasul ei rosteşte cuvinte de înţelepciune, iar mâna ei vă va călăuzi mereu şi vă va purta în siguranţă pe cărările binelui. Ea vă va păzi de loviturile nenorocirilor şi vă va proteja de vânturile necazurilor.

30:7. Aplecaţi-vă urechea la sfaturile ei chibzuite şi scrieţi-le pe tablele inimii voastre. Ea este mama tuturor virtuţilor şi apărătoarea mulţumirii sufleteşti.

30:8. Nu acceptaţi nicio favoare din partea omului impulsiv şi niciun folos din partea celui orgolios. Aceştia nu caută altceva decât să-şi satisfacă sentimentele egoiste; motivul lor este vanitatea, iar scopul lor este înfumurarea.

30:9. Dicreţia, chibzuinţa şi sârguinţa nu garantează succcesul, căci acest lucru este contrar Legii. Cel ce slujeşte scopului vieţii nu are parte în mod inevitabil de succes lumesc.

30:10. Refuzaţi favorurile mercenarilor, pentru că veţi fi prinşi în ele ca într-o plasă din care nu veţi putea scăpa aşa uşor.

30:11. Nu vă grăbiţi niciodată să obţineţi ceea ce este avantajos; omul chibzuit se grăbeşte încet. Nu creaţi niciodată premisele care vor distruge un avantaj sau o oportunitate.

30.12. Ceea ce se dobândeşte în grabă se va pierde repede, însă ceea ce se câştigă pe îndelete se va păstra. Şi să nu uitaţi că bunurile şi aurul, ca şi armele de război, trebuie mânuite cu grijă.

30:13. Cântăriţi în inima voastră tot ceea ce faceţi şi nu vă croiţi drum cu ajutorul limbii. Chiar dacă limba omului este precum cârma unei corăbii, aşa cum se spune în scrierile mai noi, tot inima este cea care stă de strajă la arcuri.

30:14. Un om chibzuit ţine ceea ce ştie în spatele limbii sale, însă limba prostului îi arată prostia. Omul care vorbeşte fără să gândească va fi dus de limba sa pe drumuri greşite; el va fi prins în plasa cuvintelor sale nesăbuite.

30:15. Judecaţi-i pe toţi oamenii cu discreţie şi reţinere, fără grabă şi fără prejudecăţi. Nu judecaţi pe nimeni după ce se bârfeşte prin târg, ci după felul în care vi se înfăţişează vouă. Iar faptul că un om este popular în târg nu îl recomandă cu nimic.

30:16. Fiţi chibzuiţi în relaţiile voastre cu oamenii, ca să puteţi fi respectaţi pentru onestitatea voastră. Întoarceţi-vă plugul la marginea ogorului şi nu trageţi nicio brazdă dincolo de hotarul altuia. Nu lăsaţi vitele să se abată de pe păşunile voastre.

30:17. Mai bine o măsură de pământ care este a voastră, decât o mie de măsuri dobândite prin necinste şi înşelăciune.

30:18. Este o vreme să fiţi curajoşi şi o vreme să fiţi discreţi. Prin urmare, grăbiţi-vă să dobândiţi cunoaşterea şi să ştiţi să le deosebiţi, căci doar aceia care fac acest lucru vor trăi în pace şi prosperitate.

30:19. Proştii dau buzna în mlaştini şi pier, dar înţelepţii păşesc cu grijă şi reuşesc să treacă prin ele. Numai un prost va sta sub un zid aplecat.

30:20. Fiţi curajoşi şi precauţi, nu curajoşi şi imprudenţi, căci prostia poate să ducă de râpă chiar şi cele mai curajoase fapte.

30:21. Cea mai mare calitate a omului, aceea care îl deosebeşte de fiarele câmpului şi ale pădurii, cel mai periculos şi mai neliniştitor dar al lui Dumnezeu, este liberul arbitru; totuşi, acesta reprezintă promisiunea de aur a Dumnezeirii. Prin urmare, să vă analizaţi întotdeauna faptele cu atenţie şi să le cântăriţi cu chibzuinţă, ca şi cum aţi fi o călăuză. Căci aşa cum vârtejul de vânt ridică nisipul şi îl aruncă asupra muncii oamenilor, tot aşa şi glasul iresponsabil al gloatei copleşeşte raţiunea celor care îi ascultă vorbele fără să gândească.

30:22. Căutaţi adevărata semnificaţie din spatele cuvintelor care se revarsă de pe buze; vedeţi dacă în inima vorbitorului se află Adevărul sau doar o umbră a lui. Fie ca viaţa voastră să fie guvernată de raţiune şi experienţă, în aşa fel încât dacă eşuaţi, să nu daţi nimănui socoteală în afară de vouă înşivă.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XXXI - CUMPĂTAREA

31:1. Niciodată să nu căutaţi să trăiţi dincolo de hotarele condiţiei voastre sociale şi niciodată să nu vă împingeţi organismul până la limită, căci lucrurile care vă lipsesc la tinereţe vă vor oferi mângâiere la bătrâneţe.

31:2. Să nu lăsaţi niciodată prosperitatea să vă facă orbi la farmecele chibzuinţei, fiindcă acela care se complace în plăcerile nefolositoare ale vieţii va ajunge să sufere în cele din urmă din cauza lipsei lucrurilor necesare.

31:3. Fiţi tot timpul prudenţi; două săgeţi care vibrează sunt mai bune decât una singură, iar trei sunt şi mai bune.

31:4. Există o mare diferenţă între omul cumpătat şi cel avar. Atunci când iubirea de bogăţii şi bunuri depăşeşte limitele moderaţiei, aceasta devine ca o bubă a cugetului. Ea otrăveşte toate trăirile bune, sugrumă simţul onestităţii, sufocă virtutea şi ucide iubirea şi afecţiunea.

31:5. Avarul ar fi în stare să dea farmecele soţiei sale în schimbul aurului; ar fi capabil să-şi folosească copiii ca robi; şi-ar lăsa părinţii să moară de foame şi nu şi-ar deschide cămara. El sacrifică liniştea tuturor pentru lăcomia sa; nici măcar la propria linişte nu se gândeşte, deoarece căutând să-şi satisfacă lăcomia el îşi sacrifică orice bucurie şi orice mulţumire.

CAPITOLUL XXXII - CONDUCEREA

32:1. Dacă sunteţi chemaţi să fiţi conducători ai oamenilor, atunci treceţi la realizarea planurilor voastre, porunciţi şi aveţi grijă ca deciziile voastre să fie puse în practică imediat.

Faceţi în aşa fel încât gândurile dimineţii să devină faptele serii şi nu lăsaţi niciodată să apună soarele peste ceea ce puteaţi să faceţi când a răsărit.

32:2. Gândiţi-vă la zilele care încă nu s-au născut şi nu sacrificaţi viitorul pentru ziua de azi. Să nu vă duceţi niciodată la culcare având ca tovarăş de pat nehotărârea. Problemele nerezolvate cad greu la stomac în timpul vegherilor nopţii.

32:3. Dacă vreţi să fiţi respectaţi în calitatea voastră de conducători, atunci feriţi-vă de avariţie, căci aceasta va alunga încredea pe care alţii o au în voi, iar siguranţa de sine nu poate exista în compania ei. Avariţia este un lucru rău, care îi face chiar şi pe părinţi să săvârşească ticăloşii împotriva copiilor lor.

32:4. Dacă aveţi tărie trupească, nu vă lăudaţi cu ea, fiindcă oamenii sunt conduşi de cei cu spiritul puternic. Calităţile unui conducător şi cele ale unui stăpân nu sunt aceleaşi.

32:5. Să vă faceţi respectaţi prin purtarea voastră cuviincioasă şi prin faptul că vorbiţi deschis. Cel cu gura mare nu invită la respect, ci la amuzament pe la spate. Nu porunciţi, ci mai degrabă călăuziţi. Dacă vreţi să aveţi parte de glorie sau dacă vă place să-i lăudaţi pe alţii, ridicaţi-vă din ţărâna omului muritor de rând şi fixaţi-vă privirea pe cerul înstelat.

32:6. Ţineţi minte că un conducător conduce, şi că este uşor să-l conduci pe om, dar este greu să-i dai porunci.

32:7. Păstraţi-vă întotdeauna stăpânirea de sine. Focurile fanatismului ard cu putere şi mistuie raţiunea; prin urmare, răcoriţi gândurile înfierbântate, care ard într-o inimă pătinaşă. Omul care merge încet va găsi calea cea mai uşoară.

32:8. Să nu fiţi aroganţi datorită funcţiei voastre, căci omul cu inimă mare se smereşte cu uşurinţă. Însă omul arogant, oricât de puternic ar fi, este mai puţin puternic din cauza aroganţei.

32:9. Odată ce aţi început o acţiune, dacă procedaţi cu înţelpciune, duceţi-o până la capăt, fiindcă cel ce struneşte calul în mijlocul săriturii sigur va cădea.

32:10. Conducerea este privilegiul Bărbatului Adevărat, căci un bărbat becisnic nu poate conduce decât alţi bărbaţi becisnici. Comanda poate să-i revină sau să-i fie dată şi unui bărbat becisnic, însă acest lucru nu se întâmplă datorită calităţilor sale, aşa că acesta va conduce prin asuprire.

© Biblioteca Spirituală

32:11. Cel ce conduce la victorie este măreţ, dar cel ce conduce în vreme de înfrângere este şi mai măreţ.

32:12. Cununa conducerii nu este succesul, pentru că Legea stabileşte că cele mai mari eforturi pot fi încununate de eşec.

CAPITOLUL XXXIII – DEMNITATEA

33:1. Demnitatea, atât la necaz, cât şi la noroc, este marca Bărbatului Adevărat. Ţineţivă capul sus şi umblaţi cu o ţinută demnă, astfel încât toţi să-şi dea seama că sunteţi bărbaţi adevăraţi. Căci oamenii servili îşi dau la iveală laşitatea prin ţinuta pe care o au şi prin modul în care se comportă.

33:2. Atunci când furtuna mâniei spulberă autocontrolul oamenilor inferiori, care se lasă purtaţi de temperamentul lor, voi să rămâneţi calmi printre ei, aşa cum stă stânca în faţa asalturilor mării învolburate.

33:3. Adevărata demnitate, nu acea faţadă falsă afişată de ipocriţi, reprezintă manifestarea exterioară a tăriei interioare, iar Bărbaţii Adevăraţi sunt demni întotdeauna. Ea este cea care-l deosebeşte pe prinţ de slujitor şi pe omul curajos de cel fricos şi laş.

33:4. Demnitatea nu este nici o mândrie falsă, nici o faţadă falsă care ascunde o fire arogantă; ea este ţinuta firească a omului încrezător.

33:5. Femeile trebuie să-şi amintească mereu de pudoarea specifică feminităţii şi să nu treacă niciodată de hotarele discreţiei şi bunei-cuviinţe, aşa cum şi bărbatul trebuie să se poarte cu demnitate, pentru că-şi cunoaşte bărbăţia şi este mândru de ea.

33:6. Dacă păstraţi o ţinută demnă atunci când daţi de necaz sau când alţii vă dispreţuiesc părerile şi convingerile, prin acest lucru vă arătaţi măreţia. A rămâne demni atunci când sunteţi batjocoriţi sau deprimaţi înseamnă a vă umili duşmanii.

CAPITOLUL XXXIV - ADEVĂRUL

34:1. Adevărul nu este o calitate a Pământului, ci o infuzie venită din Regiunile Înalte aflate în spatele vălului, unde Adevărul se manifestă în puritate. Aici, pe Pământ, lucrurile nu dezvăluie ochiului adevărata lor natură, căci lucrurile pe care le vedem cu ochii sunt aşa cum le văd ochii, nu aşa cum sunt ele în realitate şi în Adevăr. Ochiul descifrează realitatea într-un mod imperfect.

34:2. Ca să atingă Adevărul, omul trebuie să caute dincolo de Pământ şi de el însuşi. Căci deşi va rămâne legat de Pământ, el va putea să vadă lumina Adevărului, însă doar slab şi ca o reflectare a sursei aflate la mare distanţă.

34:3. Cu toate acestea, căutarea Adevărului trebuie să fie unul dintre scopurile principale ale vieţii. Prin urmare, planeta Pământ, învăţătoarea noastră înţeleaptă, îi arată omului natura amăgirii şi o aşază peste tot în jurul lui, ca el să-i studieze modul de manifestare şi să-i înveţe tertipurile. Este un joc în care omul încearcă să descopere ce este realitatea, însă până acum nu prea a reuşit s-o înţeleagă. Pentru că drumul spre Adevăr trece prin pădurea deasă a iluziei şi traversează marile pustietăţi ale amăgirii.

34:4. Descifraţi secretele unei pietre şi poate veţi descoperi o stea; deschideţi un trup de apă şi poate veţi descoperi o inimă de foc.

34:5. Oare nu spuneau oamenii din vechime că ochii noştri ne înşală în privinţa tuturor lucrurilor şi că doar Marele Ochi poate percepe toate lucrurile în Adevăr?

34:6. Zeităţile din vremurile vechi, care trăiau dincolo de munţii cei înalţi, spuneau că omul nu este o fiinţă solidă, ci el este asemenea unui vârtej în mijlocul unei mări aflate în mişcare. Acestea vedeau Pământul ca pe o mişcare în interiorul unei mişcări, ca pe o viaţă în interiorul unei vieţi, şi nu era oare înţelepciunea lor mai mare decât a noastră?

34:7. Pământul creşte în înţelepciune de la o generaţie la alta, dar nu toată această înţelepciune este transmisă posterităţii. Unele lucruri se pierd, iar altele se câştigă.

© Biblioteca Spirituală

34:8. Poate oare ochiul din alcovul roşu să vadă lucrurile pe care le vede ochiul muritor al omului sau la fereastra Adevărului lucrurile sunt diferite?

34:9. Adevărul şi desăvârşirea sunt unite într-un singur tot, dar niciunul dintre aceste elemente nu este pur pe Pământ. Însă cu toate că oamenii vor să vadă Adevărul, atunci când el stă înaintea lor ei nu îl văd, căci sticla colorată a iluziei ascunde Adevărul mai mult decât orice altceva.

34:10. Adevărul este paharnicul Dumnezeului Adevărat şi el toarnă o cupă plină celor care respectă legile Sale. În viaţă, vine un moment în care oamenii simt o chemare de a fi martori ai Adevărului, atât cât îl pot vedea.

34:11. Omul care se agaţă de Adevăr va dobândi avere şi poziţie socială, căci este un om vrednic.

34:12. Adevărul nu poate fi stabilit pe baza argumentelor oamenilor; prin urmare, el nu trebuie judecat pe baza argumentelor lor, ci argumentele lor trebuie privite în lumina Adevărului, aşa cum este el revelat şi cunoscut. Să nu spuneţi că Adevărul va fi cunoscut odată cu trecerea timpului sau că dacă mulţi oameni cred în ceva anume acel lucru este adevărat.

34:13. Cel mai bun Adevăr la care oamenii pot avea acces vreodată este Adevărul aparent, deoarece Adevărul adevărat nu poate fi dezvăluit oamenilor de pe Pământ. Şi acum, dacă ne gândim la Adevăr şi la minciună, nu par acestea la fel în cazul lucrurilor aflate mai presus de înţelegerea noastră? Prin urmare, cum altfel am putea decide între ele decât cu ajutorul şoaptelor conştiinţei noastre?

34:14. Opinia generală este cea mai neînsemnată dovadă a Adevărului, căci oamenii în general sunt ignoranţi. De aceea şi Legea stabileşte că mediul în care trăieşte omul, precum şi situaţiile prin care trece, conduc mai mult la decepţie decât la Adevăr.

34:15. Căutaţi Adevărul, pentru că el este cel mai măreţ dintre lucrurile pe care omul poate să le priceapă. Dumnezeu este dincolo de înţelegere, dar Adevărul nu; şi doar el este calea spre împlinirea destinului fiecărui om. A progresa în viaţă înseamnă a descoperi Adevărul, dar este oare omul capabil să înţeleagă prezenţa lui măreaţă? Aşa cum bufniţa este orbită de strălucirea soarelui, tot aşa şi omul este orbit de chipul dezvelit al Adevărului maiestuos.

34:16. Adesea, Adevărul este învăluit în amăgire sau este viciat de atingerea odioasă a ipocriziei. Adevărul fără cinste este ca un copac fără frunze. Adevărul deformat are un chip mai înspăimântător decât orice grozăvie pe care v-aţi putea-o imagina, şi chiar şi inima inocentă tremură înaintea lui.

34:17. O, Adevăr maiestuos, ce ticăloşie se săvârşeşte în numele Tău minunat! Cât de mult suferi în gura ipocriţilor şi amăgitorilor, care înfăşoară un grăunte de Adevăr în pânza unei mari minciuni!

34:18. Ceea ce seamănă cu Adevărul în întunericul din bârlogul şarpelui poate arăta total diferit la lumina zilei.

34:19. Adevărul, cel mai bun susţinător, este în acelaşi timp şi o flacără purificatoare, care adesea ne face să suferim mai mult decât minciuna, pentru că altfel sufletul ar primi o lovitură nefastă.

34:20. Bărbatul becisnic şi omul nevrednic spun, „*Ce treabă am eu cu Adevărul, care mult prea frecvent stârneşte mânie şi necazuri; nu este oare mai bun cuvântul blând, care te face să fii apreciat?*”

34:21. Să nu spuneţi, „*Cum putem deosebi adevărul de minciună dacă Adevărul nu este de pe Pământ?*” Voi veţi avea parte de suficient adevăr atunci când veţi găsi acel ceva care vă va călăuzi în mod just.

34:22. Adevărul este veşnic şi neschimbător. Primul Adevăr, care a fost la început, va dura până la sfârşit; nimic nu-i poate fi adăugat şi nimic nu-i poate fi luat. El poate fi văzut din multe părţi şi poate părea diferit, însă aceste diferenţe sunt doar în ochii privitorilor. Adevărul însuşi este invariabil şi nu suferă modificări.

34:23. Adevărul nu ţine de om şi nici nu este de pe Pământ. El aparţine doar lui Dumnezeu, iar atunci când omul va vedea Adevărul în puritatea lui, îl va vedea pe Dumnezeu.

© Biblioteca Spirituală

34:24. Marile adevăruri reprezintă hrana sufletului, iar sufletele mari moştenesc veşnicia.

34:25. Umblaţi întotdeauna împreună cu Adevărul, căci cu toate că el se va retragea atunci când vă veţi apropia, ***deoarece nu poate fi dobândit pe Pământ***, asta înseamnă totuşi că vă îndreptaţi în direcţia cea bună.

34:26. Adevărul se află la sfârşitul viitorului; când toate lucrurile vor ajunge la final, acolo va fi Adevărul.

34:27. Doar Adevărul îi poate elibera pe oameni. Va veni şi ziua în care omului i se va putea vorbi deschis despre natura lui reală şi despre destinul său, iar în ziua aceea spiritul său va răspunde şi îşi va arăta slava, aşa cum mugurele unei flori se desface la lumina soarelui. În ziua aceea, el va înţelege că provocarea numită „moarte" este doar un punct de plecare către o sferă mai înaltă de activitate. Atunci va înţelege ce este el cu adevărat şi ce trebuie să devină pentru a-şi împlini destinul.

CAPITOLUL XXXV - NECAZURILE

35:1. Necazurile şi supărările, asemenea fierarului, modelează atunci când lovesc. Ele reprezintă nişte provocări pe poteca Adevărului, care îi pun la încercare pe cei care aspiră la dumnezeire.

35:2. Necazurile măsoară virtutea femeilor şi curajul bărbaţilor. Aşa cum aurul se încearcă cu acid, tot aşa şi oamenii sunt încercaţi cu ajutorul necazurilor. Aşa cum focul căleşte metalul, tot aşa şi oamenii sunt modelaţi de loviturile sorţii potrivnice.

35:3. Necazurile şi supărările trebuie aşteptate, fiindcă acestea sunt necesare pentru pregătirea omului. Prin urmare, nu nu vă lăsaţi cuprinşi de amărăciune atunci când sunteţi aspru pedepsiţi de Unicul Dumnezeu. Un tată care nu-şi pedepseşte copiii înseamnă că nu este interesat de fericirea lor.

35:4. Priviţi-l pe omul care nu a fost lovit niciodată de greutăţi şi necazuri. Este moale ca o oală ce nu a fost arsă în foc; ca un lemn netratat, acesta se îndoaie când este apăsat. Bine a spus Haratif că necazurile dezvăluie măreţia, pe când prosperitatea o ascunde.

35:5. Năpastele pândesc şi sunt mereu pe urmele omului; merg în urma lui, indiferent pe unde o apucă. Ele lovesc în întuneric, asemenea celor ce stau în aşteptarea drumeţului, şi bântuie locurile în care domnesc pacea şi prosperitatea. Omul înţelept este mereu pregătit să le întâmpine; în saloanele plăcerii, el are cu el o sabie.

35:6. Tristeţea, suferinţa şi necazurile care-i asaltează pe oameni nu sunt trimise în mod intenţionat; ele sunt nişte necesităţi ale existenţei, fără de care sufletul adormit nu ar putea să se trezească. În dezvoltarea lui, el are nevoie de ele; aşadar, nu este o prostie şi o speranţă deşartă să aşteptaţi miracole care să vă protejeze, astfel încât să nu trageţi niciun folos din aceste experienţe? Este oare rezonabil să aşteptaţi să fiţi scutiţi de lucrurile pe care aţi venit să le experimentaţi? Prin urmare, acceptaţi cu bunăvoinţă ceea ce vă oferă viaţa, căci ea se conformează Legii. Nu este mai bine să înduraţi cu bărbăţie lucrurile care sunt inevitabile?

35:7. Balanţa nu este niciodată total dezechilibrată; o pierdere este socotită a fi o nenorocire, iar un câştig reprezintă o experienţă. Se ia bucuria de la trup şi se adaugă tărie la suflet.

35:8. Nu este uşor să rezişti cu bine sub loviturile necazurilor, dar şi mai greu este să-ţi menţii echililbrul când eşti ispitit de prosperitate. Bărbaţii adevăraţi nu se prăbuşesc atunci când sunt loviţi de necaz, însă în braţele moi ale prosperităţii mulţi îşi vor abandona vigoarea şi bărbăţia.

35:9. Cine dintre oamenii muritori poate evalua natura necazurilor? Ce nenorocire mai mare îl poate lovi pe om, decât moartea? Însă dacă i s-ar da nişte viziuni măreţe, atunci ar primi-o aşa cum cineva primeşte o moştenire.

35:10. Necazurile fac oamenilor mai mult bine decât rău; şi acestea nu sunt cele mai puţin importante dintre lucrurile care i-au făcut să devină măreţi.

35:11. Necazurile acţionează potrivit Legii. Ele sunt ca focul care întăreşte oala de lut sau

© Biblioteca Spirituală

ca ciocanul care călește metalul. Ele îi separă pe cei slabi de cei puternici și pe cei vrednici de cei nevrednici. Ele sunt tocila care ascute sabia curajului. Ele sunt pieptenele care dă luciu hainelor virtuții.

35:12. Omul este copilul nefericirii; cei care nu au cunoscut niciodată nenorocirea s-au dus. Pământul nu-l asupreşte pe om în zadar, aşa cum susţin bărbaţii becisnici; rolul lui este să-l intruiască şi să-l facă să evolueze, şi cum ar putea fi făcut acest lucru fără pedeapsă? Este o vreme pentru instruire şi o vreme pentru joacă. Pământul are grijă să avem parte de amândouă şi nu este aspru peste măsură. Viaţa oferă cu mult mai multă plăcere decât durere, şi cu mult mai multă bucurie decât tristeţe. Cel ce vrea numai să se joace şi să nu muncească deloc nu-şi are locul pe Pământ. Rareori instruirea este numai plăcere, iar învăţătura nu este separată de pedeapsă.

35:13. Lucrurile se schimbă; timpul merge doar înainte; nimic nu rămâne statornic, căci aceasta este Legea; prin urmare, nu vă plângeţi soarta din această cauză. Dacă povara ar fi prea mare pentru umerii voştri, atunci nu v-aţi găsi aici. Criticarea Legii este o prostie zadarnică, aşa că aţi face mai bine să vă armonizaţi cu ea. Totul se schimbă; cu cât un lucru este mai măreţ, cu atât este mai expus schimbării. Dacă firea voastră este de aşa natură încât nu vă puteţi supune Legii, atunci înseamnă că vă număraţi printre cei mai nefericiţi oameni, căci nu faceţi altceva decât să vă sporiţi povara în mod inutil.

CAPITOLUL XXXVI - BUCURIA ŞI TRISTEŢEA

36:1. Dacă nu ar fi întunericul, nu am putea cunoaşte lumina; dacă nu ar fi tristeţea, nu am putea cunoaşte niciodată bucuria.

36:2. Tristeţea sapă în suflet o magazie în care pot fi depozitate lucrurile care aparţin spiritului. Cu cât tristeţea sapă mai adânc, cu atât această magazie va putea conţine mai multe lucruri de felul acesta. Tristeţea sapă fântâna din care sunt scoase apele răcoritoare ale compasiunii şi înţelegerii; cu cât este mai adâncă fântâna, cu atât apa din ea va fi mai pură.

36:3. Oare metalul cel mai fin nu este el modelat în cea mai cumplită flacără, iar lemnul cel mai bun nu este acela care a fost expus cel mai mult la vânturile care îl întăresc? La ce este bună o oală care nu a trecut prin foc sau o cărămidă care nu a fost arsă la soare?

36:4. Când mâhnirea pune stăpânire pe inima voastră, cercetaţi-o cu atenţie; nu cumva suferiţi după vreun lucru care până acum v-a produs plăcere? Omul şi aşa are parte de suficientă tristeţe, ca să fie pus la încercare şi să se călească, aşa că ar fi o prostie să sporiţi această tristeţe prin văicărelile voastre inutile.

36:5. Bucuria şi tristeţea sunt tovarăşe inseparabile; una o dă la iveală pe cealaltă. Ele intră în viaţa voastră împreună şi vor rămâne întotdeauna cu voi. Şi atunci când una vă stă alături, cealaltă doarme.

36:6. Voi oscilaţi în balanţă între bucurie şi tristeţe, şi mişcare acesteia nu se va opri decât atunci când veţi rămâne nişte trupuri lipsite de conţinut. Atâta timp cât viaţa va pune în balanţă schimbările ce se petrec în fiinţa voastră, talerul bucuriei şi cel al tristeţii vor continua să urce şi să coboare.

36:7. Nu lăsaţi nici bucuria, nici tristeţea să atârne prea greu în balanţă, căci niciuna dintre ele nu trebuie să se îndepărteze prea mult de starea de echilibru, ca nu cumva talerele să se dezechilibreze definitiv.

36:8. Intraţi cu precauţie în locuinţa bucuriei, căci acolo înăuntru se serveşte o băutură îmbătătoare, care poate scoate la lumină nebunia şi demonii răului. Prima datorie a omului este să se cunoască pe sine însuşi şi să reflecteze asupra destinului său, să devină conştient de sufletul său. Însă el nu poate face acest lucru în casa plăcerilor şi în braţele bucuriei; prin urmare, nu-i aşa că a fost un lucru înţelept ca omului să-i fie dată tristeţea?

36:9. Evitaţi locuinţa tristeţii, căci acolo binele se transformă în rău, iar bocetele de auto-compătimire întristează noaptea cea grea. Ceaţa lacrimilor venite din interior face ca florile care îmbracă grădina vieţii să se ofilească. Este mai bine să nu vă rătăciţi în niciuna dintre aceste

© Biblioteca Spirituală

locuinţe, ci să mergeţi pe poteca moderaţiei, care trece printre ele.

36:10. Atâta timp cât omul umblă pe Pământ, tristeţea va fi mereu pe urmele sale şi se va apropia de el neinvitată, aşa că nu o încurajaţi cu judecăţile voastre greşite.

36:11. Omul, prin gândurile şi faptele sale, ţine uşa deschisă pentru tristeţe, însă locuinţa lui atrage rareori bucuria ca oaspete. Plăcerile trebuie cumpărate, pe când suferinţa vine neinvitată.

36:12. Aşa cum omul este mai puţin conştient de o sănătate perfectă decât de cea mai mică boală, tot aşa şi cea mai mare bucurie îl mişcă mai puţin decât cea mai măruntă tristeţe. Omul este sclavul durerii şi jucăria plăcerii.

36:13. Cel care este trist înainte să apară tristeţea este trist doar de dragul tristeţii; un astfel de om iubeşte tristeţea, căci aceasta, ca şi durerea, poate oferi plăcere celor anormali.

6:14. Cel care caută plăcerea printre lucrurile nestatornice şi lipsite de substanţă nu poate avea parte decât de o bucurie vagă. Când se dă foc paielor, acestea se aprind imediat, însă focul se stinge repede, pe când lemnul tare arde mult timp, iar căldura lui durează.

36:15. Loviturile tristeţii, care întăresc spiritul pe cale, astfel încât să poată merge înainte, până la păşunile verzi ale mulţumirii sufleteşti, sunt mai bune pentru om decât farmecele moi ale plăcerii. Căci acestea din urmă sug seva din inima lui, iar omul devine incapabil să îndure suferinţa. Iar forma confuză a bucuriei îl admeneşte adesea pe om în mlaştina regretelor ori îl aruncă în balta disperării.

CAPITOLUL XXXVII - COMPASIUNEA

37:1. Aşa cum mâinile blânde ale soarelui împrăştie flori vesele pe faţa pământului şi aşa cum apele care se revarsă aduc o recoltă bogată, tot aşa un chip zâmbitor şi o mână întinsă cu compasiune umplu inima până la refuz.

37:2. Omul lipsit de compasiune nu merită niciodată să aibă parte de ea, dar totuşi nu vă împietriţi inima faţă de acesta. Lacrimile blânde ale compasiunii sunt precum picăturile strălucitoare de rouă, care îmbracă pustietatea aspră cu ghirlande lucitoare.

37:3. Fie ca urechea voastră să fie mereu atentă la plânsetul celor nevoiaşi, iar braţul vostru să fie întotdeauna gata să-i ajute pe cei lipsiţi de apărare. Fie ca triseteţea celui inocent care suferă să nu rămână niciodată nebăgată de seamă.

37:4. Când văduva şi orfanul vă cer ajutorul în tăcere, privindu-vă cu ochii plini de o suferinţă mută, deschideţi porţile compasiunii din inima voastră. Revărsaţi ajutorul voastru asupra celor care nu găsesc pe nimeni mai puternic decât voi ca să îi ajute.

37:5. Cel care întoarce spatele zdrenţelor celor săraci şi ignoră obrazul palid al celor înfometaţi aplică sufletului său sensibil nişte lovituri paralizante. Şi atunci ne mai mirăm că acesta devine mort şi insensibil, că nu mai simte şi nu mai reacţionează? Dacă nu pentru alt motiv, aveţi compasiune măcar pentru voi înşivă, căci compasiunea vă modelează fiinţa şi vă face să aveţi parte de slavă veşnică.

37:6. Dacă un singur om geme nefericit în locuinţele sărăciei sau dacă un singur cap cu părul alb rămâne plecat de suferinţă şi cere ajutor, cum mai puteţi să vă urmaţi drumul fără a fi mişcaţi de compasiune? Cum mai puteţi să vă irosiţi timpul şi fiinţa în plăceri care nu vă aduc niciun folos? Voi, cei care vă bucuraţi de plăceri deşarte fără să vă pese, în timp ce alţii sunt în nevoi şi în suferinţă, veţi ajunge într-o bună zi să vă mâncaţi propria inimă în pustiul întunecat din peşterea tenebroasă, bântuiţi de amărăciune şi regrete.

CAPITOLUL XXXVIII - LĂCOMIA

38:1. Nu fiţi avari pentru a dobândi mai multe bogăţii. Nu vă umpleţi inima cu iubire pentru posesiunile altuia, şi nici nu vă folosiţi de ceea ce îi aparţine, decât dacă aveţi acordul lui în acest sens.

38:2. Avariţia transformă un prieten bun într-un duşman înverşunat; ea îl goneşte pe

© Biblioteca Spirituală

slujitor de la stăpânul său. Ea intervine între soţ şi soţie şi îşi înstrăinează tatăl de fiu. Ea păzeşte magazia răului şi îl întovărăşeşte pe om pe drumul viciului.

38:3. Atunci când se împarte o proprietate, ţineţi-vă lăcomia în frâu şi luaţi doar ceea ce vi se cuvine. Păziţi-vă ca nu cumva lăcomia să vă întunece gândurile şi să nu mai puteţi vedea limpede ceea ce este într-adevăr al vostru şi ceea ce aparţine altuia.

38:4. Un bărbat care în familia lui este lacom şi apucător este ca un vierme într-un măr bun; împrăştie putreziciunea peste tot. Smochina viermănoasă strică întreaga recoltă.

38:5. Lăcomia va aduna bunuri pământeşti, chiar şi averi, dar va deforma sufletul. Iar sufletul unui om lacom nu este plăcut la vedere.

38:6. Bunurile unui om lacom nu sunt niciodată în siguranţă, fiindcă avariţia lui va distruge ceea ce lăcomia a acumulat.

38:7. Lăcomia este o otravă pentru inimă şi ea contaminează şi distruge binele care se află în om. Calităţile care construiesc virtutea – cinstea, datoria şi afecţiunea – se ofilesc şi mor atunci când sunt atinse de răsuflarea ei rece.

38:8. Avariaţia sapă groapa celor mulţi care i se închină, căci aceştia intră în mormintele lor încă de tineri; însă lăcomia este mai bine cunoscută sub denumirea de viciul anilor care trec.

38:9. Bogăţiile îi slujesc pe cei înţelepţi, dar îi stăpânesc pe cei avari şi slabi. Prostul este robul bogăţiilor sale; acestea nu îl slujesc. Omul lacom le are aşa cum bolnavul are temperatură; ele îl chinuie şi nu poate să se odihnească. Dormitorul lui nu este un loc al păcii, iar locul unde îşi pune capul nu-l lasă să doarmă. Acesta se chinuie, visând că este păgubit şi că hoţii au chipuri de demoni.

38:10. La ce folosesc aurul şi argintul dacă bogăţiile produc atât de multă răutate? Nu au deposedat ele nenumărate femei de virtutea lor? Metalele pe care Dumnezeul Măreţ le-a aşezat în sânul Pământului, ca să-l slujească pe om, au ajuns să pună stăpânire pe el, însă vina nu este a metalelor, căci acestea sunt în esenţă neutre.

38:11. Nu se găsesc ele în cantităţi mari la oamenii cei mai răi, şi nu sunt preţuite peste măsură de bărbaţii becisnici, care cred că acestea pot înlocui puterea pe care nu o au? 38:12. Omului sărac îi lipsesc multe lucruri, însă avarul se leapădă de tot ce îi este de folos.

38:13. Nu vă aşteptaţi ca omul avar să fie amabil, căci cum poate fi el amabil cu altcineva când lăcomia lui îl face să fie atât de crud cu sine însuşi? Cum poate răspunde acesta la afecţiune când sentimentele lui sunt înfăşurate în lucruri lipsite de simţire?

38:.14. Cum este cancerul pentru trup, tot aşa este şi avariţia pentru suflet. Lăcomia este împărătească în ţara celor cu inima mică. Lăcomia a sedus tot atât de multe femei ca şi cuvintele delicate.

38:15. A fi econom şi prevăzător este firesc şi este bine, însă avariţia este o perversiune nefirească a acestor virtuţi, de aceea ea este un lucru rău.

38:16. Primul lucru bun pe care-l poate face un avar este să moară, iar moartea lui este primul folos pe care acesta îl aduce oamenilor. A te căsători cu un bărbat avar este ca şi cum ai trăi într-o locuinţă lipsită de mobilă.

38:17. În vremurile vechi, când oamenii locuiau sub soare dincolo de munţi, oamenii nu erau avari, şi cu toate acestea aveau parte atât de bogăţii, cât şi de mulţumire sufletească. Deci dacă viaţa lor era îmbelşugată şi fericită, atunci ce s-a întâmplat cu oamenii? Poate că au fost schimbaţi de acele lucruri pe care le posedau. Şi dacă aşa stau lucrurile, ce putem face noi pentru a fi mai înţelepţi?

38:18. Pontas a spus că aceia cărora le lipsea mulţumirea şi confortul, prosperitatea şi abundenţa, au moştenit pământurile celor care se bucurau de ele, iar aceasta poate fi o lege inferioară. În această privinţă, scrierile rămân tăcute.

CAPITOLUL XXXIX - VANITATEA

39:1. Priviţi-l pe omul violent şi cercetaţi-l pe cel vanitos. Aceştia sunt îmbrăcaţi în straie bătătoare la ochi, căci dorinţa lor este aceea de a atrage atenţia oamenilor. Ei caută locurile de

© Biblioteca Spirituală

adunare şi se simt bine în mijlocul mulţimii, pentru că singuri nu atrag prea mulţi tovarăşi.

39:2. Omul vanitos dispreţuieşte înţelepciunea şi cunoaşterea; decenţa şi discreţia îi sunt străine. El îşi asupreşte subordonaţii şi este obraznic cu superiorii săi, care, la rândul lor, privesc amuzaţi la slăbiciunea lui.

39:3. Acesta dispreţuieşte judecata altora şi respinge poveţele prietenilor săi; el se bazează doar pe propriile opinii şi se simte confuz. Urmăreşte bule care se sparg la atingerea lui şi îi calcă în picioare pe oameni, ca să se facă respectat.

39:4. Are o imaginaţie înflăcărată, dar care nu este altceva decât o umbră mare şi lipsită de substanţă, un lucru pe care nimeni nu-l vede, cu excepţia lui. Se desfată adulându-i pe alţii; nu-i pasă decât de bunăstarea lui.

39:5. Este slăvit şi aclamat de mulţime, dar ce altceva este el decât o oglindă a vanităţii şi o spumă la suprafaţa slăbiciunii sale? Mulţimea este capricioasă şi nestatornică, iar gloata este o adunătură de proşti. Omul înţelept şi Bărbatul Adevărat nu se coboară la nivelul unor astfel de oameni.

39:6. Priviţi-l pe omul vanitos; din gura lui ipocrită se revarsă un şuvoi de cuvinte nesincere; el ştie că cuvintele bălmăjite de cei ignoranţi nu sunt nici ele mai bune, dar cu toate acestea le linge aşa cum un câine însetat pleoscăie cu limba într-o apă murdară. El înghite laudele care îi sunt aduse cu lăcomia unui porc, însă linguşitorul vine şi îl mănâncă pe loc.

39:7. Să nu vă asemănaţi cu aceşti oameni care sunt ca puful de păpădie, ca o băşică umplută cu aer. Nu vă umflaţi în pene datorită cunoaşterii voastre şi nici nu fiţi vanitoşi pentru că oamenii se simt atraşi de voi. Cum sunteţi voi pe dinăuntru? Sunteţi nişte bufoni cu chipul vopsit sau nişte canalii fără mască? Puneţi-vă aceste întrebări în spiritul vostru atunci când staţi în tăcere.

39:8. Ţineţi minte că cel ce iubeşte laudele rareori le merită şi că pentru acesta viaţa nu este altceva decât umbra unui vis. Lucrurile care sunt importante se află dincolo de atingerea sa, pentru că un astfel de om nu poate vedea mai departe de propria reflexie şi este orbit de strălucirea ei nefolositoare.

39:9. Dacă aţi fost umili şi aţi ajuns măreţi sau dacă aţi fost săraci şi aţi dobândit averi, să nu uitaţi cum eraţi în zilele care au trecut. Nu vă puneţi întreaga încredere şi nici întreaga nădejde în lucrurile care, în definitiv, au venit ca un dar de la Dumnezeu. Nu veţi putea să fiţi superiori niciunui alt om dacă acesta se află în situaţia în care aţi fost şi voi odinioară. Căci oare voi v-aţi ridicat datorită curajului şi bunătăţii voastre?

39:10. Purtaţi-vă în conformitate cu poziţia voastră socială, iar dacă veţi ajunge în funcţii înalte să vă purtaţi cu demnitatea cuvenită. Ţineţi minte că acela care are o părere prea bună despre el atunci când nu este cazul, îi înjoseşte şi îi insultă pe ceilalţi.

39:11. Ascultaţi povaţa celor care sunt în măsură să v-o dea, iar dacă nu este pe gustul vostru, ţineţi minte că povaţa nu este niciodată pe placul celor care au cea mai mare nevoie de ea. Cât trăiţi, faceţi binele, indiferent ce spun oamenii despre voi, fiindcă cei răi şi slabi sunt întotdeauna invidioşi pe cei puternici şi buni.

39:12. Nu vă lăudaţi niciodată în gura mare, ca să nu atrageţi asupra capului vostru dispreţul oamenilor superiori. Să nu minimalizaţi niciodată faptele altuia, deoarece în felul acesta vă arătaţi inferioritatea. Vanitatea nu înşală pe nimeni, decât pe cei vanitoşi, iar aceştia vor cădea ca o băşică umplută cu aer atunci când este înţepată cu ghimpele ridicolului. Omul vanitos este orb în privinţa defectelor sale, de aceea alţii le văd mult mai limpede decât el.

CAPITOLUL XL - INVIDIA

40:1. Inima omului invidios este amară ca fierea. Gura lui scuipă venin, iar succesul vecinilor lui îi face noaptea mai lungă.

40:2. Viermii urii şi invidiei îi mănâncă inima, iar sufletul îi este murdar şi putred. Pe chipul său se reflectă palid frica pe care o simte.

40:3. Spiritul lui nu găseşte niciun motiv de bucurie atunci când altul are noroc. Inima lui,

© Biblioteca Spirituală

în loc să se bucure, se chirceşte şi simte colţii amărăciunii cum se înfig în ea, în timp ce sufletul se zvârcoleşte într-o agonie care îl deformează.

40:4. Nicio flacără de bunătate nu încălzeşte spiritul omului invidios, aşa că acesta piere într-un frig mohorât. Invidiosul stă singur, înconjurat de un nor de răutate şi invidie care îi deformează sufletul; pentru gândurile sale otrăvite, norocul altuia pare a fi un lucru rău.

40:5.El îi urăşte pe cei care îl depăşesc şi se înconjoară cu un zid de răutate, aşa încât se separă de lucrurile bune de pe Pământ. Inima lui mică unelteşte la prăbuşirea altora, însă până la urmă cade el singur în groapa pe care a săpat-o.

40:6. Este mereu în alertă, ca să se păzească de rele şi ticăloşii, căci acestea nu sunt niciodată departe de el. Şi chiar îl copleşesc, fapt pentru care spiritul lui se zbate în mările învolburate.

40:7. Brizele liniştitoare ale bunătăţii nu-i mângâie niciodată spiritul, iar acesta lâncezeşte în el ca un lucru trist şi slab. Şi pentru că lui îi lipseşte bunătatea, crede că toţi ceilalţi sunt ca el, de aceea interpretează în mod greşit toate faptele lor.

40:8. Toţi oamenii îl detestă, iar într-o bună zi aceştia îl vor alunga din mijlocul lor. Când vom vedea şi noi acea zi?

40:9. Invidia, răutatea şi ura sunt gangrena sufletului. Invidia înseamnă că inima îşi recunoaşte micimea.

CAPITOLUL XLI - FURIA

41:1. Omul cu mintea înfierbântată nu poate să se stăpânească; el îşi arată slăbiciunea în faţa tuturor. Îşi strigă furia, iar glasul lui se avântă până la cerurile nepăsătoare.

41:2. Se sfâşie singur şi îşi osteneşte trupul. Se dezlănţuie ca un foc distrugător printre trestii, ce dă naştere unor flăcări puternice, după care dispare; rămâne doar cenuşa înnegrită. Bărbatul Adevărat zâmbeşte văzând această zădărnicie şi îşi urmează drumul în linişte.

41:3. Întoarceţi-i spatele omului furios, lăsaţi-l în voia lui, să se mistuie singur. Focul care-i arde în trup îl va transforma într-un nimic. Furia nu este altceva decât masca unui om slab şi înspăimântat.

41:4. O rudă a omului furios este omul nesăbuit. Să nu vă întovărăşiţi niciodată cu el, căci veţi ajunge să-i căraţi povara.

41:5. În furia lui, vârtejul de vânt doboară copacii şi distruge ogoarele. În zguduirile lui, cutremurul despică pământul şi nimiceşte lucrările oamenilor. Aşa este şi omul cu capul înfierbântat, care se agită şi tulbură pacea celor din jurul său.

41:6. Cugetaţi la propria răbdare şi toleranţă; a fost testată vreodată starea voastră de spirit în focurile provocării? Voi v-aţi ferit de furia zadarnică a omului inferior, dar v-aţi gândit cum aţi fi reacţionat dacă aţi fi fost în locul lui? Fie ca izbucnirea lui deşartă să fie un avertisment de care să vă aduceţi aminte în acele clipe când o să vă fie pusă la încercare firea.

41:7. Rămâneţi pasivi atunci când apele pasiunii încep să se agite în interiorul vostru. Căpitanul înţelept nu părăseşte portul dacă furtuna este violentă.

41:8. Rămâneţi calmi atunci când sunteţi provocaţi cu obrăznicie şi refuzaţi să vă lăsaţi momiţi de o insultă. Dacă pedepsiţi pe cineva, ar fi bine să faceţi acest lucru fără să vă mâniaţi, deoarece mânia nu este necesară. Sabia scoasă de un om furios e pe jumătate mânuită de vrăjmaşul său.

41:9. Furia este un semn de slăbiciune, căci ea indică lipsa de stăpânire. Este un defect al bărbaţilor becisnici; Bărbaţii Adevăraţi pot să rămână calmi indiferent de împrejurări, dar dacă sunt provocaţi la maximum şi legăturile mâniei se rup, atunci ar fi mai bine să plecaţi imediat din preajma lor.

41:10. Dacă focurile mâniei se ridică fierbinţi să vă mistuie inima, duceţi-vă să le stingeţi în apele liniştite ale singurătăţii. Problema respectivă poate fi rezolvată într-o zi mai bună.

41:11. Un om obraznic poate provoca un bărbat becisnic, făcându-l să se consume singur în cuvinte de foc, dar omul înţelept nu se aprinde, ci doar îşi arată dispreţul.

© Biblioteca Spirituală

41:12. Apele furiei se umflă şi curg năvalnic în munţii slăbiciunii şi nebuniei, însă mai apoi se varsă în mările remuşcărilor şi regretelor.

41:13. Lasaţi-l în pace pe cel ce doreşte să-şi sleiască puterile fiind furios, întrucât mânia este la fel de nefolositoare ca şi valurile mării pentru o corabie atunci când nu bate vântul. Omul mânios călăreşte un cal nărăvaş, iar acesta îl va duce la pieire.

CAPITOLUL XLII - MINCIUNA ŞI ÎNŞELĂCIUNEA

42:1. Evitaţi-l pe mincinos; daţi-vă la o parte din calea lui, dar nu vă temeţi de el, pentru că minciuna este arma laşităţii. O minte mincinoasă dezvăluie o inimă fricoasă.

42:2. Minciunile şi înşelăciunea sunt marfa oamenilor slabi şi a celor laşi, de aceea este mai bine să-i evitaţi, ca să nu vă contaminaţi de la produsele lor spurcate. Deoarece carnea putredă viciază aerul curat.

42:3. Lăsaţi-l pe mincinos să stea ghemuit în plasa lui de minciuni, pe care a întins-o pentru cei neatenţi. Dispreţuiţi comportamentul lui schimbător, deoarece faţa îi este curajoasă, se arată încrezător şi cuvintele lui sunt apăsate, însă pe dinăuntru inima lui tremură, iar spiritul îi este acoperit de o mantie de teamă.

42:4. Minciuna şi calomnia, armele dispreţuite şi respinse de Bărbaţii Adevăraţi, au o mare importanţă în arsenalul bărbaţilor becisnici. Limba mincinosului este o lopată cu care se sapă groapa în care cad cei inocenţi.

42:5. Cel care se împrieteneşte cu un mincinos este lipsit de înţelepciune, căci a te împrieteni cu omul făţarnic este ca şi cum ai locui într-o casă construită pe un teren mlăştinos.

42:6. Dumnezeu îi întoarce spatele negustorului de minciuni, iar cel ce urăşte pe ascuns este pentru El o scârbă. Dacă cineva vă spune că are o ură ascunsă în inima lui, să vă depărtaţi de el ca de un ciumat.

42:7. Să nu spuneţi şi să nu faceţi nimic care ar putea da impresia că vorbele rostite de mincinos sunt adevărate. Să nu vă angajaţi în nicio acţiune care îi susţine afirmaţiile. Lăsaţi-l să-şi vândă mărfurile oamenilor becisnici şi proşti.

42:8. Tăcerea poate să mintă la fel ca vorbirea. Inima poate să mintă la fel ca gura. Există fapte mincinoase şi există vorbe mincinoase.

42:9. Mincinosul este trădat atât de fapte, cât şi de vorbe, căci faptele îi sunt pline de laşitate, dar cuvintele îi sunt îndrăzneţe.

42:10. Mincinosul caută să se înşele singur şi să-i înşele şi pe alţii, pentru că el ştie cine este el cu adevărat; se urăşte şi pe sine însuşi, vrând în felul acesta să se simtă diferit. Şi îi amăgeşte pe alţii, dar se amăgeşte şi pe sine însuşi.

42:11. Omul care minte nu este niciodată pe deplin fericit, pentru că trăieşte permanent cu teama că va fi dat în vileag. Dispreţuiţi-l, pentru că nu este vrednic ca cineva să-l urască.

42:12. Omul care înşală pune o cursă chiar în pragul casei sale; evitaţi-i locuinţa ca şi cum ar fi o gaură de scorpion. Dacă un om vă înşală o dată, va face acest lucru din nou.

42:13. Dispreţuiţi linguşeala, căci un om adevărat trebuie să fie mai presus de astfel de lucruri. Linguşeala este slujitoarea înşelăciunii şi copilul ipocriziei.

42:14. Faceţi în aşa fel încât relaţiile voastre cu oamenii să fie directe şi deschise; să nu aveţi nicio treabă cu făţarnicii. Mincinosul este ca şarpele, nu poate urma o cărare dreaptă.

42:15. Spiritul celui laş tremură atunci când umblă pe căile înşelăciunii. Teama şi slugărnicia dau naştere minciunilor, aşa cum murdăria produce viermi, iar cel ce se lasă în voia lor merită dispreţuit. Chiar dacă înşelătorul reuşeşte să-i prostească pe toţi, el nu îşi poate amăgi propriul suflet, şi nici nu poate scăpa de reproşurile necontenite. Dacă ar putea să vadă grozăviile pe care le făureşte, s-ar da înapoi din faţa hidoşeniei lor.

42:16. Înşelătorul este ca un măr care pare sănătos pe dinafară, dar pe dedesubt este putred şi plin de viermi. Asemenea mincinosului, el are inima şi ţinuta unui sclav, căci pe dinăuntru nu este liber.

42:17. Prin urmare, dacă slăbiciunea vă ispiteşte să evitaţi povara bărbăţiei şi să vă

© Biblioteca Spirituală

uşuraţi viaţa recurgând la minciuni şi înşelăciune, daţi de-o parte toate aceste ispite. Păstraţivă curajul şi cruţaţi-vă sufletul. Înşelăciunea poate aduce câştig, iar minciunile vă pot oferi un răgaz, însă preţul este mare, căci asta ar însemna să vă stigmatizaţi sufletul pentru vecie.

42:18. Falsitatea, ca şi boala, creşte dintr-o sămânţă mică, dar odată ce aţi sădit-o, nu mai poate fi smulsă cu uşurinţă. Ce folos că aveţi un trup sănătos dacă spiritul din lăuntrul său este mâncat de un caracter urât şi de o purtare josnică?

42:19. Buzele unui bărbat castrat sunt pline de viclenie, deoarece lipsa bărbăţiei îl face să adopte felul de a fi al femeilor. Bărbăţia nu înseamnă doar cultivarea curajului, ci şi ţinerea sub control a purtării femeieşti.

42:20. O limbă alunecoasă îi poate înşela pe mulţi, dar înţeleptul va fi păzit de chibzuinţa lui. Orice om este cunoscut de tovarăşii săi. Cel ce locuieşte pe un morman de bălegar va mirosi urât într-o grădină parfumată.

CAPITOLUL XLIII – IPOCRIZIA

43:1. O rudă a mincinosului este omul ipocrit; buzele îi sunt ca mierea de curmal, dar limba lui seamănă cu un pumnal otrăvit. Asemenea păianjenului, sărută ca să ucidă. Are coada arcuită ca un scorpion gata să lovească sau se trage în spate ca un crocodil care se pregăteşte să atace violent. Din gură îi ies cuvinte plăcute, dar acul veninos este ascuns la spate. El este ca un şarpe care continuă să fie veninos, deşi are spatele rupt; dacă îţi este milă de el şi vrei să-l ridici, te vei alege cu o muşcătură mortală.

43:2. Să nu aveţi de-a face cu ipocritul, căci acesta vă vorbeşte frumos în faţă, dar imediat ce vă întoarceţi ridică mâna ca să vă lovească. Părerile lui sunt secrete, deoarece dacă judecăţile pe care le face sunt greşite, nu are curajul să le apere.

43:3. Omul care spune că este prietenul tuturor, nu este prietenul nimănui, ci doar un ipocrit. Standardele unei prietenii sunt atât de înalte, încât prietenii cuiva se numără pe degete, iar cel mai adesea pe degetele unei singure mâini.

43:4. Important este ceea ce face un om, nu ceea ce simte, gândeşte sau crede. Ipocritul crede ceva şi face altceva; faptele lui nu corespund cu ceea ce crede. Când spune Adevărul, un astfel de om se simte stingherit, dar când minciunile i se revarsă de pe buze ochiul lui nu clipeşte.

43:5. Ipocritul se va afla mereu printre oameni, căci acolo unde aceştia se strâng laolaltă se află şi unii care sunt mai presus de ceilalţi. Printre cei de rang inferior se află şi aceia care practică arta întunecată a ipocriziei şi înşelăciunii, cu scopul de a se ridica la nivelul celor mai buni decât ei. Însă ipocritul şi amăgitorul nu poate face acest lucru niciodată; el nu va putea deveni un Bărbat Adevărat, oricât de mult ar încerca, aşa că firea lui va rămâne pentru totdeauna aceea a unui bărbat becisnic.

43:6. Aşadar, dacă vreţi să fiţi nişte Bărbaţi Adevăraţi, feriţi-vă de ipocrizie în toate formele ei; dispreţuiţi-l şi evitaţi-l pe amăgitor, şi nu umblaţi pe căile lui. Fie ca gura voastră să spună lucrurile pe şleau şi să aducă la lumină ceea ce se află în inima voastră.

43:7. Faceţi în aşa fel încât planurile şi faptele voastre să vină din inimă, căci dacă nu urmaţi îndemnurile sale, atunci sunteţi nişte ipocriţi. Dacă lăudaţi făţiş pe cineva sau dacă sunteţi de acord cu argumentele sale ca să-i obţineţi favorurile şi nu pentru că acestea au un ecou în inima voastră, înseamnă că sunteţi ipocriţi.

43:8. Dacă spuneţi ceva unui om, dar acţionaţi exact pe dos atunci când sunteţi în compania altcuiva, sunteţi ipocriţi. Păstraţi în inimă farmecele simple ale Adevărului şi nu vă lepădaţi de el, căci chiar dacă nu vă va răsplăti în mod evident, aşa cum fac oamenii, vă va oferi totuşi nişte lucruri inestimabile.

43:9. Dacă staţi în templu aşa cum stă un credincios, dar inima voastră nu este acolo, sunteţi ipocriţi. Dacă numiţi pe cineva „prieten”, dar nu faceţi niciun sacrificiu pentru el şi nu îl sprijiniţi la nevoie, sunteţi ipocriţi.

43:10. Dacă urmaţi cauza altuia, dar nu de dragul ei, ci ca să vă atingeţi scopurile, şi dacă

© Biblioteca Spirituală

nu spuneţi acest lucru în faţa tuturor oamenilor, atunci sunteţi ipocriţi.

43:11. Dacă cunoaşteţi pe vreunul care face parte din frăţia celor cu limba alunecoasă, daţi-l în vileag, ca oamenii să-l cunoască şi să se ferească de şiretlicurile lui. Dacă acesta nu reprezintă un pericol iminent, este suficient să-l ignoraţi şi să vă arătaţi sentimentele prin felul vostru de a vă purta.

43:12. Bărbatul Adevărat este mai presus de căile ipocriziei, căci acestea cresc din rădăcinile josniciei şi avariţiei, fiind nişte buruieni ale unui spirit pustiu. El dispreţuieşte falsitatea omului ipocrit, care îşi jertfeşte bărbăţia pe altarul înşelăciunii.

43:13. Inima ipocritului nu poate fi înţeleasă niciodată; cuvintele sale sunt îmbrăcate în straiele Adevărului, însă scopul lor este acela de a amăgi.

43:14. El râde când este trist şi plânge când este bucuros; nimeni nu îi cunoaşte inima, iar cuvintele lui nu pot fi tălmăcite. Ceea ce are negru în inimă devine alb pe buzele lui, iar ceea ce are alb în inimă devine negru.

43:15. Lucrează în locuri întunecate, asemenea unei cârtiţe, şi se simte în siguranţă. Trudeşe cu râvnă printre gunoaie, dar se crede curat. Însă atunci când eforturile pe care le face îl scot la lumină, oamenii îl văd aşa cum este şi îl lovesc cu picioarele ca să-l dea la o parte din calea lor.

43:16. Zilele lui sunt pline cu fapte de viclenie, iar timpul şi-l ocupă plănuind cum să amăgească, însă noaptea nu se simte în siguranţă, iar somnul binefăcător nu se lipeşte de el, pentru că spiritul din interior nu-şi poate găsi odihna.

43:17. Dar va veni şi ziua în care veşmintele în care se deghizează se vor sfâşia şi toată lumea va vedea ce este pe dinăuntru. Oamenii care au fost înşelaţi îşi vor ascunde nesăbuinţa batjocorindu-l, şi toţi îi vor întoarce spatele plini de dispreţ. Chiar şi ipocriţii întorc spatele unui ipocrit, deoarece aceştia se înşală unii pe alţii şi nu îşi pot fi loiali unul altuia. Ipocritul şi înşelătorul refuză să accepte că este aşa, întrucât nu-şi poate privi spiritul în faţă.

43:18. Siguranţa unui ipocrit constă în faptul că se înşală pe sine însuşi, dar zidurile amăgirii cad atunci când sunt atinse de pana Adevărului.

43:19. Ipocritul îi urăşte pe toţi oamenii, căci el ştie că atunci când fortăreaţa falsităţii sale va fi străpunsă, aceştia îl vor târî afară şi îl vor arăta aşa cum este el cu adevărat. Bârlogul ipocritului şi amăgitorului miroase frumos, asemenea unei grădini cu o mie de bucurii, însă atunci când este atins de pana Adevărului devine o mlaştină împuţită.

43:20. Dacă vă rugaţi din obişnuinţă, dacă daţi de pomană ca să fiţi lăudaţi sau dacă faceţi binele doar de dragul de a fi ovaţionaţi, atunci sunteţi nişte ipocriţi.

43:21. Ipocritul, mininosul şi înşelătorul sunt fraţi, şi toţi aceştia nu fac altceva decât să-şi denatureze sufletele. Adevărul poate să le iasă din gură, însă de obicei doar cu scopul de a servi ca momeală.

CAPITOLUL XLIV - CLEVETIREA

44:1. Cuvântul răutăcios al clevetitorului este precum o săgeată otrăvită, este mai iute la distrugere decât un vârtej de vânt. Clevetitorul doboară lucrările bune ale oamenilor cu furtuna răsuflării sale malefice; răutatea lui subminează liniştea familiilor, iar limba lui construieşte temple de înşelăciune.

44:2. Gura clevetitorului este ca o hazna din care nu iese nimic altceva decât mirosuri urâte. Limba bârfitorului este ca un vierme; răspândeşte putreziciune acolo unde altădată totul era sănătos. Ea clocește mizeria cu care se hrăneşte. Murdăria dă naştere murdăriei, şi deşi se plâng de existenţa ei, clevetitorul şi bârfitorul îşi umplu burţile cu ea.

44:3. Cuvintele care se revarsă de pe buzele clevetitorului sunt nişte viespi care caută să facă rău şi să distrugă. Acesta este tatăl minciunilor, slujitorul răului; el este barcagiul malefic despre care au vorbit părinţii noştri.

44:4. Alungaţi-l pe clevetitor din mijlocul vostru, căci gândurile lui bântuie prin ceţurile locurilor întunecate, de unde aduc ingredientele necazurilor şi durerii. Limba lui este biciul care

© Biblioteca Spirituală

loveşte spinarea fină a Adevărului binevoitor. Căci chiar dacă am spăla de zece ori rufele într-o apă murdară, cum ar putea acestea să iasă curate?

44:5. Vorbele lui sunt aspre, iar limba îi este otrăvită; el este puiul javrei, şi de aceea ar trebui să locuiască pe o grămadă de gunoi. Este gelos pe mulţumirea şi fericirea altora, pentru că el nu le poate cunoaşte. Prin urmare, provoacă vrajbă şi întristare în rândul acestora, având astfel parte de o plăcere bolnavă.

44:6. Să nu permiteţi niciodată unui calomniator sau bârfitor să vă întâmpine ca pe un prieten, ca nu cumva să pierdeţi aprecierea vecinilor voştri. Evitaţi-l pe fiul lui, căci un copac putred nu face fructe sănătoase.

44:7. Limba nestăvilită a bârfitorului caută neplăcerile şi le face cunoscute peste tot. Dacă nu le găseşte, le inventează, deoarece pentru el acestea sunt nişte lucruri folositoare. Trataţi-l ca pe un vierme aflat sub picioarele voastre, iar vorbele lui să fie ca un bâzâit de muscă la ureche.

44:8. Veninul rămâne puternic numai până la moartea şarpelui, însă veninul care picură de pe buzele clevetitorului persistă mult timp după ce Pământul a fost uşurat de povara sa. Îndreptaţi mânia voastră justificată împotriva tuturor oamenilor răi, fiindcă există o limită dincolo de care răutatea nu mai poate fi suportată. Aşa că cel pizmaş şi slobod la gură va fugi de voi ca un câine râios dinaintea ocărilor.

44:9. Aţi fost, aşadar, preveniţi în legătură cu frăţia celor slobozi la gură. Aveţi grijă şi păziţi-vă necontenit, căci o gură nestăpânită vorbeşte vrute şi nevrute. Gura omului care a băut o băutură tare este ca un cal cu zăbala în dinţi. Fiţi atenţi când vorbiţi despre cineva care nu este de faţă, ca să nu-i faceţi o nedreptate, căci rareori dreptatea este de partea celui care lipseşte.

44:10. Nu trageţi cu urechea pe la uşi, şi nici nu ascultaţi ce se discută la adunarea sfatului ca să spuneţi pe străzi. Ce auziţi în casa cuiva să nu dezvăluiţi în casa altuia.

CAPITOLUL XLV - PRIETENIA

45:1. Omul fără prieteni trebuie evitat, pentru că este un om cusurgiu. Căci orice om trebuie să aibă un prieten, dar nu mai mulţi decât poate număra pe degete.

45:2. Cel care este un prieten bun nu va duce niciodată lipsă de prieteni, dar cel care crede că are mulţi prieteni, de fapt nu are niciunul. Nu există singurătate mai mare decât aceea a unui om care trăieşte doar pentru sine însuşi, însă este cu mult mai bine să fii singur decât să te afli într-o companie proastă.

45:3. Să nu faceţi lucruri josnice sau să înşelaţi în numele prieteniei. Cel ce profită de o prietenie şi îşi păgubeşte prietenul este nevrednic de prietenie şi trebuie ca oamenii să afle lucrul acesta.

45:4. Cine îl numeşte pe altul „prieten”, dar pe ascuns nu-l poate suferi, sau care îl vorbeşte de rău faţă de altcineva, este un ipocrit şi merită dispreţuit. Un prieten nu este un tovarăş de o zi, nici o cunoştinţă de o lună. Prieteniile se pot face când lucrurile merg bine, dar ele sunt puse la încercare în vremuri de necaz, când oamenii sunt la ananghie. Prietenii sunt pentru vremurile grele, nu pentru cele bune. Niciun om vrednic nu-şi va părăsi prietenul atunci când acela dă de necaz. Prietenia nu ia sfârşit când oamenii se ceartă, nici atunci când unul dintre ei greşeşte. Acestea sunt momentele în care prietenia este pusă la încercare.

45:5. Nu vă împrieteniţi cu cel care spune vorbe rele sau care se poartă urât. Nu vă risipiţi lucrurile bune pe un om pe care l-aţi cunoscut de puţină vreme. Tovărăşia omului înţelept sau a celui mulţumit sufleteşte, chiar dacă acela se află în închisoare, este mai bună decât cea a omului repezit şi nesăbuit care v-a nedreptăţit, căci chiar dacă voi l-aţi iertat în inima voastră, el se va simţi întotdeauna stingher atunci când sunteţi împreună.

45:6. Ca să vă păstraţi prietenii, aveţi grijă să nu le datoraţi nimic şi să nu le împrumutaţi nimic. Judecaţi-vă prietenii după suferinţa şi tristeţea lor, nu după lacrimile pe care le varsă, nici după gemetele lor, pentru că cele mai mari necazuri trec dincolo de aceste manifestări exterioare.

45:7. Omul bogat sau cel cu funcţie înaltă nu are niciun prieten, decât dacă l-a cunoscut

© Biblioteca Spirituală

înainte să dobândească averile sau să ajungă o persoană importantă. Prieten este acela care a fost pus la încercare în vreme de necaz, căci aceasta este piatra de încercare a prieteniei.

45:8. Cel care spune, „Eu am mulţi prieteni", este un prost, pentru că prietenii adevăraţi sunt mai rari decât piatra de Lapis Lazuli în pustietate. Prietenul fals, prietenul ipocrit şi prietenul de vreme bună sunt mult mai numeroşi decât prietenii adevăraţi.

45:9. Prietenii cei mai puţin devotaţi par adesea a fi cei mai buni. Prietenul fals pare de multe ori a fi cel mai de dorit. Prietenul de faţadă este uşor de găsit, dar cel ce va rămâne şi atunci când sunteţi la ananghie este mai greu de găsit decât o platoşă de bronz.

45:10. Omul care are prieteni posedă averi nepreţuite. Omul care are bogăţii, dar nu are prieteni, este cu adevărat sărac. Să nu spuneţi, „Dacă aş fi bogat, aş avea prieteni"; cum puteţi şti acest lucru?

45:11. Prieten nu este acela care aprobă ceea ce spuneţi; nu este acela care vă vizitează frecvent; nu este acela care vă înalţă imnuri de laudă, nici acela care conversează în mod plăcut sau care vă aduce daruri.

45:12. Prieten este acela care vă încurajează când daţi de necaz, care vă întinde mâna când sunteţi la pământ, care vă stă alături când oamenii vă evită şi care închide gura vrăjmaşilor voştri atunci când nu sunteţi de faţă.

45:13. Cel care vă susţine în prezenţa adversarilor voştri este un prieten bun, dar cel care vă ia apărarea atunci când nu sunteţi acolo este un prieten şi mai bun.

45:14. Cel care vă ajută să obţineţi victoria este vrednic de numele de prieten, dar cel care rămâne de partea voastră şi atunci când sunteţi înfrânţi vă este prieten mai presus de orice îndoială.

CAPITOLUL XLVI - VORBIREA

46:1. Vorbirea este cel mai sociabil atribut al omului. Ea îl ridică pe om deasupra animalului şi îl face capabil să-şi dezvăluie inima prietenului său.

46:2. Faceţi în aşa fel încât să deveniţi maeştri în vorbire, iar la concursurile de cuvinte să ieşiţi victorioşi. Maestrul este iscusit la vorbă, pe când slujitorul este stângaci. Rangul înalt şi iscusinţa în vorbire sunt tovarăşi inevitabili, dar pentru un om pripit sau iresponsabil, darul unei guri de aur este ca o sabie ascuţită în mâinile unui nebun.

46:3. Limba este cea mai puternică armă, iar vorba frumoasă câştigă mai multe bătălii decât încleştarea de pe câmpul de luptă. Este adevărat însă şi faptul că fără vorbire ar exista mai puţină vrajbă.

46:4. Ca să vorbiţi bine, trebuie să vorbiţi cinstit şi din inimă. O limbă necinstită este ca un trădător aflat în interiorul cetăţii, care vă va vinde. O limbă inconsecventă vă va duce pe poteci ocolite, şi în felul acesta o să vă rătăciţi.

46:5. Dacă spuneţi ceva într-un loc şi în altul vă contraziceţi, nu veţi mai fi doriţi în niciunul. Mărturiile voastre trebuie să fie consecvente peste tot şi întotdeauna.

46:6. Vorbiţi încet şi la obiect; conservaţi-vă vorbele; omul becsinic bălmăjeşte întruna şi iroseşte cuvintele; nu fiţi ca el. Vorbiţi cu fermitate şi la obiect, vorbiţi cu har şi fără răutate sau duşmănie.

46:7. Alegeţi-vă cu grijă cuvintele, căci dacă rostiţi fără să cugetaţi unul care poate avea două înţelesuri, iar acesta va fi repetat în altă parte, oamenii se pot întoarce împotriva voastră. Limba i-a doborât şi i-a ruinat pe mulţi.

46;8. Limba a construit închisori pentru mulţi oameni. Cuvintele numeroase dărâmă porţile mulţumirii sufleteşti şi pe acolo pătrunde regretul, însă tăcerea nu va trăda niciodată mulţumirea. Tăcând, sunteţi în siguranţă; gura închisă apără pacea sufletească.

46:9. Dacă sunteţi acuzaţi de un mincinos, daţi-i un răspuns ferm, amintindu-vă că acesta este şi un om laş. Iar falsitatea lui îl va face să se îndepărteze.

46:10. Vorbirea frumoasă nu se revarsă doar din locurile de învăţătură, şi nici nu este privilegiul celor înţelepţi. Ea poate fi întâlnită atât la bărbaţii care cară apă, cât şi la femeile care

© Biblioteca Spirituală

stau lângă piatra de moară. Cuvintele nu sunt suficiente, chiar dacă sunt din belşug; ele trebuie să alcătuiască un şirag armonios şi fermecător.

46:11. Conversaţi cu omul ignorant, ca şi cu cel înţelept, fiindcă înţelepciunea nu este numai în posesia celor înţelepţi. Însă un doctor învaţă de la cei bolnavi sau de la cei sănătoşi?

46:12. Dacă întâlniţi pe cineva care este mai iscusit în vorbire decât voi, nu vă apucaţi să-i contestaţi cuvintele. Arătaţi-vă chibzuinţa rămânând în linişte şi amintiţi-vă că, de multe ori, tăcerea este mai folositoare decât un şuvoi de cuvinte. În plus, dacă veţi rămâne tăcuţi, oamenii vă vor aprecia şi mai mult şi vor zice, „Dacă ai fi vorbit, l-ai fi biruit, şi tot raţionamentul lui s-ar fi dus de râpă". Sunt momente când trebuie să vorbiţi şi momente când trebuie să rămâneţi tăcuţi; înţelepţi sunt aceia care ştiu când s-o facă. Cel ce vorbeşte fără a avea argumente se încurcă, dar dacă rămâne tăcut, oamenii pot zice, „Ar fi avut multe lucruri de spus".

46:13. Nu vorbiţi până când nu cunoaşteţi pe deplin chestiunea, astfel încât să o puteţi explica chiar şi celui care ştie mai mult. Când este vorba despre lucruri dragi inimii voastre, să nu vă temeţi că veţi rămâne fără cuvinte, căci chiar dacă inima vi se va frânge, gura va vorbi cu multă convingere. Chiar şi un mut scoate un sunet atunci când este lovit cu piciorul.

46:14. Când nu aveţi nimic de spus, nu spuneţi nimic. Niciodată să nu biciuiţi aerul cu limba voastră. Cel ce vorbeşte doar de dragul de a-şi auzi propria voce este un om nesăbuit, căci în afară de el nu-l va mai asculta nimeni.

46:15. Pentru Bărbatul Adevărat aplauzele sunt un stimulent, dar pentru cel becisnic ele sunt un scop în sine. Este mai bine să fiţi ovaţionaţi în inimă, decât printr-o revărsare de aplauze zgomotoase. O gură mare dă la iveală o inimă ignorantă.

46:16. Omul guraliv distruge o conversaţie instructivă, deoarece este copleşit şi măturat de şuvoiul lui de cuvinte. Urechea oboseşte ascultând şi adoarme. Chiar şi umila găină este mai productivă decât omul guraliv, căci ea întâi depune oul şi apoi cotcodăceşte.

46:17. O mare revărsare de cuvinte este urmată de regrete şi de o inimă neliniştită, dar pe malul lacului tăcerii, omul este liniştit şi se află în siguranţă.

46:18. Cel ce nu gândeşte dă frâu liber gurii sale slobode; vorbirea lui galopează fără niciun control, aşa că omul respectiv se va zdrobi de obstacolele de prostie ridicate de cuvintele sale.

46:19. Faceţi din înţelepciune o santinelă care să străjuiască deschiderea gurii voastre, astfel încât niciun demon alcătuit din cuvinte să nu poată scăpa şi să vă distrugă liniştea. Dacă vorbiţi cu o căpetenie, alegeţi-vă cuvintele cu grijă; dacă o să-i placă povaţa voastră, îşi va aduce aminte de voi atunci când alţii vor căuta să obţină un rang mai înalt.

46:20. Să nu mărturisiţi niciodată strâmb în faţa judecătorilor sau să vorbiţi în aşa fel încât cuvintele voastre să fie înţelese greşit. Dacă aproapele vostru va ajunge să stea legat în lanţuri în închisoare din cauza limbii voastre nesupuse, umbra lui va bântui odaia în care dormiţi.

46:21. Cuvintele frumoase nu-şi găsesc locul pe buzele celui nesăbuit, ci pe cele ale guvernatorului. O minciună spusă de un om de rând este mai puţin gravă decât una rostită de un om cu avere şi poziţie socială.

46:22. Chiar şi un prost, dacă-şi ţine gura, poate părea înţelept. Martorul care vorbeşte rar vorbeşte cu fermitate şi spune Adevărul. Cel ce vorbeşte precipitat îşi conduce limba spre minciună. Limba precaută lustruieşte Adevărul, iar felul în care alege cuvintele o fereşte de greşeală.

46:23. Evitaţi vorbirea indecentă a oamenilor ignoranţi, căci aceasta este o consolare a robilor, aşa cum minciuna este refugiul celor slugarnici. Niciodată nu trebuie să-i împroşcaţi cu cuvinte jignitoare pe cei ce vă stârnesc mânia, pentru că acestea se vor întoarce asupra voastră ca un ecou.

46:24. Deveniţi meşteri ai cuvintelor, astfel încât limba voastră să poată da naştere unor lucruri minunate şi puternice, care îi vor pune în încurcătură pe adversarii voştri şi vă vor ridica pe cele mai înalte culmi ale elocvenţei, situându-vă deasupra mulţimii.

© Biblioteca Spirituală

CAPITOLUL XLVII - PĂLĂVRĂGEALA

47:1. Evitaţi-l pe omul palavragiu şi guraliv, căci acesta face zgomot ca să-şi ascundă propria goliciune sufletească. Stăpânul lui este omul tăcut. Lăsaţi-l pe cel cu gura slobodă să stea printre femei.

47:2. Omul zgomotos este o persoană slabă, care se teme să stea faţă în faţă cu el însuşi în singurătate. Indiferent dacă vine sau pleacă, acesta continuă să trăncănească. Vorbele sale sunt puţin importante, de aceea urechile obosesc.

47:3. El flecăreşte şi îşi întoarce locuinţa cu susul în jos; şi face la fel şi cu locuinţele altora. Limba îi zornăie în gură şi lucrează din zori până în amurg, dar nu produce nimic, căci nu face altceva decât să arunce cuvinte în vânt.

47:4. Bărbaţii pălăvrăgesc mai puţin decât femeile, dar un bărbat palavragiu este de zece ori mai rău decât o femeie care flecăreşte. Cu toate acestea, copacul tremurător se numeşte „*limba femeii*".

47:5. Voi să nu fiţi ca cel cu gura slobodă, căci un cal fără căpăstru e greu de controlat. Nu plecaţi urechea la poveşti legate de treburile aproapelui voastru; nu aveţi altceva mai bun de care să vă ocupaţi? Nu plecaţi urechea la nimic altceva decât la ceea ce se află în sfera voastră de interes. Nu repetaţi cuvintele altuia, decât dacă acest lucru vă serveşte la ceva.

47:6. Nu vă lăsaţi gura să răspândească tot felul de veşti, decât dacă acestea sunt bune, căci pe cele rele trebuie să le păstraţi în sinea voastră. Omului i s-a dat o singură gură şi două urechi ca să asculte dublu faţă de cât vorbeşte. Urechile trebuie să asculte vorbele rostite, inima trebuie să separe binele de rău, iar gura trebuie să rostească doar ceea ce este benefic.

47:7. Limba se mişcă cel mai mult atunci când mâinile sunt în repaos; ea lucrează cel mai intens atunci când trupul stă nemişcat.

47:8. Din gura unui palavragiu nu ies decât cuvinte goale, ce lovesc aerul cu aripile lor deşarte. Cel care-şi pleacă urechea la prostiile lui îl încurajează să vorbească fără rost şi astfel îşi biciuie singur spinarea.

47:9. Urechile unui palavragiu sunt închise pentru vorbăria lui goală; dacă nu ar face aşa, ar trebui să-şi pună capul în gura unui crocodil.

47:10. Dacă daţi cu piciorul într-un ulcior plin, acesta va rămâne nemişcat şi nu va scoate niciun sunet; dar dacă loviţi unul gol, veţi vedea că face zgomot.

47:11. Acela care vorbeşte cel mai mult, face cel mai puţin; treburile sunt făcute de oamenii care tac. Palavragiul nu este altceva decât o pacoste; limba lui zornăitoare omoară urechile, iar buzele lui bolborosesc şi îi înţeapă pe cei din jur.

47:12. Vorbirea plăcută şi conversaţia instructivă sunt bune, dar bârfa şi pălăvrăgeala sunt rele.

CAPITOLUL XLVIII – CONDUITA

48:1. Fiţi demni atunci când vă aflaţi în prezenţa oamenilor inferiori. Dacă sunteţi printre oamenii de rând, să nu vorbiţi mai presus de înţelegerea lor. Nu contează dacă vă simţiţi sau nu în largul vostru atunci când sunteţi împreună cu ei, ci important este ca ei să se simtă în largul lor împreună cu voi; căci nu e puţin lucru să faci un om de rând să se simtă în largul lui.

48:2. Nu vă lăudaţi tot timpul, fiindcă lăudărosul stârneşte indignarea celorlalţi.

48:3. Nu vă duceţi în casa cuiva fără a fi invitaţi. Să nu intraţi niciodată atunci când omul nu este acolo, decât dacă acest lucru este în interesul lui. Să nu vă comportaţi cu femeile din familia lui în aşa fel încât să fiţi suspectaţi că aveţi anumite interese.

48:4. Bunele maniere sunt marca Bărbatului Adevărat, iar secretul bunelor maniere este tăria inimii şi încrederea în sine. Comportamentul galant şi cuvintele blânde au tăiat stânci mai dure decât loviturile aspre.

48:5. Să nu întrerupeţi niciodată pe cineva care vorbeşte, şi nici să nu-i anticipaţi cuvintele. Întotdeauna să ezitaţi atunci când răspundeţi, iar dacă discuţia se aprinde, puneţi-i

© Biblioteca Spirituală

capăt sau duceţi-vă în drumul vostru. Un om chibzuit îşi cunoaşte limitele.

48:6. Când sunteţi în prezenţa superiorului vostru, vorbiţi cu prudenţă, însă vorbiţi deschis, simplu şi cu siguranţă în glas. Staţi drept, cu mâinile pe lângă corp sau odihnindu-se în faţa voastră, şi fiţi calmi şi serioşi. Nu vă lăsaţi provocaţi de nimic, astfel încât să daţi un răspuns pripit.

48:7 Dacă sunteţi oaspete, mâncaţi cu moderaţie, dar să nu mâncaţi niciodată atunci când altul stă nemâncat. Acceptaţi cu graţie ceea ce vi se pune pe masă, iar dacă sunt bucate care vă plac, dar pe care ceilalţi le desconsideră, abţineţi-vă să le mâncaţi. Indiferent ce mâncăruri vi se pun înainte, să nu le dispreţuiţi niciodată, decât dacă conşiinţa voastră vă opreşte să le mâncaţi.

48:8. Să nu staţi jos dacă cineva mai mare în rang decât voi stă în picioare. Să nu staţi jos dacă un om mai slab decât voi stă în picioare. Nu acceptaţi nicio masă dacă superiorul vostru nu are una unde să stea.

48:9. Nu vă uitaţi la ce face vecinul vostru în casa lui. Este teritoriul lui, iar ceea ce face acolo îl priveşte numai pe el. Atunci când vă uitaţi, furaţi de fapt ceva din intimitatea lui; acest lucru este destul de rău, dar este o ticăloşie să divulgaţi şi altora ce aţi văzut.

48:10. Când vă întâlniţi cu un prieten, salutaţi-l din toată inima; când vă întâlniţi cu un cunoscut, salutaţi-l cu căldură, dar cu mai multă reţinere.

48:11. Niciodată să nu atingeţi femeile din casa altuia sau să vorbiţi cu ele într-un mod intim. Trataţi-le aşa cum v-aţi dori să fie tratare şi femeile din casa voastră. Dacă pentru voi respectul acordat femeilor nu este important, ţineţi minte că bărbaţii mai buni cred cu totul altceva, aşa că este bine să le trataţi în consecinţă.

48:12. Faceţi toate lucrurile aşa cum se cade şi cum este decent. Nu uitaţi de obligaţiile comportamentului bărbătesc, şi nici nu vă neglijaţi responsabilităţile familiale. Gândiţi-vă din când în când şi la aceia care se odihnesc în sânul muntelui.

48:13. Este bine ca omul să acorde atenţia cuvenită trupului său atunci când nu mai are nevoie de el, fiindcă nu trebuie să murdărească Pământul cu putreziciune. Dacă a fost dăruit cu sensibilitate, pentru a canaliza binele, să nu respingeţi cinstea pe care oamenii vor să i-o arate.

48:14. Pregătiţi-vă un mormânt pe versantul muntelui, acolo unde trupul vostru poate să rămână ascuns. Nu neglijaţi să faceţi acest lucru cât încă sunteţi sănătoşi şi puternici, căci toate celelalte activităţi trebuie să se subordoneze acestui scop. În felul acesta, vă veţi lua locul printre cei din vechime, care se odihnesc în siguranţă în peşterile lor.

48:15. Nu lăsaţi acest lucru în seama altora, ca să nu se abată nenorocirea asupra vaoastră din cauza neglijenţei lor. Nimeni nu are un interes atât de mare pentru ritualurile finale, aşa cum aveţi voi înşivă; prin urmare, fiţi chibzuiţi şi grijulii; faceţi aceste lucruri pentru voi.

48:16. Când umbra morţii vă va chema spre Portalul Întunecat, să nu scânciţi la vederea ei. La momentul potrivit, ea vine la toţi şi îi ia cu ea pe tineri şi pe bătrâni. Sunteţi pregătiţi să o întâmpinaţi, aşa că de ce v-aţi teme?

48:17. Întotdeuna, indiferent de împrejurări, arătaţi-vă bărbăţia, curajul şi tăria morală. Fiţi un exemplu pentru ceilalţi prin faptul că vă străduiţi mereu să atingeţi limitele posibilităţilor voastre, astfel încât moştenirea pe care o lăsaţi generaţiilor viitoare să fie aceea ca ele să devină din ce în ce mai bune pe măsura scurgerii veacurilor.

CAPITOLUL XLIX - FUNCŢIONARII

49:1. Să fiţi în relaţii bune cu funcţionarul administrativ din ţinutul vostru. Nu-i daţi niciun motiv să vă supravegheze activităţile. Serviţi-l cu băuturi răcoritoare atunci când vine la voi acasă şi vorbiţi-i cinstit despre toate lucrurile care îl privesc.

49:2. Dacă vă trimite într-o misiune, consideraţi că este vorba de o chestiune confidenţială, de ceva ce ştiţi numai voi. Nu vorbiţi cu nimeni despre ea, ca să nu se ducă vorba că sunteţi un bărbat făcut din lut nears în cuptor.

49:3. Dacă soarta va rândui să fiţi ridicaţi la rangul de guvernatori peste oameni, gândiţi-vă mai degrabă la încrederea care se pune în voi decât la importanţa funcţiei voastre.

© Biblioteca Spirituală

49:4. Priviţi purtarea oamenilor; vă ovaţionează atunci când intraţi în oraş sau atunci când îl părăsiţi?

49:5. Este de datoria voastră să stabiliţi o direcţie absolut corectă şi să o urmaţi până când administraţia voastră se va apropia cât mai mult posibil de perfecţiune. Faceţi în aşa fel încât bunătatea din zilele voastre să rămână o amintire veşnică.

49:6. Fiţi răbdători şi amabili; niciodată să nu vorbiţi aspru sau cu iritare în glas, datorită funcţiei pe care o aveţi, căci aceasta este o dovadă de laşitate. Ascultaţi plângerea petiţionarului cu sârguinţă şi atenţie; nu vă lăsaţi gândurile să rătăcească aiurea; pentru el, aceasta este o chestiune importantă. Dacă atenţia voastră este doar un paravan fals, înseamnă că sunteţi ipocriţi, iar ipocrizia este cu atât mai mare cu cât şi rangul este mai înalt. Ascultaţi-l cu răbdare şi nu opriţi revărsare vorbelor sale până când nu şi-a golit inima şi nu a terminat tot ce avea de spus.

49:7. Dacă decizia este dreaptă, un om rezonabil va accepta cu eleganţă respingerea cererii sale, cu condiţia să fi fost ascultat aşa cum se cuvine. Când în faţa voastră vin doi oameni, nu înclinaţi balanţa în favoarea vreunuia dintre ei; voi trebuie doar să ţineţi balanţa şi să-i lăsaţi pe ei să pună greutăţile.

49:8. Nu daţi motive ca oamenii să spună, „De ce i s-a dat puterea acestui om, dacă nu ştie să o folosească?”. Dacă voi nu puteţi să vă achitaţi de sarcina voastră importantă, cum îl puteţi osândi pe acela care nu a reuşit să se achite de una inferioară?

49:9. Dacă sunteţi trimişi într-un oraş unde sunt tulburări şi oamenii sunt revoltaţi, ca să puneţi capăt vrajbei şi să-i căutaţi cauza, purtaţi-vă cu atenţie cu mulţimea, căci poate există motive de nemulţumire. Vedeţi cum stau lucrurile şi nu fiţi nedrept sau părtinitor. Nu fiţi de partea celor puternici, ci trageţi concluziile cu indiferenţă. Mai întâi, puneţi lucrurile la punct şi abia apoi judecaţi.

49:10. Întâia voastră datorie este faţă de dreptate, iar aceasta nu trebuie aservită puterii sau interesului vreunui om. Guvernatorul care ţine cont de poziţia socială a oamenilor şi întoarce spatele dreptăţii este un ticălos.

49:11. Dreptatea este mai presus de regi şi de conducători. Nu judecătorul făureşte justiţia, căci aceasta nu este de pe Pământ; el este doar slujitorul ei şi cel care o pune în practică. Legiuitorii fac legi, dar nu pot face dreptate; ei doar se străduiesc să se apropie de ea. Nu a zis glasul lui Dumnezeu, „*Să nu lăsaţi nicio instituţie lumească să pretindă că ea este izvorul dreptăţii?*” Ce pot face cei mai buni oameni este să se apropie cât mai mult posibil de dreptate, fiindcă pe Pământ nimeni nu poate să ajungă la puritatea şi desăvârşirea ei.

49:12. Voi, cei care sunteţi funcţionari, trebuie să purtaţi cu graţie şi demnitate povara dregătoriei voastre. Nu vă îngâmfaţi din cauza ei, căci este ea oare rezultatul eforturilor voastre sau ale părintelui vostru? Cine v-a trimis la învăţătură? Oare voi aţi făcut acest lucru? Fiţi răbdători cu omul sărac, căci are puţine lucruri pe Pământ care să-i ofere mângâiere; faceţi în aşa fel încât interpretarea pe care o daţi dreptăţii să-i lumineze zilele. Să nu fiţi grosolani cu omul incoerent, căci asta arată că sunteţi nevrednici. Nu faceţi niciodată necazuri oamenilor de rând, pentru că aceştia au deja o povară pe care o duc.

49:13. Braţul vostru să fie gata mereu să-i păzească pe cei lipsiţi de apărare; uşuraţi situaţia celor nevoiaşi şi nu întoarceţi spatele nefericirii celui înfometat. Dacă respingeţi un om înfometat, iar acesta fură ca să-şi satisfacă nevoile pântecului, cum aţi putea să-l judecaţi voi, care sunteţi bine hrăniţi?

49:14. Funcţionarul bun sprijină cu o mână legile ţinutului, iar cu cealaltă mână sprijină văduvele şi orfanii. El îi apără pe cei bătuţi de soartă de oamenii becisnici care le stau împotrivă.

49:15. El interpretează legile fără a ţine cont de averea sau titlurile oamenilor; în prezenţa lui, toţi oamenii au drepturi egale. El protejează toate lucrurile pe care oamenii le apreciază; are milă de cei umili şi apăsaţi, iar mâna lui cade cu asprime pe răufăcători.

49:16. Nu este suficient ca răufăcătorul să fie pedepsit; trebuie să vedeţi şi din ce cauză a săvârşit fapta. Dacă a săvârşit-o cu voie sau fără voie ori forţat de împrejurări. Pedeapsa nu trebuie aplicată în mod egal tuturor oamenilor.

© Biblioteca Spirituală

49:17. Nu există o scârbă mai mare decât un funcţionar corupt, iar regele care îl susţine este nevrednic să stăpânească.

49:18. Judecătorul bun este slujitorul justiţiei, nu al regelui, căci adesea apar situaţii când nu poate sluji în două părţi. Acelea sunt momentele când îi este pus la încercare curajul.

49:19. Cea mai înaltă formă de justiţie de pe Pământ este repararea nedreptăţii omeneşti, dar unde este funcţionarul capabil să facă acest lucru?

CAPITOLUL L - LEGILE OAMENILOR

50:1. Legile oamenilor sunt formulate pompos, ca să nu li se vadă neajunsurile. Ele ascund în interiorul lor seminţele nedreptăţii; totuşi, acestea nu trebuie dispreţuite, căci cu toate limitările lor, reuşesc să se ridice la un nivel înalt. Dar voi să nu vă lăsaţi orbiţi de ele, ci să le priviţi în mod realist, ca pe o limită a perfecţiunii ce poate fi atinsă de om.

50:2. Legile omeneşti nu vor elimina niciodată răufăcătorii, căci multe fărădelegi sunt favorizate de imperfecţiunile legilor, iar multe altele de numărul mare de legi menite să le descurajeze. Răufăcătorii sunt creaţi de legi.

50:3. O nelegiuire săvârşită de legiuitori este mai gravă decât zece răufăcători ce scapă de pedepsele cuvenite pentru faptele lor. Când cei ce conduc sunt aspri sau îngâmfaţi, ori slabi şi josnici, poporul geme sub povara grea a legilor care nu se respectă.

50:4. Cel care-i promite unui răufăcător că îl va scăpa de răzbunare sau că îi va îndulci pedeapsa dacă îşi mărturiseşte vina este lipsit de înţelepciune, dar dacă mai târziu, după ce a primit mărturisirea, îşi încalcă cuvântul dat, înseamnă că este un om ticălos. Dacă este un om cu o funcţie importantă, atunci răul pe care-l săvârşeşte este şi mai mare.

50:5. Când cel puternic pune să fie torturat un om care este suspectat că a săvârşit o nelegiuire, acesta comite o faptă malefică, nu doar împotriva unuia care poate fi nevinovat, ci şi împotriva sufletului său. Poate fi oare satisfăcută raţiunea cu o mărturisire smulsă în felul acesta, când omul se află în agonie? Căci durerea îl va împinge să spună ce se aşteaptă de la el. Deci cum ar putea fi stabilit Adevărul prin astfel de mijloace? Dreptatea plânge la vederea justiţiei oamenilor.

50:6. Cei ce slujesc cel mai bine dreptatea sunt aceia care îşi recunosc propriile limite în străduania lor de a o sluji.

CAPITOLUL LI - OBLIGAŢIILE SOCIALE

51:1. O, Fiu al Năpastei, gândeşte-te la multiplele tale nevoi şi contemplă numeroasele tale imperfecţiuni, apoi cugetă din ce motiv ai fost înzestrat cu vorbire şi simţire. Oare nu ca să poţi să dezvolţi, împreună cu semenii tăi, acele lucruri care nu se pot dezvolta în singurătate? Aşadar, dacă fiind laolaltă cu ei, obţii anumite foloase din partea lor, nu ai şi tu obligaţia să dai ceva înapoi?

51:2. Mâncarea pe care o mănânci, hainele pe care le porţi, casa în care locuieşti, bărbaţii înarmaţi care te apără şi care păzesc drumurile şi apele, comfortul şi plăcerile de care te bucuri, nu se datorează ele efortului celorlalţi şi muncii lor?

51:3. Prin urmare, nu trebuie să dai şi tu ceva înapoi? Însăşi natura vieţii stabileşte obligaţia pe care o ai; aşa că de ce să te eschivezi? Dacă vrei ca inima ta să fie mulţumită, cooperează şi fii în armonie cu ceilalţi şi străduieşte-te să dobândeşti prosperitatea împreună cu oamenii din jurul tău.

51:4. Astupă-ţi bine urechile, ca să nu auzi cuvintele spinoase ale clevetitorului, şi lasă-l să-şi plimbe limba în gură cât vrea. Nu permite ca slăbiciunile şi frivolitatea altora să devină sursa plăcerii tale. Doar în felul acesta oamenii vor putea trăi împreună în mulţumire şi pace. Aşadar, fii generos şi fă în aşa fel încât să promovezi liniştea în rândul celor cu care trebuie să convieţuieşti.

© Biblioteca Spirituală

51:5. Dacă nu poţi să-l ajuţi pe aproapele tău, atunci lasă-l în pace şi nu te amesteca în ceea ce face. Închide ochii la slăbiciunile lui, dacă acestea nu abat răul asupra cuiva; dacă se iscă vrajbă, toarnă ulei pe apele învolburate, dar ai grijă să nu fi prins între ciocan şi nicovală. 51:6. Atunci când mulţi oameni trăiesc laolaltă, pacea lor depinde de buna aplicare a legilor şi de satisfacţia fiecărui om că se poate bucura în tihnă de bunurile sale. Prin urmare, îţi revine obligaţia de a susţine legile, chiar dacă ţi se pare că acestea sunt nedrepte, şi de a nu arunca priviri lacome asupra bunurilor altei persoane.

51:7. Când eşti mânios, nu ridica mâna asupra cuiva, ca să-i ameninţi viaţa sau integritatea trupească, şi nici nu îi face vreo nedreptate. Dacă eşti provocat de cineva, ai grijă ca furia ta să nu se descarce într-un mod nedemn; căci dacă este vorba de un om becisnic, ce altceva merită el decât dispreţul tău? Dacă eşti atacat, atunci fă ceea ce trebuie făcut, căci dacă nu dai atenţie unui atac, atunci vei fi atacat din nou.

51:8. Nu calomnia şi nu bârfi pe nimeni, fiindcă aceste lucruri le fac mai mult femeile. Nu mitui niciodată un slujitor, punându-l să irosească timpul stăpânului său ori să-i fure bunurile. Nu căuta niciodată să ispiteşti o femeie din familia altcuiva; dacă vreuna încearcă să te prindă cu şiretlicurile ei, să râzi de avansurile pe care ţi le face, fiindcă ea pune la cale să te doboare. Nu povoca cuiva un necaz pe care nu-l poţi înlătura, şi nici nu-i face vreu rău pe care nu-l poţi ispăşi decât cu viaţa ta.

51:9. Fii drept şi cinstit în tot ceea ce faci şi credincios celor care îşi pun încrederea în tine. Să nu-l înşeli niciodată pe omul care are încredere în tine, căci este mai puţin grav să furi de la un străin decât să trădezi încrederea unei persoane pe care o cunoşti.

5:10. Dacă ai o datorie, atunci achită-te de ea fără zăbavă, pentru că acela care a avut încredere în tine te-a tratat ca pe un om cinstit; a nu-i da înapoi ceea ce i se cuvine este o faptă de om josnic şi becisnic.

51:11. Tratează-i pe toţi oamenii cu dreptate, astfel încât numele tău să aibă valoare printre ei. O reputaţie bună este mai preţioasă decât aurul.

5:12. Să nu ai de-a face cu omul care zice, „Lasă-mă să fiu intermediarul tău”. Acesta nu se ocupă nici cu bunurile, nici cu munca, şi tot ce are de vânzare sunt cuvinte zadarnice, care nici nu umplu, nici nu satisfac. Unuia ca acesta, să-i spui, „Du-te şi strânge recolta de pe ogor sau din ape, ori pune mâna pe ciocan sau pe roată, fiindcă noi nu avem nevoie de negustori de vorbe goale”.

51:13. Fii amabil cu toţi oamenii, dar intim să fii numai cu prietenii. Cu toate acestea, un spirit prietenos este pentru oameni ca mierea pentru albine; unui om prietenos i se permit multe. Dacă unui căpitan îi place de tine, vei putea să-ţi ştergi mâinile pe pânzele corăbiei lui.

CAPITOLUL LII - MÂNCAREA ŞI BĂUTURA

52:1. Nu zăboviţi prea mult la masă, nici nu petreceţi prea mult timp stând şi bând bere. Cel ce mănâncă şi bea peste măsură se îngraşă şi se leneveşte degrabă, burta i se umflă, iar inteligenţa i se toceşte; şi femeile încep să râdă de lipsa lui de bărbăţie.

52:2. Nu tânjiţi după mâncăruri fanteziste sau foarte condimentate, căci acestea vor fi ca o sabie în pântec şi ca un jeratic în gâtlej. Mâncarea rafinată şi bucatele fine sunt pe gustul femeilor şi acestea nu trebuie să le fie refuzate.

52:3. Lăcomia este o ruşine pentru caracterul bărbătesc, căci bărbatului care îi creşte burta îi slăbeşte vigoarea; un lucru îl înlocuieşte pe celălalt. Cel ce mănâncă puţin este plin de vervă, pe când cel ce se îndoapă este apatic. Omul care nu urmăreşte altceva decât să-şi umple stomacul este o ocară pentru bărbăţie, deoarece este dominat de apetitul său. Stomacul îi cere mereu mai mult decât are nevoie.

52:4. Să nu faceţi niciodată ceva după ce aţi consumat băuturi tari, fiindcă ceea ce veţi face va fi făcut fără să cugetaţi; prudenţa pleacă din inimă atunci când băutura tare intră pe gură. Limba pusă în mişcare de băutura tare devine nestăpânită, iar gura, care permite băuturii să intre, este nechibzuită.

© Biblioteca Spirituală

52:5. Dacă atunci când sunteţi sub influenţa unei băuturi tari veţi cădea şi vă veţi răni, nimeni nu va avea milă de voi; chiar şi aceia care vă cunosc vor trece pe lângă voi şi vă vor lăsa acolo unde aţi căzut.

52:6. Băutura nu este ceva rău dacă o beţi ca să vă înveseliţi inima sau ca să faceţi ca o adunare să fie mai veselă; limita este atunci când băutura tare, în loc să vă slujească, vă devine stăpână. Când un om nu mai poate să vorbească, când nu mai poate gândi şi acţiona în mod normal, atunci este cazul să se despartă de cana care-l întovărăşeşte. Pentru Bărbatul Adevărat, prăvălia de băuturi este o cunoştinţă ocazională, dar pentru bărbaţii becisnici, ea este ca o familie.

52:7. Hrana suficientă menţine sănătatea, dar hrana în exces o distruge. Berea băută cu moderaţie nu face rău, iar vinul în cantităţi mici poate aduce mulţumire şi plăcere.

52:8. Când savuraţi fructe coapte, smochine sau portocale, faceţi cu ele un legământ în inima voastră, zicând în felul acesta: „Absorb în trupul meu viaţa care este în voi, ca pe o jertfă adusă pe altarul vieţii. Aşa cum voi v-aţi jertfit pentru mine în numele vieţii, tot aşa mă voi jertfi şi eu pentru viaţă. Copacul care ar fi reprezentat învierea voastră va creşte în spiritul meu şi va rodi bunăvoinţă şi bucurie. Fructul minunat, care ar fi fost vlăstarul vostru, va ajunge la maturitate în inima mea sub forma unor gânduri înmiresmate. Parfumul plăcut al florilor voastre, care ar fi fost purtat pe aripile vântului, se va revărsa de pe buzele mele ca un nectar de bunătate şi iubire. Voi nu aţi fost distruse fără motiv, ci v-aţi unit cu marele şuvoi al vieţii”.

CAPITOLUL LIII - CĂMINUL FAMILIAL

53:1. Când nu vă mai găsiţi pacea sufletească locuind împreună cu alţii, faceţi-vă o casă. Căminul propriu este ancora bărbatului şi sanctuarul femeii.

53:2. Luaţi-vă o soţie cu care să împărţiţi locuinţa. Deşi bărbatul poate construi o locuinţă, este nevoie de mâna unei femei pentru a o transforma într-un cămin.

53:3. Să permiteţi mereu stăpânei căminului vostru să vorbească despre voi, pentru că în ochii ei voi sunteţi mai importanţi decât orice altceva. O femeie trebuie să vorbească despre soţul ei, la fel cum un bărbat trebuie să vorbească despre îndeletnicirea lui.

53:4. Nu încercaţi să îi spuneţi ce să facă atunci când este vorba de treburile casei, atâta timp cât ea este o gospodină bună. Nu-i ziceţi, „Unde este aia?” sau „Unde ai pus ailaltă?”, când ştiţi că le pune la locurile lor. Priviţi-o bine şi studiaţi cu atenţie ceea ce face, apoi apreciaţi cât de bine gospodăreşte lucrurile. Plăcută este soarta bărbatului care merge pe drumul vieţii ţinându-se de mână cu o femeie grijulie.

53:5. În general, bărbaţii nu înţeleg felul de a fi al femeilor. Cel care intervine în treburile gospodăriei îşi aruncă căminul în haos, iar fericirea va zbura pe uşă.

53:6. Cel ce doreşte să se bucure de pace în locuinţa lui trebuie să aibă inima deschisă şi să fie amabil, dar mai presus de toate trebuie să fie înţelept în alegerea soţiei sale.

53:7. Fiţi atenţi, ca niciodată să nu-l lăsaţi pe clevetitor şi pe bârfitor să vă treacă pragul. Este mai bine să vă ucideţi singuri decât să-l primiţi pe bărbatul adulter, căci acesta vă va distruge bucuria şi mulţumirea.

53:8. Păziţi-vă atunci când flecarul se cuibăreşte în casa voastră. În exterior, membrii familiei voastre pot să cânte şi să se bucure, dar inima lor va deveni o peşteră a tristeţii.

53:9. Dacă prietenul vostru este afară, poftiţi-l înăuntru şi trataţi-l ca pe unul din familia voastră. Întâmpinaţi-l cu căldură şi amabilitate şi arătaţi-i că este binevenit. Puneţi femeile să-i aducă tot ce are nevoie, căci el este prietenul vostru şi nu vă va dezonora casa.

53:10. Dacă cineva vine şi vă aduce daruri, acceptaţi-le cu graţie, şi poftiţi-l înăuntru. Nu-l judecaţi după zvonuri, ci după ceea ce vedeţi, dar rămâneţi precauţi. Dacă se va dovedi vrednic de prietenia voastră, vor fi mulţi alţii care nu îl vor socoti prieten.

53:11. Nu îl întâmpinaţi cu chipul zâmbitor, dacă inima voastră este posomorâtă, ca să nu deveniţi nişte ipocriţi. Oaspeţii produc întotdeauna o anumită plăcere, dacă nu atunci când vin,

© Biblioteca Spirituală

cel puţin atunci când pleacă.

53:12. Dacă cineva vine să vă ceară ceva, să nu spuneţi niciodată, „Vino mâine şi o săţi dau”, dacă stă în puterea voastră să-i daţi chiar în acea zi. Felul acesta de a vorbi îl au doar oamenii becisnici şi laşi.

53:13. Gândiţi-vă la familia voastră şi la prietenii voştri, la felul în care arată şi se comportă, pentru că toţi aceştia sunt ca nişte ape limpezi, în care vă vedeţi chipul. Bărbatul are soţia, familia şi prietenii pe care îi merită.

53:14. Ce lucruri de valoare aveţi voi în casele voastre, încât trebuie să le ţineţi în spatele uşilor zăvorâte? Aveţi acolo aur şi argint? Aveţi pietre preţioase sau lucruri fine din aramă? Acestea pot fi apărate de zăvoare şi bare de metal, dar cele mai mari averi ale omului nu pot fi protejate prin astfel de mijloace simple.

53:15. Aveţi voi acolo pace şi linişte? Este căminul vostru plin de bucurie şi mulţumire? Ascundeţi acolo amintiri sau aţi strâns lucruri frumoase care să vă facă sufletul să tresalte? În casa voastră domneşte iubirea ori sunteţi apăsaţi de tirania vrajbei?

53:16. Este căminul vostru un port al bucuriei într-o mare de tristeţe? Este el un tezaur de solidaritate şi înţelegere? Sau trăiţi într-un loc care nu adăposteşte nimic altceva decât lux şi confort, unde aerul înăbuşitor este poluat de pofta nesănătoasă pentru o viaţă de huzur? Confortul poate fi invitat mereu ca un oaspete, dar păziţi-vă dacă rămâne şi vrea să devină stăpânul casei. Este mai uşor să fii robul luxului decât stăpânul lui.

53:17. Confortul vă poate prinde în plasa ispitelor sale dulci şi vă poate lega cu lanţuri rafinate de aramă. Atingerea lui poate fi mătăsoasă, dar strânsoarea este metalică. Glasul lui poate fi mângâietor, dar el cântă despre prăbuşirea voastră.

53:18. Luxul vă poate adormi cu blândeţe, dar în timp ce dormiţi, el ţese o pânză a dezastrului. Confortul îşi bate joc de bărbăţie şi subminează meterezele tăriei morale. Râde de virtute şi înjunghie curajul pe la spate.

53:19. Totuşi, confortul şi luxul nu sunt lucruri ce trebuie complet ignorate, pentru că dacă sunt ţinute în frâu, ele vă sunt de folos. Însă acestea trebuie să vă slujească, nu să vă stăpânească, căci sunt slujnice bune, dar stăpâne rele.

53:20. Nu vă lăsaţi căminul să devină un mormânt al bărbăţiei şi o locuinţă a celor pe jumătate vii.

53:21. Căminul familial nu este locul unde se odihneşte trupul şi unde bărbatul are parte de cea mai mare grijă în schimbul celei mai mici recunoştinţe. Locuinţa bună se construieşte pe o stâncă, iar căminul bun se întemeiază în jurul unei femei cumsecade.

CAPITOLUL LIV - RELAŢIILE FAMILIALE – FIUL

54:1. Cea mai mare bucurie este fiul vostru, care a fost zămislit datorită dorinţei inimii voastre; el este speranţa pe care o daţi viitorului. Însă bucuriile pe care le aveţi ca părinte trebuie temperate de necesitatea pedepselor, căci tânărul nu devine bărbat dacă nu este disciplinat. Toţi tinerii cresc, dar nu toţi devin bărbaţi.

54:2. Mari sunt îndatoririle unui tată şi serioase sunt responsabilităţile pe care le are în privinţa fiului său, căci viitorul tânărului stă în întregime în mâinile sale.

54:3. Ţineţi minte că fiul vostru vă va imita felul de a vorbi şi de a vă purta, şi că cea mai bună învăţătură este prin puterea exemplului. Dacă vă aşteptaţi ca el să facă ceea ce voi nu faceţi, sau să nu facă ceea ce voi faceţi, atunci sunteţi nedrepţi şi nevrednici de sarcina pe care o aveţi.

54:4. Dacă fiul vostru va ajunge la maturitate fără să cunoască lucrurile pe care un bărbat trebuie să le ştie; dacă va avea un chip posomorât şi un caracter urât; dacă va fi un bărbat becisnic sau un risipitor, atunci va fi o ruşine pentru voi, ceea ce înseamnă că aţi eşuat ca părinţi, căci nu v-aţi achitat de cea mai importantă datorie a unui bărbat.

54:5. Fiul vostru este ceea ce voi aţi făcut din el. Dacă va ajunge un ratat sau un om becisnic, să nu-l alungaţi, ca în felul acesta să arătaţi că sunteţi un om şi mai nevrednic. El

© Biblioteca Spirituală

rămâne carne din carnea voastră şi este răspunderea şi povara voastră; pe măsura trecerii timpului veţi putea să mai schimbaţi câte ceva.

54:6. Primul pas în zămslirea unui fiu vrednic este să o alegeţi cu înţelepciune pe aceea care-i va fi mamă.

54:7. S-ar putea ca un tată să nu-i poată da fiului său bogăţii şi poziţie socială, însă orice tată poate să fie un bun exemplu şi să dea poveţe bune, să-şi disciplineze fiul şi să-l călăuzească spre maturitate. Acestea sunt drepturile din naştere ale tuturor fiilor. Blestemat să fie acel om ticălos care-i neagă fiului său acest drept din naştere.

54:8. Nimeni nu a întors spatele tatălui său şi nu a plecat de acasă pentru că tatăl său nu i-a dat bogăţii şi bunuri; însă mulţi oameni au întors spatele tatălui lor pentru că nu au avut parte de învăţătura necesară, de călăuzire şi şansă.

54:9. Blestemat să fie bărbatul care acceptă bucuriile prin care îşi zămisleşte copiii, dar se sustrage de la responsabilităţile pe care le implică creşterea lor. Fiii lui nu vor uita acest lucru, iar bătrâneţea lui va fi stearpă şi plină de regrete şi ocară.

54:10. Pedeapsa de acasă este o pregătire adecvată pentru disciplina vieţii. Nu există o altă modalitate prin care un tânăr să fie pregătit pentru viaţă, decât aceea de a fi crescut cu înţelepciune.

54:11. Nu este suficient ca un fiu să fie un om la fel de bun ca şi tatăl său; viaţa progresează şi de aceea trebuie să fie şi mai bun.

54:12. Dacă fiul vostru creşte pentru a fi o binecuvântare sau un blestem pentru tatăl lui, sau dacă devine iscusit sau nevrednic, acest lucru depinde în întregime de înţelepciunea, călăuzirea şi grija voastră. Să nu credeţi că puteţi trata această sarcină cu uşurinţă, căci într-o bună zi o să vă regretaţi nebunia. Lăstarul poate fi îndoit, ca să i se dea o anumită formă, dar copacul nu mai poate fi schimbat; dacă nu va fi aşa cum trebuie, oamenii îl vor tăia.

54:13. Prin urmare, începeţi să-l instruiţi de îndată ce învaţă să meargă, iar pe măsură ce creşte, hrăniţi-i gândurile cu precepetele înţelepciunii. Îndrumaţi-i cu grijă paşii spre maturitate, fiindcă există multe gropi şi poteci greşite.

54:14. Îndoiţi-i firea în direcţia cea bună cât încă este elastic. Modelaţi-i caracterul integru cât încă este flexibil. Îndreptaţi-l în direcţia cea bună la tinereţe şi urmăriţi-i înclinaţiile. Dacă apar obiceiuri rele, smulgeţi-le ca pe nişte buruieni înainte să prindă rădăcini şi să capete putere. Pedepsiţi-l cu reţinere, căci prea multe pedepse denotă o educaţie defectuoasă. Aplicaţi-le când este necesar, căci cea mai receptivă ureche a unui fiu este la spate, iar aceea aude cel mai bine doar atunci când este lovită.

54:15. Călăuziţi, dar nu conduceţi niciodată. Să o trataţi întotdeauna pe mama lui cu respect şi afecţiune, deoarece dacă vă bucuraţi şi sunteţi mulţumiţi de soţia voastră, va fi şi el de a lui. Nu îi daţi o moştenire de tristeţe.

54:16. Aşa va creşte în frumuseţe şi tărie; un bărbat de onoare, nobil şi dintr-o bucată, un Bărbat Adevărat. Se va ridica deasupra oamenilor de rând aşa cum se ridică un stejar falnic deasupra tufişurilor; şi chiar dacă aţi eşuat în alte privinţe, această realizare va fi cununa succesului vostru în viaţă.

54:17. Pământul virgin este la dispoziţia voastră, ca să-l cultivaţi aşa cum vreţi. Nu-l lăsaţi neîngrijit, căci dacă nu vă veţi ocupa de el, va rămâne sterp şi neproductiv. Păşunea bună, dacă este neglijată, produce o mulţime de buruieni, şi cine este de vină, păşunea sau gospodarul?
54:18. Sămânţa pe care o sădiţi va da o recoltă ce va fi secerată la momentul protrivit. Buruienile pe care neglijaţi să le smulgeţi se vor înmulţi şi vor strica recolta. Voi puteţi să strângeţi o recoltă de bucurie şi mândrie; ce semănaţi şi cum îngrijiţi, aceea veţi culege.

54:19. Depozitaţi în el bogăţiile de cunoaştere pe care le-aţi acumulat, speranţele şi aspiraţiile voastre, şi el va obţine un profit mai presus decât visurile voastre. El poate transmuta cenuşa eşecului şi amărăciunii în aurul succesului. Gândiţi-vă bine la felul în care apăreţi în ochii lui, căci pentru el voi sunteţi o inspiraţie sau un handicap.

54:20. Învăţaţi-l pe fiul vostru să se comporte ca un bărbat, căci în primul rând şi mai presus de toate el trebuie să fie un bărbat adevărat. Nu-l lăsaţi să-şi formeze caracterul în odăile

© Biblioteca Spirituală

femeilor. Un fiu are nevoie de călăuzirea fermă a mâinii unui bărbat, fiindcă aceea a unei femei este prea moale.

54:21. Învăţaţi-l ce este disciplina şi autocontrolul, ca să poată fi stăpânul vieţii sale. Arătaţi-i de ce nu este bine să se laude şi să fie vanitos. Spuneţi-i de ce este nevoie să îndure cu curaj, arătaţi-i de ce nu este bine să fie nerecunoscător şi să se comporte ca femeile. Dacă va ajunge un mincinos, un înşelător sau un ipocrit, atunci el va fi monumentul de aducere aminte al ruşinii voastre veşnice.

54:22. Învăţaţi-l să fie cumpătat şi să trăiască în mod sănătos. Arătaţi-i că indiscreţia este o nebunie, ca să se poată feri de capcanele vieţii. Învăţaţi-l să fie sârguincios, ca să devină maestru în meşteşugul pe care îl practică. Arătaţi-i ce înseamnă slăbiciunea lipsei de sinceritate, ca inima lui să fie puternică. Învăţaţi-l toate lucrurile în care aţi avut succes şi arătaţi-i unde aţi eşuat.

54:23. Instruiţi-l cum să folosească armele şi învăţaţi-l arta atacului şi a apărării. Căci la ce i-ar folosi să-l învăţaţi înţelepciunea, să-l pregătiţi într-un anumit meşteşug şi să-i arătaţi cum să ducă o viaţă bună, dacă nu ar putea să se apere şi să păstreze toate aceste lucruri?

54:24. Căci nu ar fi un lucru inutil, care l-ar face să se poticnească, dacă l-aţi învăţa săi apere pe cei slabi, să lupte pentru dreptate şi să se opună asupritorilor, fără a-l înzestra şi cu iscusinţa şi tăria de a putea face aşa ceva? L-aţi trimite în faţa unui leu înarmat doar cu o rămurea?

54:25. O să-l învăţaţi pe fiul vostru să lupte pentru o cauză, iar apoi o să-l trimiteţi la luptă cu mâinile goale? O să-i daţi bunuri, o casă şi onoare, iar apoi o să-l lipsiţi de iscusinţa de a le apăra?

54:26. Legea rânduieşte că trebuie să ne luptăm pentru orice lucru pe care-l dorim, iar după ce-l dobândim trebuie să-l apărăm. Niciun lucru bun nu se obţine şi nu se păstrează uşor.

54:27. Daţi-i fiului vostru încredere în el însuşi şi în poporul său. Faceţi-l să se simtă mândru de neamul lui şi de rudele sale.

54:28. Insuflaţi-i, prin puterea exemplului, dragostea pentru învăţătură; dacă îi lipseşte inteligenţa, are mâini; învăţaţi-l un meşteşug.

54:29. Învăţaţi-l să îndure totul cu bărbăţie; binele să-l primească cu reţinere, nefericirea cu tărie morală, iar dezastrul cu curaj.

54:30. Învăţaţi-l să gândească, să-şi pună întrebări şi să argumenteze. Învăţaţi-l să se bazeze pe propria judecată şi să fie mulţumit în sinea lui. Dacă nu pune întrebări şi este de acord cu tot ceea ce spuneţi, întrebaţi-vă dacă este cu adevărat fiul vostru. Dacă petrece prea mult timp în odaia femeilor, scuturaţi-l bine.

54:31. Învăţaţi-l de timpuriu căile lui Dumnezeu, căci dacă sămânţa nu este sădită devreme, planta nu va răsări la vremea potrivită. Dacă nu este înconjurată de parfumul credinţei în Dumnezeul cel Adevărat, viaţa este goală şi fără sens, pentru că-i lipseşte căldura şi vitalitatea. Ea nu va avea niciun scop, în afara plăcerilor trecătoare şi a acumulării de lucruri, care într-o zi îi vor fi luate. Aşa că el va trebui să urmeze exemplul vostru bun.

54:32. Arătaţi-i cărările mulţumirii şi păcii. Nu-i refuzaţi o copilărie fericită. Respectaţi-o pe mama lui, ca să înveţe să-şi respecte şi el soţia. Nu vă certaţi cu soţia voastră în prezenţa lui, ca să nu creadă că se cuvine să se certe şi el cu a lui. Ceea ce faceţi voi va face şi el, iar dacă voi nu aveţi înţelepciunea de a trăi în pace în căminul vostru, atunci el va fi un fiu al nefericirii.

54:33. Nu-l ţineţi pe fiul vostru departe de lucrurile din viaţa voastră; ce ştiţi voi acum, va şti şi el mai târziu; ce faceţi voi acum, va face şi el mâine.

54:34. Nu puteţi să-l învăţaţi pe fiul vostru ce este curajul şi datoria, tăria morală şi afecţiunea, cumpătarea şi sârguinţa. Aceste lucruri le va moşteni de la voi prin puterea exemplului personal, de aceea cântăriţi bine ce spuneţi şi ce faceţi în prezenţa lui.

54:35. Dacă nu o veţi alege pe mama lui cu înţelepciune, atunci este bine să ţineţi minte că voi aţi făcut alegerea; greşeala este a voastră, nu a lui. Prin urmare, nu o alungaţi din casa voastră, ca să-l lipsiţi de iubirea ei; în ceea ce vă priveşte, dacă voi v-aţi ales povara, atunci trebuie să o căraţi.

© Biblioteca Spirituală

54:36. Viaţa pe care voi aţi moştenit-o a fost făcută de generaţia părinţilor voştri. Viaţa fiilor voştri va fi făcută de generaţia voastră, nu de a lor. Vă vor ocărî pentru ea sau vă vor lăuda?

54:37. Generaţia taţilor desăvârşiţi va fi urmată de o generaţie a fiilor desăvârşiţi, iar în acele zile, ei vor locui pe un Pământ desăvârşit.

54:38. Războaiele nu sunt făcute de fii, ci de taţi. Nu există fii criminali, ci taţi indiferenţi. Dacă fiul o loveşte cu biciul pe soţia lui, tatăl său este acela care i l-a pus în mână. Dacă cineva stă la pândă ca să-l jefuiască pe altul sau ca să comită o faptă reprobabilă, tătăl lui stă alături de el.

54:39. Când un om merge pe poteca viciului, mâna lui stă în mâna tatălui său. Când un om este prins şi legat din cauza fărădelegilor sale, tatăl său îi va bântui închisoarea.

54:40. Faptele unui fiu, indiferent dacă sunt bune sau rele, se reflectă asupra tatălui său. Aşa cum un tată se încălzeşte la lumina realizărilor fiului său, tot aşa va fi umbrit de norii eşecurilor acestuia.

54:41. Să nu spuneţi că alţii l-au dus pe drumul faptelor rele. Dacă o casă este bine construită, ea va rezista oricăror asalturi ale vântului sau vremii. Însă dacă are slăbiciuni, a cui este vina, a constructorului sau a casei? Dacă vreţi să daţi vina pe alţii pentru educaţia fiului vostru, vă arătaţi propria lipsă de prevedere şi de grijă pentru bunăstarea lui. Dacă delegaţi pe altcineva ca să se ocupe de instruirea fiului vostru, este de datoria voastră să vegheaţi ca acea instruire să fie adecvată.

CAPITOLUL LV - RELAŢIILE FAMILIALE – TATĂL

55:1. Un copac nu-şi smulge propriile rădăcini, nici nu-şi învinuieşte solul; tot aşa, nici omul nu-şi loveşte tatăl. Cel ce se mânie pe tatăl său îşi taie inima în două.

55:2. Lăsaţi-vă călăuziţi de învăţăturile tatălui vostru şi ascultaţi cuvintele mamei voastre, şi va veni şi ziua în care veţi fi respectaţi printre oameni. Dacă ei au datoria să vă educe, voi aveţi datoria să ascultaţi.

55:3. Fiţi recunoscători tatălui vostru, care v-a adus printre oameni; fiţi mândri de acest lucru şi mulţumiţi-i. Fiţi recunoscători şi mamei voastre, care v-a zămislit ca pe o jertfă adusă iubirii şi a avut grijă de voi atunci când eraţi neajutoraţi.

55:4. Ascultaţi învăţăturile tatălui vostru, căci ele vă sunt date exclusiv pentru binele vostru şi pentru fericirea voastră. Să-i fiţi supuşi mereu, deoarece tot ce face este în folosul vostru. Nu vă feriţi de mustrările lui, fiindcă acestea vin dintr-o inimă plină de iubire.

55:5. El a făcut sacrificii pentru bunăstarea voastră şi a muncit ca să vă poată creşte. V-a călăuzit paşii atunci când aţi început să mergeţi, iar mâna lui v-a protejat atunci când eraţi neajutoraţi.

55:6. Prin urmare, cinstiţi-l la bătrâneţe şi apăraţi-i părul alb de insulte şi indiferenţă. Voi sunteţi fala şi bucuria lui; nu negaţi că are şi el un merit în realizările voastre.

55:7. Amintiţi-vă cum se ocupa de problemele voastre din tinereţe şi cum trudea ca voi să puteţi dormi liniştiţi şi să nu simţiţi lipsurile. Prin urmare, aveţi milă de neputinţele lui atunci când ajunge la bătrâneţe şi vegheaţi-l în anii lui din urmă. Fiii voştri vor vedea cum vă purtaţi cu el şi vor păstra aceste lucruri în inimă.

55:8. Permiteţi-i tatălui vostru să intre în locuinţa lui permanentă în pace şi mulţumire. Respectaţi bătrâneţea, demnitatea şi frumuseţea bărbii sale albe; în felul acesta, veţi da un exemplu fiilor voştri, iar în anii ce vor veni răsplata nu o să vă ocolească.

55:9. Străduiţi-vă să vă faceţi datoria faţă de tatăl vostru şi faţă de mama voastră, iar dacă nu veţi putea, atunci aduceţi-le măcar bucurie în inimă şi mulţumire în suflet.

55:10. Chiar şi un becisnic sau un prost va fi iubit de ei, cu toate că acesta le va răsplăti iubirea cu amărăciune. Cel ce dă naştere unui fiu becisnic este un tată necăjit.

55:11. Nu daţi prilej oamenilor să râdă de tatăl vostru din cauza voastră; ce v-a făcut ca să-l pedepsiţi în felul acesta? De ce să făuriţi săgeţi care să străpungă inima mamei voastre? Ce v-au făcut părinţii voştri? Ei v-au dat pâine şi voi îi răsplătiţi cu pietre?

55:12. De ce să nu vă pese de tatăl vostru; a fost el oare un om becisnic? Aveţi grijă de el

© Biblioteca Spirituală

întotdeauna. Când vrajba bate la uşa lui, daţi fuga şi fiţi alături de el. Amintiţi-vă cine v-a instruit mâna dreaptă; acum vreţi să negaţi faptul că v-a ajutat? Dacă tatăl vostru este asaltat de necazuri, aveţi grijă de el, căci în felul acesta veţi fi apreciaţi de Cei Nobili.

CAPITOLUL LVI - RELAŢIILE FAMILIALE – MAMA

56:1. Aveţi grijă ca mamei voastre să nu-i lipsească niciodată căldura şi hrana; iubiţi-o în anii ei din urmă, aşa cum v-a iubit şi ea odinioară. Nimeni n-o să vă dea vreodată iubirea şi blândeţea pe care ea vi le-a dat, şi nu veţi avea decât o singură mamă.

56:2. În zilele când eraţi neajutoraţi, ea v-a cărat ca pe o povară. Aţi fost ca un jug pe gâtul ei şi ca un lanţ la gleznă. Din cauza voastră, multe bucurii i-au fost refuzate, iar libertatea i-a fost îngrădită.

56:3. Ea v-a curăţat atunci când eraţi murdari, v-a îmbăiat şi v-a uns rănile de pe trup. Nu i-a fost greaţă atunci când eraţi plini de excremente. A fost alături de voi când eraţi mici şi neajutoraţi. Nu a refuzat să vă pună la sân atunci când plângeaţi, şi stăteaţi la ea în braţe mulţumiţi, ştiind că sunteţi iubiţi şi protejaţi.

56:4. Când aţi lăsat în urmă anii prunciei, aţi fost duşi în Locul de Învăţătură. Şi în timp ce rosteaţi literele şi absorbeaţi cunoaşterea ce se revărsa de pe buzele învăţătorilor, nu venea ea la voi necontenit prin arşiţa zilei? V-a lipsit vreodată mâncarea sau apa ori mângâierea ei blândă?

56:5. Când sarcina pe care o aveaţi de îndeplinit era anevoioasă şi inima voastră era chinuită, când eraţi disperaţi că nu veţi reuşi, nu vă uşura ea povara cu cuvinte de încurajare?

Nu făcea ea ca venirea voastră acasă să fie o vreme de veselie, iar joaca o vreme de bucurie?

Nu v-a umplut viaţa cu înţelegere şi compasiune? Au secat oare vreodată izvoarele iubirii ei? Care sunt limitele iubirii unei mame?

56:6. Când veţi fi plini de vigoarea bărbăţiei şi vă veţi mândri cu puterea voastră, întoarceţi-vă privirea spre părul ei alb şi spre trupul ei gârbovit şi fiţi plini de compasiune. Uitaţi-vă la fruntea ei boţită şi la obrazul brăzdat, la chipul ei marcat de grijă şi abnegaţie; oare cât de multe lucruri aţi scris şi voi acolo?

56:7. Bucuria pe care a simţit-o datorită vouă a fost bucuria jertfei de sine; i-a plăcut să se dăruiască, iar plăcerile de care a fost lipsită le-au înmulţit pe ale voastre.

56:8. Pentru voi a sacrificat bucuria femeii de a fi îmbrăcată în haine frumoase; mantia pe care ar fi trebuit să o poarte s-a transformat în scutecele voastre. A renunţat la bucatele rafinate şi a mâncat mâncare simplă, ca voi să vă hrăniţi mai bine; a luat din bucuria ei ca să adauge la a voastră.

56:9. Acum că sunteţi bărbaţi şi nu mai aveţi nevoie de grija şi atenţia ei, nu o daţi deoparte, punând-o în odaia de jos. Daţi-i să mănânce din primele roade ale muncii voastre şi aveţi grijă de ea ca de cea mai preţioasă comoară. Lăsaţi-o să rămână în casa voastră şi să se bucure de respectul pe care îl merită.

56:10. Faceţi în aşa fel încât să nu aibă motiv să se plângă lui Dumnezeu de felul în care o trataţi, căci urechea Lui se va pleca la revărsarea inimii ei triste, iar inima Lui se va împietri în privinţa voastră. Necazurile şi supărările vor veni asupra voastră şi vă vor fura fericirea zilelor. Oamenii nu vor trece cu vederea faptul că vă neglijaţi mama şi de aceea vă vor evita compania.

56:11. La bătrâneţe, sprijiniţi-o cu braţul vostru puternic; scutiţi-o de povara muncii. Trataţi-o cu iubire şi vorbiţi-i cu blândeţe; nu faceţi nimic care să o întristeze şi îndurați-i neputinţele cu răbdare. Afecţiunile oaselor bătrâne vor necesita atenţia voastră; nu lăsaţi această chemare fără răspuns. Dacă anii au făcut-o fragilă, trataţi-o cu blândeţe, aşa cum v-a tratat şi ea cu multă vreme în urmă, când şi voi eraţi firavi.

56:12. Pentru un bărbat, mama întruchipează calităţile cele mai minunate ale feminităţii. Aşadar, trataţi-o ca pe cea mai bună dintre femei, iar dacă la un moment dat nu mai îndeplineşte standardele, amintiţi-vă că oamenii sunt fragili şi că şi voi aveţi defecte.

56:13. Bărbatul care-şi abandonează mama şi o lasă pradă nevoilor sau căruia nu-i pasă

© Biblioteca Spirituală

de neputinţele ei este o ocară pentru natura umană şi o urâciune în faţa lui Dumnezeu. Sufletul lui devine un lucru urât, iar atunci când va intra în Palatele Veşniciei, oamenii se vor feri de el dezgustaţi.

56:14. Respectaţi-l pe tatăl vostru şi iubiţi-o pe mama voastră, ca zilele voastre să fie pline de bucurie şi satisfacţie. Cel care nu oferă iubire şi afecţiune mamei sale nu va fi niciodată iubit şi nici nu merită să fie iubit.

CAPITOLUL LVII - RELAŢIILE FAMILIALE – FRATELE

57:1. Nici cea mai puternică legătură de prietenie nu este atât de fermă ca legătura dintre frate şi frate. Ei sunt carne din carnea aceluiaşi tată, beneficiarii unei singure învăţături şi produsul aceleiaşi familii. Sânul unei singure mame i-a hrănit atunci când erau prunci.

57:2. Prin urmare, fie ca legătura de afecţiune să vă unească cu fraţii voştri, astfel încât în casa tatălui vostru să fie pace şi armonie. Uniţi-vă într-o tovărăşie frăţească şi fiţi alături unul de altul, astfel încât puterile voastre unite să vă protejeze averile.

57:3. Chiar dacă ocupaţiile voastre vă vor despărţi, să nu tăiaţi niciodată legăturile frăţiei şi unităţii. Niciodată să nu preferaţi un străin în locul unuia din sângele vostru.

57:4. Dacă fratele vostru se luptă cu necazurile, este de datoria voastră să îl ajutaţi. Dacă se duce să se războiască cu aceia care ameninţă pacea şi siguranţa familiei sale, trebuie să fiţi primii lui susţinători.

57:5. Dacă soarta vă este favorabilă, dar este mai puţin darnică cu fratele vostru, voi trebuie să echilibraţi balanţa. Se cuvine ca fraţii să împartă averile şi necazurile, dar fiecare trebuie să ţină cont de slăbiciunile celuilalt.

57:6. Cel care-şi părăseşte fratele la nevoie este nevrednic de a fi numit om. Cel care se întoarce împotriva fratelui său şi îi ajută pe vrăjmaşii lui este un om nevrednic.

57:7. Iubirea şi atenţia pe care tatăl vostru le-a arătat fiilor săi vor trebui păstrate de voi şi fraţii voştri. Familia voastră nu le va pierde, ci acestea vor continua să fie transmise generaţiilor care vor veni.

57:8. Când aveţi nevoie de sprijin, trimite-ţi după fratele vostru; el este pentru voi ceea ce este mâna dreaptă pentru mâna stângă. Alături de el, veţi avea succes în ceea ce faceţi.

57:9. Nu-l respingeţi pe fratele vostru pentru că a căzut; voi trebuie să fiţi mâna care îl ridică. Dacă îi veţi înşela aşteptările, veţi fi pierduţi amândoi, iar întorcându-i spatele, vă veţi trăda bărbăţia.

57:10. Viaţa omului este alcătuită din multe etape, fiecare presupunând anumite datorii şi obligaţii, iar frăţia nu este cea mai neînsemnată dintre acestea.

57:11. Deoarece îl cunoaşteţi pe fratele vostru foarte bine, s-ar putea să fiţi mai puţin toleranţi cu el, însă deşi îl ştiţi mai bine, eşecurile sale nu sunt mai puţin neplăcute decât cele ale altor oameni.

CAPITOLUL LVIII - RELAŢIILE FAMILIALE – FIICA

58:1. Floarea familiei voastre şi perla casei voastre, altarul tuturor virtuţilor nobile din căminul vostru familial este copila pe care o numiţi fiică.

58:2. Revărsaţi-vă iubirea asupra ei, căci iubirea este hrana tuturor femeilor, fără de care acestea s-ar ofili ca florile în absenţa apei. Păziţi-o bine de orice brutalitate sau asprime; nu permiteţi ca cineva să se comporte indecent în prezenţa ei, pentru că ea este simbolul graţiei şi delicateţii casei voastre.

58:3 Bunăstarea ei este datoria voastră. Respectaţi blândeţea firii sale şi apăraţi-o de toate influenţele vulgare.

58:4. Lăsaţi învăţătura ei pe seama femeilor, fiindcă doar o femeie o poate instrui în problemele femeieşti. Totuşi, aveţi grijă să o învăţaţi ce este disciplina; trataţi-o cu fermitate şi

© Biblioteca Spirituală

arătaţi-i care îi sunt responsabilităţile. Umilinţa şi supunerea nu trebuie trecute cu vederea. Învăţaţi-o ce este puterea benefică sau malefică a femeii şi faceţi-o să înţeleagă ce este feminitatea, căci o femeie care se comportă ca un bărbat este un lucru nefiresc.

58:5. Firea femeii nu este uşor de modelat; cea a bărbatului se modelează mai uşor. Ea trebuie să fie blândă, dar nu slabă, delicată, dar nu fragilă, supusă, dar nu slugarnică, şi înţelegătoare, dar nu în aşa fel încât cineva să-i impună ceva.

58:6. Educaţia unei fiice nu trebuie să fie mai blândă datorită frumuseţii sale, ci dimpotrivă. Frumuseţea indisciplinată este un lucru malefic. Feminitatea, dacă devine desfrânare, distruge natura bărbatului în loc să o inspire.

58:7. Pentru ea, voi sunteţi un exemplu al bărbăţiei, aşa că ea va aprecia bărbaţii în conformitate cu standardele pe care le vede la voi; prin urmare, aveţi grijă ca purtarea voastră să fie aceea a unui Bărbat Adevărat.

58:8. Dacă vreun bărbat vă seduce fiica şi pângăreşte astfel casa voastră, atunci este de datoria voastră să-l faceţi incapabil de a mai repeta fapta. Şi nu veţi face acest lucru din răzbunare, ci pentru a păstra nepângărite casele altor oameni şi pentru a apăra valorile naturii feminine. Dacă fiica voastră a fost sedusă, înseamnă că aţi eşuat ca părinţi şi va trebui să aveţi grijă să echilibraţi lucrurile, ca să nu eşuaţi şi ca oameni. Seducătorul a aruncat cea mai mare ocară asupra voastră şi asupra casei voastre, arătând bărbaţilor că fiica voastră nu este vrednică să devină soţie.

58:9. Când alegeţi un soţ pentru fiica voastră, să nu dispreţuiţi bogăţiile şi poziţia socială, decât sunt ale unui bărbat becisnic. Însă alegeţi în primul rând un Bărbat Adevărat, pentru că acesta îşi va croi drum în societate, fiica voastră va fi respectată, iar siguranţa şi mulţumirea ei vor fi asigurate.

58:10. Este mai puţin dificil să creşteţi un fiu decât o fiică, căci deşi ambii au nevoie de disciplină şi pedepsă, este mai uşor ca acestea să-i fie aplicate unui fiu decât unei fiice.

58:11. Gândiţi-vă la cusururile soţiei voastre, cauzate de lipsa de grijă şi înţelepciune a tatălui ei, şi asiguraţi-vă că acestea nu se vor repeta şi în cazul fiicei voastre.

58:12. Dacă fiica voastră este frumoasă la chip şi la trup, atunci aveţi grijă ca aceste lucruri să nu-i otrăvească firea şi să ajungă răsfăţul bărbaţilor. Povara celui care are o fiică frumoasă nu este uşoară, iar răspunderea lui nu este mică. Nu sunt rare situaţiile în care un tată a răsfăţat şi a stricat o astfel de fiică, şi de aceea el trebuie să îndure ocara soţului ei.

CAPITOLUL LIX - RELAŢIILE FAMILIALE – SOŢIA

59:1. Soţia voastră este ca piatra din Lamed, care dublează tot ce atinge. Daţi-i afecţiune şi veţi primi de două ori mai multă din partea ei; daţi-i iubire şi veţi primi de două ori mai multă înapoi. Să nu o desconsideraţi, pe motiv că se află în puterea voastră. De unde vine această putere decât din faptul că tatăl ei a avut încredere în iscusinţa şi statornicia voastră, în bunătatea şi respectul vostru. Omul înţelept nu dispreţuieşte o piatră preţioasă pentru că este proprietatea lui; posesiunile trebuie să sporească valoarea, nu să o împuţineze.

59:2. Ea este un ogor roditor, în care puteţi semăna. Sădiţi în ea încredere şi vă va fi credincioasă întotdeauna. Sădiţi mulţumire sufletească şi va răsări un copac al păcii, la umbra căruia veţi găsi linişte atunci când veţi fi tulburaţi. Sădiţi bucurie şi veţi secera numeroase recolte de bucurie.

59:3. Voi nu aţi ales-o datorită poftelor trupeşti, nici ca să aveţi permanent o femeie pentru plăcerile voastre; astfel de femei pot fi găsite pe orice stradă. Nici nu aţi ales-o ca să fie o lucrătoare în bucătărie sau o supraveghetoare a slujitorilor, căci aceste servicii pot fi cumpărate. Nu a fost ea aleasă pentru a fi mama copiilor voştri, stăpâna casei şi tovarăşa voastră de viaţă? Căci ea va fi alături de voi atât la necaz, cât şi la bucurie.

59:4. În privinţa soţiei, omul înţelept nu are decât o singură alegere: cea mai bună femeie pe care o cunoaşte. Necăjit este şi nefericită soartă are acel om care nu cunoaşte o femeie bună. Oare de ce acestea îl ocolesc?

© Biblioteca Spirituală

59:5. Dacă alegeţi bine, soţia voastră vă va înjumătăţi supărările şi vă va dubla bucuriile. Dacă alegeţi prost, ea vă va înmulţi necazurile şi vă va dilua bucuriile cu amărăciune.

59:6. Se cuvine ca bărbatul să aibă o soţie pe care s-o iubească atâta timp cât vor trăi. Voi vă iubiţi tatăl şi mama la bine şi la rău, când sunt bolnavi şi când sunt sănătoşi, indiferent dacă vă provoacă sau vă ignoră, dacă vă pedepsesc sau vă laudă. Cusururile şi slăbiciunile lor sunt cunoscute şi acceptate, greşelile lor sunt trecute cu vederea, iar iubirea lor este întotdeauna răsplătită cu iubire. Totuşi, pe ei nu voi i-aţi ales.

59:7. Prin urmare, dacă îi puteţi accepta şi puteţi fi mulţumiţi cu aceia pe care nu i-aţi ales voi, nu este normal să fiţi şi mai mulţumiţi de o soţie pe care voi aţi ales-o?

59:8. Nu o daţi deoparte atunci când nu mai este tânără. Cui i-a dăruit ea prospeţimea tinereţii ei? Faceţi în aşa fel încât încântarea tinereţii voastre să fie tovarăşa voastră la bătrâneţe şi în felul acesta nu îi va lipsi nimic. Cine vă cunoaşte mai bine decât ea?

59:9. La tinereţe, omul este agitat; la bătrâneţe este liniştit. O veţi da voi deoparte pe tovarăşa voastră, care a luptat alături de voi, pentru că poartă cicatricele acestei lupte? Cu cine o veţi înlocui? Cu o femeie tânără, neîncercată la necaz, cu o femeie frumoasă la faţă, dar cu inima abia înmugurită şi cu o vitalitate care nu s-a jertfit pe altarul ambiţiilor voastre? Vreţi să renunţaţi la nuca hrănitoare pentru o scoică plăcută la vedere?

59:10. Tinereţea soţiei voastre va trece, însă iubirea ei se va maturiza în interior. Iubirea ei, asemenea lutului nears, a fost flexibilă şi nestatornică la tinereţe. Acum, după ce a trecut prin focul căsătoriei, a devenit fermă şi solidă, căpătând astfel stabilitate. Ulciorul nears în cuptor poate fi aruncat din nou pe roată şi remodelat, însă după ce a fost ars în foc, va rămâne tare până când se va sparge, iar odată spart, nu mai poate fi remodelat.

59:11. La tinereţe, inima soţului şi cea a soţiei sunt aprinse şi vorbesc între ele. La vârste înaintate, sufletele vorbesc între ele şi sunt fericite.

59:12. Soţia tinereţii voastre vă oferă satisfacţiile pe care le oferă orice femeie, dar soţia bătrâneţii voastre vă aduce mulţumirea pe care nicio altă femeie nu v-o poate aduce.

59:13. În tinereţe, nevoia bărbatului pentru femeie este mare, însă la bătrâneţe nevoia soţului pentru soţie este şi mai mare.

59:14. Iubirea înfloreşte la tinereţe, dar rodeşte la vârsta maturităţii. Durerile de inimă şi junghiurile cărora le dă naştere sunt dălţile care cioplesc granitul sufletului şi îi dau o formă mai frumoasă.

59:15. Tinereţea este vremea sădirii iubirii; recolta se strânge atunci când tinereţea a trecut.

59:16. Indiferent cât de umilă este locuinţa, în ea va exista întotdeauna un loc pus deoparte pentru femeile casei voastre.

CAPITOLUL LX - SECRETELE FEMINITĂŢII

60:1. O, Fiice ale Oamenilor, să nu vă uitaţi străvechea moştenire de mister ce v-a fost dată în zilele din vechime, atunci când aţi fost lumina omenirii. Căci era Pământul tulburat în acele vremuri de influenţa voastră, iar bărbaţii se degradau şi se luptau între ei?

60:2. Epoca mamei binevoitoare s-a încheiat şi puţin a mai rămas din fosta glorie a femeii. Dar să ţineţi minte, că prăbuşirea femeii şi necazurile bărbaţilor au fost provocate de capriciile şi slăbiciunile femeii.

60:3. Fiicele mele, amintiţi-vă atribuţiile voastre şi gândiţi-vă la condiţia voastră socială. Voi puteţi fi atât instrumente ale binelui, pentru a-i inspira pe bărbaţi către înălţimile realizării, cât şi instrumente ale răului, pentru a-i degrada şi a-i dezonora, făcându-i să-şi piardă bărbăţia.

60:4. Femeia care spune, „Nu voi fi a niciunui bărbat, decât dacă este un Bărbat Adevărat", este o făcătoare de Bărbaţi Adevăraţi şi ea lucrează la îndeplinirea scopului lui Dumnezeu. Căci farmecul şi misterul cu care femeia a fost dăruită în această viaţă au fost menite să-i facă pe bărbaţi să o dorească şi să tânjească după ea, iar scopul acestor calităţi este acela de a-i inspira pe bărbaţi să caute mai presus şi dincolo de ei înşişi, ca să poată dobândi şi păstra o comoară

© Biblioteca Spirituală

atât de preţioasă.

60:5. Aşadar, O, Fiice ale Frumuseţii, preţuiţi-vă mult, căci aceea care se oferă ieftin nu inspiră niciun bărbat; căci este în firea bărbatului să aprecieze ceea ce este greu de dobândit. Bărbatul preţuieşte aurul, fiindcă este rar, nu marmura, care se găseşte din abundenţă.

60:6. Cea care vine la bărbat cu uşurinţă nu are parte de o atenţie deosebită din partea lui; Legea a rânduit ca bărbatul să preţuiască doar acele lucruri pentru care trebuie să se lupte şi să sufere. Nu daţi la iveală farmecele voastre feminine şi atracţiile secrete. Nu este luna mai frumoasă când străluceşte printr-un nor, pentru că atunci frumuseţea ei este sporită de mister? 60:7. Femeii i s-a dat un trup pentru a zămisli copii, precum şi graţie şi frumuseţe pentru a-i inspira să devină asemenea divinităţii. Spiritul bărbatului este inspirat şi înălţat de iubirea mamei sale şi a soţiei sale. În viaţa lui nu va exista o influenţă mai mare decât aceea a iubirii femeii.

60:8. O femeie graţioasă este întotdeauna îmbrăcată în mister. O femeie bună va face mereu în aşa fel încât Pământul să fie un loc mai bun pentru prezenţa ei.

60:9. Frumuseţea chipului şi a trupului este trecătoare, însă adevărata frumuseţe a naturii feminine se află dincolo de aceste lucruri exterioare. Căutaţi-o şi dezvoltaţi-o, căci aceasta va fi cu mult mai durabilă. Nu vă gândiţi la frumuseţea trupească, fiindcă aceasta astăzi este, iar mâine va dispărea pentru totdeauna. Dacă vă veţi concentra pe aparenţele exterioare bărbaţii vă vor privi ca pe nişte persoane superficiale.

60:10. Voi puteţi fi frumoase la chip şi la trup sau nu, în funcţie de hotărârile sorţii, însă indiferent ce aveţi, trebuie să acceptaţi cu mulţumire şi resemnare. Nu puteţi face prea mare lucru ca să schimbaţi ceea ce vi s-a dat, însă nu acestea sunt părţile cele mai importante ale fiinţei voastre. Există ceva înăuntru vostru şi este de datoria voastră să-l modelaţi aşa cum doriţi; acest ceva poate fi de o frumuseţe inefabilă, care să transceandă orice lucru de pe Pământ. Prin urmare, cugetaţi aşa cum se cuvine la sufletul maleabil care este în voi, pentru că acesta este veşnic al vostru. El poate fi frumos sau respingător, în funcţie de decizia voastră.

60:11. Legea, care se află dincolo de înţelegerea voastră, este cea care a stabilit tiparul trupului vostru; el este fix şi neschimbător. Dar nu şi sufletul vostru, căci în cazul lui doar voi sunteţi răspunzătoare pentru aspectul lui. Ţineţi minte că gândurile şi faptele reprezintă nişte iţe ale pânzei, din care va rezulta un model. Gândiţi-vă bine la rezultat; va fi un lucru frumos sau urât?

60:12. Faceţi în aşa fel încât inima să vă fie stăpânită de chibzuinţă şi fiţi reţinute în tot ceea ce faceţi. Amintiţi-vă că virtuţile femeieşti sunt decenţa, simplitatea, compasiunea, gingăşia, tandreţea şi graţia. Nu aruncaţi în mocirlă comorile naturii voastre feminine, căci acolo vor fi călcate în picioare de bărbaţii dispreţuitori.

60:13. În zilele primăverii feminine, când promisiunea de frumuseţe se concretizează şi sângele fierbinte se agită în interiorul vostru, ochii bărbaţilor se vor întoarce în direcţia voastră cu subînţeles, iar firea voastră va interpreta privirile lor. Atunci este timpul să acordaţi atenţie poveţei şoptite a chibzuinţei şi să vă păziţi inima, căci a venit vremea să fie luată cu asalt; dar voi să nu cedaţi decât în faţa unui singur atac. Nu daţi atenţie cuvintelor seducătoare şi promisiunilor amăgitoare care se revarsă de pe buzele curvarilor. Vorbele seducătorilor sunt mai dulci decât mierea, dar dacă vă veţi înfrupta din plăcerile ilicite pe care vi le oferă, ele se vor transforma în fierea amară a deziluziei. Seducătorul are şi el importanţa lui; el vă pune la încercare vrednicia de a fi soţie.

60:14. Femeia a fost menită să fie ajutoarea şi tovarăşa bărbatului, inspiraţia şi bucuria lui, nu sclava dorinţelor acestuia, nici servitoarea pasiunilor sale. Oare voi nu sunteţi nimic altceva decât receptacului cu ajutorul căruia îşi satisface şi îşi risipeşte impulsurile necontrolate? Sau sunteţi zeiţele inimii lui, a căror atingere poate alina tulburarea care îi sfâşie trupul, care treziţi în el o pasiune blândă de afecţiune şi respect, ale căror dezmierdări moi sunt de ajuns pentru a-l întări suficient de mult ca să înăbuşe conflictul din sinea lui? Cea care face parte din prima categorie alege calea uşoară, însă cea din a doua categorie este de zece ori mai bună şi mai vrednică de a-i fi soţie oricărui bărbat.

© Biblioteca Spirituală

60:15. Nu vorbiţi cu nimeni despre felul în care se comportă femeile prostituate sau desfrânate, ca nu cumva oamenii să spună, „Interesul ei îi trădează înclinaţiile”. Nu vă asociaţi niciodată cu astfel de femei, căci acelea murdăresc doar prin prezenţa lor. Prostituata nu se pocăieşte niciodată, iar când se reformează devine o codoaşă.

60:16. Nu căutaţi să imitaţi felul de a fi al bărbaţilor, ca nu cumva să sacrificaţi farmecele naturii feminine. Bărbaţii admiră şi doresc ceea ce este feminin în femei şi ceea ce este masculin în bărbaţi.

60:17. Femeile atrag prin firea lor reţinută, nu prin îndrăzneală. Ele cuceresc prin supunere, nu ieşind la atac. Se fac remarcate datorită slăbiciunii, nu datorită tăriei lor, şi atrag prin decenţă, nu prin obrăznicie. Dacă vreţi să vă luaţi ca soţ un bărbat becisnic, atunci puteţi sacrifica unele dintre calităţile voastre feminine, căci ce vă va lipsi vouă va suplini el.

60:18. Aveţi grijă de puterea farmecelor voastre şi nu le subestimaţi. Căci dacă bărbaţii inferiori sunt puţin atraşi de farmecele feminine, pentru bărbaţii măreţi acestea sunt precum un vârtej de vânt în pustiu. Prin urmare, în mâinile unei femei desfrânate graţia şi farmecul naturii feminine sunt ca o otravă în posesia unui om nebun.

60:19. Aşa cum bărbatul are o datorie în viaţă, tot aşa are şi femeia, iar datoria ei este aceea de a susţine prestigiul iubirii. Aşa se face că, deşi inima poate să-i fie plină de compasiune, ea o pedepseşte pe sora ei desfrânată. În acest caz, asprimea slujeşte vieţii mai bine decât înţelegerea şi compasiunea.

60:20. Să ştiţi că nu există bucurie mai mare pe Pământ decât aceea pe care bărbatul şi femeia o găsesc în uniunea sfântă a căsătoriei. Cea mai mare inspiraţie a vieţii este flacăra pură şi minunată a Iubirii Adevărate.

60:21. Templul iubirii sacre se află în inima unei fecioare caste sau a unei soţii credincioase, şi toţi bărbaţii se închină în taină în acest loc.

60:22. Nu există un stimulent mai mare pentru a scoate ce este mai bun dintr-un bărbat decât iubirea adevărată a unei femei bune. Dacă vreţi să înnobilaţi viaţa, atunci ţeseţi o mantie de iubire în jurul partenerului pe care l-aţi ales.

60:23. Fiicele mele, frumuseţea este moştenirea tuturor femeilor. Nu vă gândiţi doar la frumuseţea chipului şi a formei, căci aceasta trece, aşa cum apele cresc şi apoi scad. Întoarceţi-vă gândul spre frumuseţea mai înaltă a spiritului; spre strălucirea din templul inimii voastre care bate şi care gândeşte, căci aceasta este adevărata moştenire a femeii. Puritatea şi graţia pot aparţine oricărei femei, indiferent de felul în care arată la exterior. Ce înseamnă frumuseţea dacă gingăşia şi afecţiunea lipsesc? Bărbaţii aleargă după un chip frumos, dar se feresc de o inimă îndărătnică.

60:24. O femeie frumoasă este frumoasă pentru ea însăşi; admiraţia bărbaţilor nu adaugă nimic la frumuseţea ei. Virtutea femeii este cea care menţine floarea tinereţii şi aduce mulţumire în inimă. Aşa este menţinută frumuseţea chipului.

60:25. Nimic nu înflăcărează mai mult inima unui bărbat decât puritatea femeii pe care el a ales-o. Nimic nu-i poate stimula mai mult bărbăţia decât decenţa şi cumpătarea ei. Nimic nu-i tulbură mai mult gândurile şi nu-i stârneşte mai mult curiozitatea decât tăcerea ei.

60:26. Nu lăsaţi ca speranţele viitorului vostru soţ în privinţa castităţii voastre să fie zadarnice. Nu vă bateţi joc de încrederea pe care bărbatul o are în femeie, căci bărbatul are nevoie de o astfel de încredere, iar dacă este un Bărbat Adevărat, atunci va crede cele mai frumoase lucruri despre o femeie. Doar seducătorii şi curvarii desconsideră femeile, fiindcă au văzut multe la picioarele lor.

60:27. O, fecioară glorioasă şi chibzuită, care într-o bună zi vei stăpâni ca Regină a Inimii şi a Căminului, ţine ascunsă flacăra iubirii în sanctuarul castităţii. Această iubire cere, mai presus det orice, ca dragostea să fie sfinţită.

60:28. Deşi castitatea rămâne cea mai puternică armă a binelui din arsenalul naturii feminine, asemenea tuturor lucrurilor de pe Pământ aceasta poate fi folosită şi altfel. Castitatea în sine nu are nicio valoare dacă nu are un scop benefic. Frustrările inutile sunt adversarele binelui, însă castitatea nu se numără printre ele. Castitatea sfinţeşte şi exprimă sacralitatea şi

© Biblioteca Spirituală

slava adevăratei iubiri, făcându-i iubitului ei cinstea şi bucuria de a avea parte de o căsătorie neprihănită, şi nu de una ieftină. Castitatea nu înseamnă suprimarea sentimentelor şi nu este un refugiu al femeii lipsite de afecţiune; ea este omagiul adus sfinţeniei trupului feminin şi tributul ce trebuie plătit adevăratei iubiri.

60:29. Părinţii noştri şi părinţii părinţilor noştri, chiar şi în zilele de dinainte de Mina şi Pontas, au dorit şi au respectat castitatea femeii. Însă nu a tuturor femeilor, pentru că nu aceasta este firea bărbaţilor; un bărbat o caută doar la acea femeie specială care va fi soţia sa. Astfel, bărbatul împarte femeile din viaţa lui în două categorii, mama şi soţia sa, pe de-o parte, şi celelalte femei, pe de altă parte. Niciunui bărbat nu-i pasă de virtutea femeilor altor bărbaţi, ci doar de cea a femeii sale. Virtutea altor femei poate să nu fie importantă. Aşa că voi ce vreţi să fiţi, nişte soţii, desfătarea vieţii bărbaţilor voştri, sau nişte femei lipsite de importanţă?

60:30. Castitatea este cununa de lauri a fecioriei; este simbolul care arată că femeia s-a dedicat glorificării iubirii; ea este cinstită şi respectată de toţi bărbaţii. Un soţ are încredere într-o soţie castă şi vorbeşte de ea cu mândrie atunci când se află în prezenţa altor bărbaţi.

60:31. Când bărbaţii vorbesc despre femei, aşa cum fac ei, soţul femeii desfrânate încearcă să le evite privirile, iar vorbele lor îi străpung inima. Bărbaţii spun multe obscenităţi despre femeia desfrânată, dar dacă cineva vorbeşte cu uşurinţă despre o femeie castă, acela va avea parte de cuvinte aspre. Atunci când se află în tovărăşia bărbaţilor, pieptul soţului femeii caste se umflă; căci cum să nu fie mândru că are o comoară numai pentru el?

60:32. Inima unui prost şi a unui bărbat înşelat se chirceşte atunci când bărbaţii vorbesc între ei, fiindcă se simt umiliţi şi sunt nesiguri de poziţia pe care o ocupă printre bărbaţi. Căci ei posedă ceva ieftin, care constituie subiect de glume proaste.

60:33. Purtaţi-vă aşa cum se cuvine să se poarte o femeie. Fiţi decente şi discrete, căci nu se cuvine ca o femeie să fie nerăbdătoare. Nu vă duceţi niciodată la un bărbat fără să fi fost invitată, ci aşteptaţi să vă cheme sau să trimită după voi o femeie cu rol de mesager. Este necuviincios ca un bărbat să invite o femeie prin intermediul altui bărbat.

60:34. Femeile se ocupă de treburile femeieşti. Prin urmare, inima şi mâinile voastre trebuie să se îndrepte spre lucrurile femeieşti; iubiţi-i şi alinaţi-i pe copiii voştri; ocupaţi-vă cu râvnă de treburile casei; spijiniţi-l pe soţul vostru atunci când trebuie să facă faţă încercărilor şi necazurilor.

60:35. Femeile beau băuturi dulci, însă pot sorbi şi dintr-o băutură tare sau dintr-una amară dacă-şi păstrează decenţa, însă nu trebuie să bea aşa cum fac bărbaţii. Doar o femeie de rând va bea băuturile bărbaţilor sau va bea la fel ca un bărbat.

60:36. O femeie care îşi apără reputaţia în public, dar care este neruşinată în particular, este o ipocrită. Aceasta este o amăgitoare care îl va târî pe bărbat în necaz.

60:37. Fiicele mele, acestea nu sunt doar nişte cuvinte de înţelepciune; ele dau într-o parte vălul pentru a scoate la iveală inimile bărbaţilor. Fie ca inima voastră să-i pună în balanţă şi să-i cântărească, căci în felul acesta veţi şti ce poate fiecare. Dacă vreun bărbat îşi bate joc de ea, înseamnă că nu-l preocupă fericirea voastră, şi nici nu vede în voi o viitoare soţie. Dacă vă spuneţi în sinea voastră, „Aceste lucruri sunt puţin importante pentru mine”, înseamnă că spuneţi adevărul, deoarece sunteţi nevrednice; crocodilul se desfată în noroi şi dispreţuieşte mătasea. Virtuţile feminine nu sunt evaluate de către voi, ci ele vor fi puse în balanţa Veşniciei Spirituale. Dumnezeu priveşte cu bunăvoinţă la acele virtuţi care spiritualizează viaţa, care sporesc iubirea, care inspiră omenirea şi care sfinţesc relaţia dintre un bărbat şi o femeie. Însă dacă aşa doriţi, puteţi ignora fericirea sufletului vostru, pentru că voi sunteţi cele care îi decideţi soarta.

60:38. Cea care sfinţeşte feminitatea îşi îmbracă sufletul într-o strălucire veşnică.

CAPITOLUL LXI - RUGĂCIUNEA

61:1. Rugăciunea este dialogul dintre sufletul omului şi Sufletul lui Dumnezeu. Ea reprezintă modalitatea concretă prin care se străpunge barajul măreţ al puterii spirituale şi al

© Biblioteca Spirituală

inspiraţiei divine. Însă mai presus de toate, rugăciunea nu este o bolboroseală de cuvinte.

61:2. Când vă rugaţi, faceţi acest lucru în tăcere, păstrând în sinea voastră cuvintele. Nu vă rugaţi cu buzele şi cu gura, ci cu spiritul.

61:3. Cel care este Dumnezeul armoniei detestă orice sunet strident care se aude în sanctuarul Lui. Ritualurile zgomotoase sunt o urâciune pentru urechile Sale. Imploraţi-l în liniştе, cu o inimă iubitoare, iar El va asculta cuvintele voastre şi ofranda voastră va fi primită.

61:4. Urechea lui Dumnezeu este închisă pentru omul care vorbeşte, dar este deschisă pentru cel tăcut. Însă când cel tăcut începe să vorbească, dar nu în aşa fel încât să-l audă oamenii, ci numai Dumnezeu, atunci El îl aude. Nu spunem noi că Dumnezeul Măreţ este Cel Ce Ascultă în Tăcere?

61:5. Nu este tăcerea felul de a vorbi al iubirii? Dumnezeu vorbeşte în tăcerile adânci. El comunică cu omul în tăcerile sufletului, deoarece şi cuvântul creator a fost rostit în tăcere.

61:6. Căutaţi întotdeauna tăcerea şi liniştea şi faceţi-vă prieteni dintre oamenii tăcuţi. Cel ce se teme să rămână doar cu el însuşi, în tăcere şi solitudine, nu va descoperi niciodată tainele sufletului. Oamenii se duc în pustitetate să comunice cu sufletul lor în tăcere, pentru că numai în felul acesta vor primi un răspuns. Cel ce trăieşte mereu în zgomot şi agitaţie zice, „*Eu nu am niciun suflet*”.

61:7. Atunci când vă rugaţi, preocupaţi-vă de lucrurile aflate la hotarul Regiunii Nădejdii, căci rugăciunea străbate Marea Barieră Nevăzută. Rugăciunea este puntea dintre două regiuni, însă puţini oameni ştiu cum să se roage, astfel încât puntea să se lase în jos.

61:8. Când vă rugaţi, cuvintele nu sunt importante, căci pentru Dumnezeu ele nu sunt edificatoare, oricât de bune şi frumoase ar fi. El aude ceea ce rosteşte inima şi citeşte lucrurile scrise în suflet. Prin urmare, sunt puţini aceia cărora le răspunde, fapt pentru care cei ce nu primesc răspuns din cauza neputinţei lor zic, „Unde este Dumnezeu, că nu mă aude?”.

61:9. Sufletele oamenilor, fiind înfăşurate în carne şi învelite în pasiuni, nu pot comunica cu uşurinţă cu Dumnezeu. Rugăciunea, ca să aibă succes, are nevoie de multă participare a sufletului; ea are nevoie de multă pregătire preliminară, de aceea este rară. Oamenii spun, „Rugăciunea este inutilă”, iar pentru cei asemenea lor aşa şi este; însă rugăciunea nu este inutilă, ci concepţia lor despre rugăciune este greşită. Căci dacă cineva scrie în aşa fel încât nimeni nu poate să înţeleagă, cine este de vină, cititorul sau cel care a scris şi nu a reuşit să transmită mesajul? Dacă vorbiţi cu un om din ţinuturile de la Miazăzi, acesta nu va înţelege, decât dacă veţi vorbi în limba lui; la fel şi când este vorba de Dumnezeu, trebuie să comunicaţi în maniera în care El înţelege.

61:10. Ingredientele rugăciunii sunt smerenia, sinceritatea, abandonarea dorinţei, recunoaşterea neputinţei şi o deplină dăruire de sine. Acestea deschid uşa, permiţând unei puteri minunate să pătrundă în odăile sufletului.

61:11. Rugăciunea va fi urmată de o pace profundă, de o înălţare spirituală şi de un sentiment de linişte interioară, ca şi cum o adiere răcoroasă ar pătrunde în spirit, întărindu-l şi însufleţindu-l, aşa încât, în mod firesc, gândirea va deveni limpede.

61:12. Atunci când vă rugaţi, ascultaţi glasul spiritului, căci s-ar putea ca acesta să tălmăcească cuvintele lui Dumnezeu. Rugăciunea limpezeşte sufletul. Nu are importanţă cât este de lungă, ci mai presus de toate contează profunzimea şi scopul ei.

61:13. Rugăciunea este o stare de armonie care cuprinde inima şi spiritul; ea nu este un ritual.

CAPITOLUL LXII - MOARTEA

62:1. Nu vă temeţi de moarte, pentru că atunci când va veni voi nu veţi mai fi acolo. Cu toate acestea, este bine să trăiţi în tihnă şi să nu vă fie teamă de umbra ei, căci cel care este bun nu are de ce să se teamă.

62:2. Ce altceva este moartea decât poteca spre slavă, intrarea în Împărăţia Vieţii Superioare? Ea este o călătorie spre un nou tărâm, o deşteptare dintr-un somn adânc şi o

© Biblioteca Spirituală

abandonare a tuturor grijilor şi necazurilor de pe Pământ.

62:3. Nu respectă oamenii moartea mai mult decât naşterea? Nu-şi împodobesc ei armele, care sunt slujitoarele morţii, cu aur şi pietre preţioase şi le poartă cu mândrie în faţa tuturor? N-au avut parte de onoruri şi de titluri mulţi dintre aceia care au ucis mii de oameni? Dar cine a fost apreciat vreodată că a dat viaţă unui om?

62:4. Există doar o singură modalitate de a intra în viaţă, deşi sunt mii de feluri de a o părăsi. Toate drumurile pe care le parcurgem în viaţă duc la porţile morţii.

62:5. Căprioara nu plânge până când nu simte săgeata, nici păsările vânate nu ţipă până când nu sunt prinse de câine. Cel ce trăieşte mereu sub umbra morţii moare de multe ori, iar teama este mai mare decât evenimentul însuşi.

62:6. Eu nu mă tem de moarte; dacă vor veni asupra mea, ca mesageri ai ei, nişte oameni violenţi cu arme ascuţite, s-ar putea să-mi fie teamă de arme, s-ar putea să-mi fie teamă să mor, dar mortea însăşi nu are nimic îngrozitor. Ea va veni cu siguranţă; dintre toate lucrurile din viaţă ea este inevitabilă. Dumnezeu să mă ajute să o accept ca un bărbat.

CAPITOLUL LXIII - ÎNCHEIERE

63:1. Vremuri grele au venit peste cei înţelepţi şi drepţi. Adevărul nu-şi mai arată lumina, iar minciuna umblă pe pământ îmbrăcată în haine vesele şi având o privire îndrăzneaţă.

63:2. Aceste vremuri negre şi aceste zile de necaz au fost prevestite de declinul bunătăţii oamenilor, de pofta lor de plăcere şi de căutarea acelor lucruri care au adus uitare, neglijenţă în muncă, neclaritate în gândire, dispreţ pentru înţelepciune şi dezinteres pentru bunăstarea ţării. Oamenii se gândesc numai la lucrurile lumeşti, de aceea Pământul a devenit un tărâm guvernat de răutate şi corupţie.

63:3. Însă iată ce vă spun; cei care-i batjocoresc pe înţelepţi şi cei ce sfidează înţelepciunea mâine vor fi uitaţi, iar înţelepciunea pe care ei o iau în râs va străluci atunci când ei vor fi ţărână, iar numele lor vor fi uitate.

63:4. Copiii mei, eu nu sunt un om faimos, însă averea mea va rămâne intactă, chiar dacă o mare parte din ea se va pierde de-a lungul timpului împreună cu numele meu. Chiar şi acum, evenimentele se succed şi în curând totul va rămâne doar o amintire. Nu voi mai fi trist pentru multă vreme, dar nici moartea nu este o mare realizare pentru un om bătrân şi şubrezit.

63:5. Bătrâneţea mă copleşeşte şi o îndur ca pe o povară grea, cu toate că mi-aş dori să fiu sprinten. Spiritul meu va trebui să navigheze în curând spre locul lui de origine şi să se scufunde în apele izvorului vieţii. Eu nu mă împotrivesc deloc să părăsesc acest tărâm al suferinţei şi degradării.

63:6. Aşadar, copiii mei, ascultaţi-mă cu atenţie atunci când vă povestesc despre vorbele de înţelepciune şi despre cunoaşterea secretă a străbunilor noştri. Consemnaţi-le, ca ele să fie o călăuză pentru generaţiile voastre.

63:7. Astăzi este ziua răufăcătorilor. Omul blând şi lipsit de egoism se scufundă, iar omul cinstit este jucăria vânturilor potrivnice; acum, cei cu feţe obraznice se ridică şi ocupă locurile de cinste.

63:8. Nedreptatea răufăcătorilor nu este altceva decât un subiect de discuţie prin târg şi adesea chiar un motiv de veselie. Neruşinarea femeilor este acceptată ca un lucru firesc şi nu stârneşte nicio reacţie, decât pe buzele necugetate ale celor frivoli.

63:9. Eu îmi car singur povara nefericirii, căci nu mi-a mai rămas niciun prieten de valoarea mea. Aştept momentul când locuinţa mea va fi deschisă pentru vânturi, când locul meu de aşteptare va fi jefuit, iar obiectele funerare vor dipărea. Însă averea mea nu este mare.

63:10. Moartea aşteaptă la dreapta mea, dar eu nu sunt preocupat de mine, ci de neputinţa mea. Vai de braţul care odinioară purta lancea şi de ochiul care o arunca! Nu trebuie să ne temem de moarte, căci ea va fi ca o apă răcoroasă după o călătorie prin arşiţa zilei. Va fi ca o eliberare a unui om închis de multă vreme sau ca o păşune verde pentru cel ce rătăceşte în pustietate. Moartea nu îmi este străină, deoarece am trăit ca un bărbat, aşa că este binevenită.

© Biblioteca Spirituală

63:11. Mă uit în jur şi abia atunci mă tem de moarte, pentru că ea îmi va încununa slăbiciunea. Iar eu văd că dreptatea este aruncată afară în întuneric, în timp ce nedreptatea stă la masa celor ce conduc. Nimeni nu se supune conducătorilor şi nu are respect pentru poziţia lor socială, iar aceştia, prin ceea ce fac, îşi pregătesc prăbuşirea. Nu este nimeni atât de înţelept să observe şi nu este nimeni atât de mânios să vorbească. Oamenii curajoşi sunt morţi, iar cei cărora le aparţine acum ţinutul sunt îngropaţi în el.

63:12. Preoţimea prosperă, iar oamenii trăiesc pentru plăcerile zilei, însă virtutea şi înţelepciunea hoinăresc pe drumuri, ca cerşetorii. Obscenitatea a înlocuit învăţătura în vorbirea oamenilor, iar femeile se desfată arătându-şi farmecele; oamenii inferiori au ajuns să pună stăpânire pe ele.

63:13.Chipurile obraznice merg peste tot, iar omul cu bun simţ este sărăcit. Vorbirea obscenă şi purtarea urâtă sunt ridicate în slăvi; faptele femeii desfrânate au ajuns subiect de discuţie. La putere nu mai sunt oameni vrednici, iar ţara este în mâinile celor care încurajează nedreptatea. Oamenii nu mai ştiu ce înseamnă o inimă mulţumită.

63:14. Fratele îi face rău fratelui. Inimile oamenilor jinduiesc după bunurile altora. Copiii nu-şi mai respectă taţii şi iau în derâdere cuvintele mamelor lor. Bărbaţii zâmbesc la soţiile altora şi sunt veseli în prezenţa lor, dar în prezenţa soţiilor lor sunt posomorâţi. Bărbaţii se căsătoresc cu femei desfrânate, cărora le asigură o poziţie socială.

63:15. Taţii lasă învăţătura fiilor lor în seama altora şi permit femeilor lor să hoinărească nestingherite. O, unde sunt bărbaţii care umblau odinioară pe acest pământ? Unde sunt bărbaţii zilelor apuse; au murit toţi oare pentru rege? Aşadar, au rămas bărbaţi inferiori ca să zămislească bărbaţi inferiori, pentru că bărbaţii cei mai buni au dispărut?

63:16. Hotărârile sălilor de judecată sunt aruncate pe străzi; scrierile măreţe sunt îndepărtate. Robii devin stăpâni de robi, dar inimile lor sunt inimi de robi, nu de stăpâni. Bărbaţii becisnici se îmbogăţesc, căci străinii sunt protectorii lor. Este o vreme de calamitate.

63:17. Omul fuge să-şi scape propria viaţă, în timp ce fratele lui este ucis. Grânele sunt adunate de către cei puternici şi vicleni, nu de către cei ce seamănă. Omul de rând câştigă de soţie o femeie de viţă nobilă, pe când omul nobil se alege cu o cântăreaţă.

63:18. Produsele meşteşugarilor sunt proaste, fiindcă niciunul nu se mândreşte cu meşteşugul lui. Mita şi corupţia sunt luminile călăuzitoare ale oamenilor. Femeile nu pot zămisli, pentru că răutatea lor le face pântecul steril. Oamenii spun, „Unde este Dumnezeu?”, însă Dumnezeu s-a îndepărtat din cauza răutăţii lor. Zeii falşi prosperă şi se îngraşă pe baza promisiunilor.

63:19. Acolo unde altădată se auzeau glasuri vesele, acum se aud bocete. Oamenii îşi blestemă taţii că i-au adus pe lume. Fecioarele poartă podoabe de prost-gust şi sunt lipsite de decenţă. Văduvele şi femeile nemăritate îşi deschid uşile, permiţându-le străinilor să intre la ele. Este o vreme de necaz.

63:20. Cei care altădată umblau în haine albe de in, acum sunt în zdrenţe, iar cel care nu a ţesut niciodată este acum stăpânul ţesătorilor şi posesorul unor veşminte fine.

63:21. Ah, ce bine ar fi dacă sămânţa bărbaţilor ar pieri în pântec, fiindcă cei ce se nasc nu mai sunt oameni vrednici! Aşa a scris cineva înaintea mea şi lucrurile se repetă, pentru că roata s-a învârtit, aşa că trebuie să o lăsăm să se învârtă din nou.

63:22. Voi, copiii mei, sunteţi nădejdea poporului. Prin urmare, lăsaţi-vă inima să caute învăţătură, căci în acest ţinut, care pe vremuri era unit, nu există alt lucru care să merite a fi posedat.

63:23. Citiţi cu atenţie aceste scrieri şi lăsaţi-le să devină măsura inimii voastre. Ţineţi-le alături de voi sau duceţi-vă cu ele într-un loc retras, ca să le puteţi contempla mai bine în solitudine.

63:24. Ar fi o faptă nedemnă să modificaţi aceste lucruri care au fost consemnate. A falsifica ceea ce este scris înseamnă a săvârşi o nelegiuire împotriva copiilor voştri şi împotriva Adevărului.

63:25. Scrierile vă vor face plăcere, deşi nu acesta este scopul lor; ele vă vor aduce linişte

© Biblioteca Spirituală

sufletească şi vă vor învăţa cum trebuie să vă comportaţi ca nişte adevăraţi bărbaţi. Dacă vă provoacă mustrări de conştiinţă, înseamnă că acestea au un motiv.

63:26. Apa curge, timpul trece repede, iar lucrurile care trebuie învăţate sunt numeroase, asemenea grăunţelor de nisip aduse de vânt din pustietate. Prin urmare, fiţi precum gâsca, care-şi găseşte hrana în noroi, şi dedicaţi-vă bunăstării sufletului vostru. Chiar dacă înţelegerea spirituală a omului este limitată, iar natura sa morală este slabă, totuşi el nu îşi foloseşte la maximum calităţile pe care le are. Omul nu depune suficient efort pentru a se ridica la înălţimea maximă la care poate să ajungă; el nu doreşte să atingă hotarele limitelor sale; se apropie doar puţin de bunătatea pe care ar putea s-o atingă dacă ar face efortul să se întindă.

63:27. Prin urmare, daţi atenţie acestor scrieri, fiindcă vă sunt date ca să vă fie de folos; acestea nu sunt nişte lucruri consemnate cu nepăsare sau fără motiv. Ele îi vor ilumina pe ignoranţi şi îi vor asigura pe toţi oamenii de faptul că îşi pot conduce viaţa aşa cum se cuvine. Umpleţi-vă burta cu ele, ca şi cum am fi nişte ape răcoritoare. Depozitaţi-le, aşa cum omul chibzuit îşi depozitează grâul ca să depăşească perioadele de foamete. Şi aşa cum valoarea grâului creşte în perioadele de foamete, tot aşa şi aceste învăţături vor fi mai apreciate în vremurile de restrişte şi încercare.

63:28. Omul amestecă noroiul cu paiele şi pune cărămizile una peste alta, însă voia lui Dumnezeu este cea care le întăreşte şi menţine forma pe care o au.

63:29. Plecaţi-vă urechea la aceste învăţături şi veţi trăi precum aceia care au existat odinioară. Citiţi aceste manuscrise pentru a deveni învăţaţi, şi atunci tot ce veţi face şi veţi spune vă va fi de folos.

63:30. Fiecare cuvânt scris îşi va face efectul, fiind asemenea unei seminţe care nu are cum să piară într-un pământ fertil. Înţelepciunea va înfrumuseţa poruncile date de nobili şi prinţi. Fie ca aceia care ajung să înţeleagă să devină iscusiţi în vorbire, şi odată ce au învăţat să vorbească frumos, să transmită şi celorlalţi cunoaşterea, astfel încât aceste scrieri să fie primite cu respect.

63:31. Inima care este cufundată pe deplin în înţelepciune se bucură când aceasta se dovedeşte a fi aducătoare de pace şi prosperitate. Dacă spuneţi în sinea voastră, „Ce nevoie am de aceste învăţături, fiindcă eu ştiu aceste lucruri?”, gândiţi-vă că nu cel vindecat are nevoie de doctor, nici cel care a traversat râul nu are nevoie de barcă.

63:32. Însă eu vă spun, nu vă grăbiţi să vorbiţi, căci nu este suficient doar să ştiţi; aceste lucruri nu sunt date pentru a fi cunoscute, ci pentru a fi trăite. S-ar putea ca voi să le cunoaşteţi, dar oare le puneţi şi în practică? Fie ca această înţelepciune scrisă să fie calea cea dreaptă, care să vă arate cât de mult v-aţi abătut de la adevăr. Folosiţi-o pentru a reveni pe drumul cel bun şi pentru a vă lepăda de necinste.

63:33. Nu în ultimul rând, scopul acestor scrieri este acela de a scoate la lumină slăbiciunile voastre, de a reaminti trupului că nu este altceva decât ţărână şi de a vă stimula spiritul, făcându-l să cunoască slava minunată la care va ajunge sufletul vostru trezit.

63:34. Indiferent câtă înţelepciune aveţi, fiţi prudenţi; faceţi în aşa fel încât inima să ţină în frâu limba. Fie ca buzele voastre să rostească adevărul, iar ochiul vostru să vadă doar ce este bine să vadă. Asiguraţi-vă că amândouă urechile aud acelaşi lucru.

63:35. Evitaţi-i pe oamenii batjocoritori, care nu vor să-şi plece urechea la aceste învăţături. Ocoliţi-l pe prostul care nu vrea să asculte, căci lui nu îi vor fi de niciun folos. Acesta îşi va bate joc de cel ce cunoaşte, aşa cum face orice om lipsit de înţelegere. Prostul consideră că înţelepciunea şi chibzuinţa sunt nişte defecte. Îşi sufocă sufletul şi apoi susţine că lucrul acela, pe care el l-a lipsit de viaţă, nu există. Îşi duce zilele pe Pământ, dar este ca şi mort, fiindcă viaţa pentru el este lipsită de valoare. Oamenii îl evită, întrucât nu ştie să se poarte şi de aceea are parte de tot felul de necazuri.

63:36. Când veţi avea părul alb şi oamenii vă vor respecta, învăţaţi-i pe copiii voştri aceste lucruri, la fel cum şi voi aţi fost învăţaţi de alţii. Fiecare om are datoria de a transmite nealterată cunoaşterea pe care a acumulat-o. De a spune copiilor săi lucrurile pe care le-a învăţat, astfel încât şi aceştia să le poată transmite copiilor lor.

© Biblioteca Spirituală

63:37. Nu scoateţi niciun cuvânt din aceste scrieri şi nu adăugaţi nimic la ele. Nu schimbaţi locul cuvintelor şi învăţaţi-i pe alţii exact aşa cum este consemnat. Acestea sunt lucruri care s-au transmis din vechime, pe cale orală, în sanctuarele tainice ale înţelepciunii.

63:38. Oamenii caută adevărul în temple, însă doar Dumnezeu ştie cine l-a găsit. Acela care cunoaşte în inima lui că toate lucrurile scrise aici sunt bune şi folositoare, dar nu le pune în practică, este ca un om care aprinde o lampă şi închide ochii. Fie ca aceste lucruri să nu fi fost scrise în zadar, iar efortul, care nu a fost mic, să fi fost irosit.

63:39. Aici se sfârşeşte această carte, care a fost transcrisă de la început până la sfârşit pentru a dăinui. Păstraţi-o întotdeauna cu voi, nu doar în vremurile de bucurie şi lumină, ci şi atunci când sunt vremuri de întuneric şi suferinţă. Cu toate că luna şi stelele strălucesc mereu, când soarele apune, este noapte.

63:40. Această transcriere fidelă este rodul muncii unui discipol sârguincios, al unui maestru iubit, al cărui nume, deşi necunoscut oamenilor, va rămâne înscris pentru totdeauna în Palatele Măreţe ale Celor Veşnic Plini de Slavă.

63:41. Şi acesta a pornit plin de tristeţe într-o călătorie spre Apus, neştiind dacă sămânţa lui a prins rădăcini sau dacă a căzut pe un pământ neroditor. Din cauza cuvintelor sale, el a fost alungat de pe pământurile lui şi a plecat crezând că este părăsit de Dumnezeu şi de oameni.

63:42. Toţi oamenii seamănă, dar puţini ajung să trăiască pentru a vedea recolta sau roadele ciudate care au apărut.

BIBLIA KOLBRIN - Cartea a VIII-a: "***Cartea crengii de argint***":

1:14. "***Singura concluzie la care poate ajunge un om inteligent este că toate marile scripturi, dacă sunt citite aşa cum se cuvine şi dacă sunt înţelese cu adevărat, provin dintr-o singură sursă. Toate sunt de inspiraţie divină, însă claritatea revelaţiei variază considerabil, aşa cum se întâmplă şi cu puritatea transmiterii ei. Fiecare dintre ele răspunde anumitor necesităţi şi satisface anumite capacităţi spirituale specifice, însă orice scriptură diluează Adevărul şi reduce strălucirea luminii. Aceste lucruri sunt esenţiale, deoarece Adevărul poate fi văzut numai atunci când divinitatea din sinea omului se trezeşte; din acel moment, scripturile nu mai sunt de niciun folos***."

© Biblioteca Spirituală